

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl ZVONÍCÍ CEDRY - *or. 1998, př. 2001*
3. díl PROSTOR LÁSKY - *or. 1998, př. 2002*
4. díl STVOŘENÍ - *or. 1999, př. 2002*
5. díl KDO VLASTNĚ JSME ? - *or. 2001, př. 2003*
6. díl RODOVÁ KNIHA - *or. 2002, př. 2004*
7. díl ENERGIE ŽIVOTA - *or. 2003, př. 2004*
8. díl **NOVÁ CIVILIZACE** (1. část) - *2005, př. 2005*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - *2006, 2006*
10. díl ANASTA - *2010, 2010*

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

***„Ať tvá mysl, Vladimíre, a mysl ostatních lidí zkusí
poznat Boží výtvary a Jeho touhu. Tehdy tvůj život
a život lidské společnosti vytvoří jiný program.“***

OBSAH knihy **NOVÁ CIVILIZACE**

1.	(188.)	POCITY PŘED SVÍTÁNÍM	4
2.	(189.)	VÍTĚZSTVÍ NAD RADIACÍ	7
3.	(190.)	„HUSY, HUSY !" - „GAGAGA" ANEB SUPERZNALOSTI, KTERÉ ZTRÁCÍME	13
4.	(191.)	VELKÝ PROBLÉM	17
5.	(192.)	VÝCHODISKO EXISTUJE	22
6.	(193.)	NÁVRAT DO MLÁDÍ	23
		<i>První „mučení"</i>	23
		<i>Druhé „mučení"</i>	24
		<i>Třetí „mučení"</i>	24
		<i>Záhadná procedura</i>	25
		<i>Zjevení</i>	28
7.	(194.)	BOŽSKÉ STRAVOVÁNÍ	30
8.	(195.)	DÉMON KRACIOS	37
9.	(196.)	MILIARDÁŘ	41
10.	(197.)	PORODÍM TĚ, MŮJ ANDĚLI	59
11.	(198.)	TO JSOU VĚCI	69
		<i>Rozhovor s prezidenty</i>	70
		<i>Prezidentovi a vládě Ruské federace</i>	73
		<i>Věda o obraznosti a v čích rukou je ideologie státu</i>	74
		<i>Ruská pravoslavná církev, ale zdali je ruská ?</i>	78
		<i>Okupanti v akci</i>	79
12.	(199.)	RODOVÁ KNIHA A RODINNÁ KRONIKA	80
		<i>Židovská otázka</i>	81
		<i>Pojďme tvořit</i>	84
		<i>Dopis z Německa pro prezidenta Ruské federace</i>	93
13.	(200.)	HEKTAR - KOUSÍČEK PLANETY ZEMĚ	96
14.	(201.)	VLÁDA LIDU	100
		<i>Zákon Ruska o rodových statcích vytvářených ruskými lidovými poslanci všech úrovní (projekt)</i>	100
15.	(202.)	NOVÁ CIVILIZACE	106
		<i>Nesmrtelnost</i>	108
		<i>Láska tvořící světy</i>	108

NOVÁ CIVILIZACE

1. část

*Ať mysl tvá, Vladimíre, a mysl ostatních lidí
zkusí poznat Boží výtvary a Jeho touhu.
Tehdy tvůj život a život lidské společnosti
vytvoří jiný program.*

(1 .)

POCITY PŘED SVÍTÁNÍM

Anastasia ještě spala. A nad nekonečnou sibiřskou tajgou se před svítáním rozjasňovalo nebe. Tentokrát jsem se vzbudil první, ale zůstával jsem tiše ležet vedle ní na svém spacím pytli, kochal jsem se její klidnou krásnou tváří a pлавnými obrysy postavy. Stále více je bylo možné rozlišit v jemném světle nastávajícího jitra. Je dobře, že tentokrát zařídila nocleh pod širým nebem. Zřejmě věděla, že nadcházející noc bude teplá a tichá, proto také neustlala postel ve své útulné zemljance, ale před vchodem do ní. Pro mě ustlala spací pytel, který jsem přivezl při své minulé návštěvě, a vedle zřídila krásné lože ze suchých bylin a květin pro sebe.

Vypadala na tomto lůžku v tajze pěkně, oblečená do tenkých lněných šatů ke kolenům, které jsem jí přivezl jako dárek od čtenářů. Možná, že si je oblékala jenom v mé přítomnosti, jinak mohla spát i nahá. Čím je v lese chladněji, tím více suché trávy lze podestlat - vždyť v kupě sena není chladno ani v zimě. I obyčejný člověk, který není tak otužilý jako Anastasia, dokáže spát v seně bez teplého oblečení. Zkoušel jsem to. Ale tentokrát jsem ležel na spacím pytli. Ležel jsem, díval jsem se na spící Anastasii a představoval jsem si, jak by mohla tato scéna vypadat v hraném filmu.

...Palouček v hloubi širé tajgy. Ticho před úsvitem je jen zřídka rušeno sotva slyšitelným šelestem větví v korunách majestátních cedrů. A krásná žena nerušeně spí na lůžku z bylin a květin. Jejího dechu, velice vyrovnaného a sotva slyšitelného, si bylo možné všimnout pouze díky tenké rostlince, která se přiklonila k hornímu rtu a lehce se chvěla, když Anastasia vdechovala a vydechovala léčivý vzduch sibiřské tajgy...

Nikdy dříve jsem neměl možnost vidět Anastasii spící v tajze, vždy se probouzela první. Ale teď...

Bylo příjemné dívat se na ni. Opatrně jsem se nadzvedl, opřel jsem se o ruku, a prohlížeje si její tvář, zamyslel jsem se a řekl jsem si pro sebe:

„Jsi stále krásná, Anastasie. Brzy to bude deset let, co jsme se poznali. Za tu dobu jsem samozřejmě zestárnul, ale ty ses skoro nezměnila. Vrásky také nepoznamenaly tvou tvář. Jen ve zlatých vlasech se objevil jeden šedivý pramen. Zřejmě se s tebou dělo něco neobvyklého. Soudě podle rozsahu kampaně, jež se proti tobě a tvým ideám rozvinula, podle vyjadřování tisku a úřednických struktur se v táboru temných sil něco děje. Mě se snaží rozzlobit, ale s jakou radostí by dostali tebe. Jenomže zřejmě jsou na to krátkí...”

Šedivý pramínek se ale ve tvých vlasech přece objevil. Nekazí však tvou neobyčejnou krásu. Víš, teď je moderní některé prameny vlasů odstíňovat různými barvami. Naše mládež si myslí, že zesvětlení některých pramínků je moderní a hezké. A ty ani nemusíš do kadeřnictví: sám se ti objevil. Také jizvička od kulky, kterou na tebe vystřelili, se téměř zacelila.

Nebe ještě více zjasnělo, ale jizvička na spánku je i z blízka skoro neviditelná, brzy úplně zmizí.

Klidně tady spíš, na čerstvém vzduchu, ve své tajze, ale tam, v našem světě se dějí velmi důležité věci. Badatelé jim říkají „informační revoluce“. Možná, že díky tobě, možná, že na povel svých duší lidé našeho technokratického světa začínají tvořit své rodové statky, zvelebovat zem. Celou svou duší přijali tvůj obraz, Anastasie, překrásný obraz budoucnosti své rodiny, státu, a možná i celého vesmíru. Pochopili tě a sami budují tuto překrásnou budoucnost.

Také se snažím pochopit. Snažím se, jak jen to jde. Zatím jsem nepochopil úplně, co pro mě znamená. Naučila jsi mě psát knihy, porodila jsi syna, udělala jsi ze mě proslulého člověka, vrátila jsi mi úctu dcery - mnoho jsi udělala. Ale to není to podstatné. Podstatné je v něčem jiném. Možná, že se skrývá někde uvnitř.

Víš, Anastasie, nikdy jsem nemluvil o vztahu k tobě, ani se sebou, ani s tebou. A vůbec, za celý život jsem ani jedné ženě neřekl: miluji tě.

Neříkal jsem ti to proto, že bych byl úplně bezcitný, ale proto, že tato slova považuji za divná a nesmyslná. Vždyť jestli jeden člověk miluje druhého, jeho láska by se měla projevovat v chování k milované. Pokud jsou zapotřebí slova, znamená to, že city nejsou skutečné, nejsou vidět činy. Ale vždyť ony jsou důležitější než slova."

...Anastasia se lehce pohnula, hluboce povzdechla, ale nevzbudila se. V duchu jsem k ní mluvil dál:

„Ani jednou jsem ti neřekl o lásce, Anastasie. Ale kdybys mě požádala, abych ti přinesl hvězdu z nebe, vylezl bych na vršek největšího stromu, odrazil bych se od poslední větvičky a skočil bych k té hvězdě. Kdybych spadl dolů, tak bych se při pádu chytil větve a opět lezl na vršek a znovu bych skočil.

Nežádala jsi ode mě hvězdy z nebe, Anastasie. Jenom jsi prosila, abych napsal knihy. Píši je. Ne vždy se mi daří. Občas spadnu. Ale vždyť jsem je ještě nedokončil. Ještě jsem nenapsal svou poslední knihu. Budu se snažit, aby se ti líbila."

...Anastasii se zachvěly řasy, na tváři se objevil lehký ruměnec. Laskavý pohled šedomodrých očí... Bože, jaké teplo vždy vyzařují tyto oči, obzvlášť když jsou tak blízko. Anastasia se na mě dívala mlčky, její oči zářily, jako by byly naplněné vláhou.

„Dobré ráno, Anastasie ! Zřejmě jsi poprvé tak dlouho spala, dříve ses vždy vzbudila první," řekl jsem.

„Také ti přeji dobré ráno a krásný den, Vladimíre," tiše, téměř šeptem odpověděla Anastasia. „Chtěla bych si ještě trochu pospat."

„Takže ses ještě nevyspala ?"

„Vyspala jsem se a velmi dobře. Ale sen... Sen před svítáním byl tak příjemný..."

„Jaký sen ? O čem se ti zdálo ?"

„Zdálo se mi, že jsi se mnou mluvil. O vysokém stromu a o hvězdě, o pádu dolů a o dalším vzlétnutí nahoru. Mluvil jsi o stromu a o hvězdě, ale ta slova jako by byla o lásce."

„Ve snech se často objevují nejasnosti. Jaká spojitost může být mezi stromem a láskou ?"

„Spojitost a velký smysl může být ve všem. Tady jsou podstatné city, ne slova. S úsvitem mi den přinesl neobyčejný pocit. Jdu ho pozdravit a obejmout."

„Koho ?"

„Překrásný den, jenž mi daroval neobyčejný pocit."

Anastasia se pomalu zvedla, popošla několik kroků od vchodu do zemljanky a... Každé ráno dělala své svérázné cviky. Stejně i teď - rozhodla ruce do stran a trochu vzhůru. Jednu až dvě vteřiny se dívala na nebe a najednou se začala točit. Pak se rozběhla a udělala své neuvěřitelné salto. Opět se zatočila. Ležel jsem na svém spacím pytli u vchodu do zemljanky, kochal jsem se prudkými Anastasiinými pohyby a přemýšlel jsem: „To je ale ! Vždyť už není děvčátko, ale jak se rychle, krásně a energicky pohybuje, jako mladá gymnastka. Zajímalo by mě, jak pocítila, o čem jsem mluvil sám se sebou, když spala. Možná, že jsem se měl přiznat ?"

A zakřičel jsem:

„Anastasie, nebyl to pouze sen."

Ihned se zastavila uprostřed palouku, pak prudce udělala kotrmelec, potom ještě jeden, a když se octla vedle mě, rychle se posadila na trávu a začala radostně mluvit:

„Nebyl to pouze sen ? Proč to nebyl pouze sen ? Okamžitě mluv. A velice podrobně."

„Rozumíš, také jsem jako by přemýšlel o tom stromu. V duchu jsem mluvil o hvězdě."

„A kde, řekni mi, kde jsi vzal taková slova ? Odkud ta slova pramení ?"

„Možná, že z citů ?"

Náš rozhovor byl přerušen křikem Anastasiina dědečka:

„Anastasie ! Anastasie, ihned mě poslouvej, pochop !"

Anastasia vyskočila, i já jsem se rychle zvedl.

VÍTĚZSTVÍ NAD RADIACÍ

„Volod'a opět vymyslel něco neobvyklého ?" zeptala se Anastasia dědečka, jenž přiběhl k nám.

Jen letmo se na mě podíval, prohodil krátké: „Ahoj, Vladimíre," a vysvětlil:

„Je na břehu jezera. Potopil se a vynesl ze dna kamínek. Teď tam stojí a tiskne ho v ruce. Předpokládám, že mu kámen pálí ruku, ale nechce ho pustit. A já nevím, co mu mám poradit."

Potom se otočil ke mně a přísně řekl:

„Tvůj syn je tam, jsi otec... pročpak stojíš ?"

Aniž bych úplně chápal, co se děje, běžel jsem k jezeru. Vedle mě běžel dědeček a vysvětloval:

„Ten kamínek je radioaktivní. Není velký, ale má v sobě mnoho energie. Tato energie se podobá radiaci."

„Odkudpak se vzal na dně jezera ?"

„Je tam již dávno. Už můj otec o něm věděl. Ale nikdo se k němu nemohl dostat."

„A jak to Volod'a dokázal ? Odkud se o tom dozvěděl ?"

„Potápět se jsem ho naučil já."

„Proč ?"

„Nedával mi pokoj, stále mě o to žádal. Vždyť na výchovu dítěte nemáte čas, všechno necháváte na starých."

„A kdo mu pověděl o kameni ?"

„Kdopak by mu to kromě mě pověděl ? Já jsem to byl."

„Proč ?"

„Chtěl vědět, co brání jezeru, aby v zimě zamrzlo."

Když jsme přiběhli k jezeru, uviděl jsem svého syna stojícího na břehu. Jeho vlasy a košile byly mokré, ale voda z nich již stekla. „Takže takhle stojí dlouho," pomyslel jsem si.

Můj syn Volod'a stál s rukou nataženou dopředu, prsty stisknuté do pěsti, a bez mrknutí se na ni soustředěně díval. Bylo zřejmé, že v ruce tiskne ten neblahý kamínek ze dna jezera. Udělal jsem pouze dva kroky směrem k synovi. Rychle ke mně otočil hlavu a řekl:

„Nepřibližuj se, tatínku."

A když jsem se zastavil, dodal:

„Přeji zdraví tvým myšlenkám, tatínku. Jenom odejdi co nejdál, možná, že bude lepší, když si s dědečkem lehnete na zem. Pak se dokážu v klidu soustředit."

Dědeček si ihned lehl, také jsem se položil vedle něj, aniž bych věděl proč. Nějakou dobu jsme se mlčky dívali na Volodu, jenž stál na břehu, pak mě napadla úplně jednoduchá myšlenka a řekl jsem:

„Volod’o, jednoduše jej zahod’ co nejdál.“

„Kam nejdál ?“ zeptal se syn, aniž by se otočil.

„Do trávy.“

„Do trávy to nejde, mnohé tam může zahynout. Cítím, že jej zatím nelze odhodit.“

„Copak takhle budeš stát den, dva ? Co dál ? Budeš tu stát týden, měsíc ?“

„Přemýšlím, jak se mám zachovat, tatínku. Budeme mlčet, mysl nechť najde řešení, nebudeme jí překážet.“

Mlčky jsme s dědečkem leželi a dívali jsme se na Volod’u. Najednou jsem uviděl, jak z protějšího břehu pomalu, vzhledem k situaci velmi pomalu přichází Anastasia. Asi pět metrů od Volod’i se zastavila, a jako by se nic nedělo, usedla na břeh jezera, spustila nohy do vody a chvíli takhle zůstala. Pak se otočila k synovi a naprosto klidně se zeptala:

„Pálí to ručku, synku ?“

„Ano, maminko,“ odpověděl Volod’a.

„Na co jsi myslel, když jsi vyndával kámen, a na co myslíš teď ?“

„Kámen ze sebe vydává energii, jež se podobá radiaci. O ní mi vyprávěl dědeček. Ale z člověka také vychází energie. Vím to. A lidská energie je vždy silnější, žádná jiná nad ní zvítězit nemůže. Vyndal jsem kamínek a držím ho. Ze všech sil se snažím potlačit tuto energii. Zahnat ji zpátky, dovnitř. Chci ukázat, že člověk je silnější než jakákoliv radiace.“

„A daří se ti ukázat převahu tvé energie ?“

„Ano, maminko, daří se.. Ale kámen se zahřívá stále silněji. Trochu mi pálí prsty a dlaň.“

„Proč ho neodhodíš ?“

„Cítím, že to nemohu udělat.“

„Proč ?“

„Cítím to.“

„Proč ?“

„On... Vybuchne, maminko. Vybuchne, jakmile rozevřu dlaň. Výbuch bude silný.“

„Správně, vybuchne. Z kamene vychází energie, kterou obsahuje. Svou energií jsi potlačil její proud a nasměroval ho dovnitř, myšlenkou jsi uvnitř kamínku vytvořil jádro, teď se tam shromažďuje tvá a jeho energie. Nemůže se to dít věčně. Již se uvnitř jádra, které jsi vytvořil v myšlenkách, bouří a zahřívá se a kámen pálí tvou ručku.“

„Pochopil jsem to, proto nerozvírám prsty.“

Navenek byla Anastasia úplně klidná, její pohyby byly pomalé a plynulé, mluvila také rozvážně a s přestávkami, ale cítil jsem, že je neuvěřitelně soustředěná a její mysl zřejmě pracuje rychle jako nikdy předtím.

Anastasia se zvedla, nějak mdle se protáhla a klidně řekla:

„Takže jsi, Volod'o, pochopil, že pokud kamínek odkryješ najednou, může dojít k výbuchu ?“

„Ano, maminko.“

„Znamená to, že energii je třeba vypouštět postupně.“

„Jak ?“

„Potichoučku, nejdřív mírně rozevři palec a ukazováček, odkryješ tak část kamene. Ihned si v duchu představ, jak z něj do výše vychází paprsek energie, kterou jsi vpustil do kamene. A za tvou energií začne směřovat i energie kamene. Jen buď opatrný, paprsek musí mířit pouze do výše.“

Volod'a se soustředěně díval na pevně stisknutou pěst, potichoučku uvolnil palec a ukazováček. Bylo slunečné ráno, ale i za denního světla bylo vidět paprsek vycházející z kamene. Pták, letící ve výši, se dotkl toho paprsku a proměnil se v kotouč dýmu. Malinký obláček, po němž sklouzl paprsek, jako by vybuchl a změnil se v páru. Za několik minut byl paprsek téměř neviditelný.

„To jsem se tu s vámi ale zdržela,“ řekla Anastasia, „možná bych měla připravit snídani, zatímco se tady bavíte.“

Odcházela také velice pomalu. Po několika krocích se lehce zakymácela, přistoupila k vodě a omyla si obličej. Za zdánlivým klidem zřejmě Anastasia skrývala neuvěřitelné napětí. Skrývala, aby nepolekala syna a neškodila jeho činům.

„Odkud jsi věděla, jak se bylo třeba zachovat, maminko ?“ vykřikl za vzdalující se Anastasií Volod'a.

„Odkud ?“ parodoval Volod'u rozveselený dědeček, který se již zvedl ze země. „Jak to odkud ? Z fyziky měla tvá máma ve škole jedničku.“ A rozchechtal se.

Anastasia se otočila směrem k nám, také se zasmála a odpověděla:

„Nevěděla jsem o tom dříve, synku. Ale ať se stane cokoli, vždy je třeba hledat a nacházet řešení. Netřeba ochromovat svou mysl strachem.“

Když už paprsek vůbec nebylo vidět, Volod'a rozevřel prsty. Na jeho dlani klidně ležel podlouhlý kamínek. Nějakou dobu se na něj díval a jako by si něco brumlal: „To, co je v tobě uložené, není silnější než člověk.“ Pak opět sevřel prsty v pěst, rozběhl se, a tak jak byl - v košili, se potopil do jezera. Neobjevoval se asi tři minuty, a když se vynořil, ihned plaval ke břehu.

„To já jsem ho naučil takhle šetřit vzduchem,“ řekl dědeček.

Když Volod'a vyšel na břeh, chvilku skákal, setřepáváje vodu, pak přišel k nám. Nevydržel jsem to a řekl jsem:

„Víš snad, co je to radiace, synku ? Nevíš. Kdybys věděl - nelezl bys tam a nepotápěl by ses pro ten kámen. Copak tu pro tebe není jiné zaměstnání ?“

„Vím, co je radiace, tatínku. Dědeček mi vyprávěl o tom, k jakým katastrofám u vás dochází v atomových elektrárnách, jakou máte zbraň a jaké problémy teď vznikly se skladováním jaderných odpadů,“ odpověděl Volod'a.

„No a co s tím má společného tento kámen, který ležel na dně jezera ? Co ?“

„No právě, co ?“ vstoupil do rozhovoru dědeček. „Uděl mu výchovnou lekci,

Vladimíre. Aspoň si trochu odpočinu. Protože poslední dobou mi tvůj syn předkládá mnoho požadavků."

Dědeček se začal vzdalovat, zůstali jsme se synem sami. Volod'a stál přede mnou ve své mokré košili. Zjevně byl rozrušen tím, že způsobil všem starosti. Již jsem na něj nechtěl být přísný. Jednoduše jsem stál a mlčel. Volod'a začal mluvit první:

„Rozumíš, tatínku, dědeček mi řekl, že tato úložiště jaderných odpadů skrývají v sobě velké nebezpečí. Podle teorie pravděpodobnosti mohou způsobit nenapravitelnou škodu mnohým státům a lidem, kteří v nich bydlí, Dokonce i celé planetě."

„Mohou, samozřejmě, ale co ty máš s tím společného ?"

„Vždyť pokud si lidé myslí, že problém je jakoby vyřešen, ale nebezpečí stále trvá, znamená to, že úloha je vyřešena nesprávně."

„No a co, že nesprávně."

„Dědeček říkal, že správné řešení mám najít já."

„No a ? Našel jsi ?"

„Teď ano, tatínku."

Můj devítiletý syn stál přede mnou mokrý, se zraněnou rukou, ale jist sám sebou. A o řešení problému skladování jaderných odpadů mluvil klidným a jistým tónem. Bylo to velmi zvláštní. Vždyť není vědec, jaderný fyzik, nenavštěvuje ani obyčejnou školu. Velice divné. Na břehu jezera v tajze stálo mokré dítě a uvažovalo o bezpečném skladování jaderných odpadů. Nedoufal jsem, že vyřeší tento problém aspoň s minimálním úspěchem, a jen proto, abych udržel rozhovor, jsem se zeptal:

„No k jakým konkrétním závěrům jsi došel ?"

„Z mnoha variant je, myslím si, nejúčinnější jejich rozptýlení."

„Nechápu, rozptýlení čeho ?"

„Odpadů, tatínku."

„A to jak ?"

„Pochopil jsem, že v malých dávkách není radiace vůbec nebezpečná. V nevelkém množství je všude: v nás, v rostlinách, ve vodě, v mracích. Ale když se zkoncentruje na jednom místě, vzniká reálné nebezpečí. Na jaderných úložištích, o nichž vyprávěl dědeček, jsou radioaktivní předměty zkoncentrovány umělým způsobem na jednom místě."

„O tom všichni vědí. Radioaktivní odpady se svážejí do speciálně postavených skladů, které jsou pečlivě chráněné před teroristy. Speciálně vyškolený personál sleduje, aby nebyla porušena technologie skladování."

„Správně, tatínku. Ale nebezpečí stejně existuje. A katastrofa je neodvratná, její příčinou je něčí záměrná myšlenka, která lidem vnucuje nesprávné řešení."

„Tímto problémem, synku, se zabývají vědecké instituce, v nichž pracují lidé s vysokými vědeckými hodnotami. Nejsi vědec, neznáš vědu, a proto nemůžeš řešit tak závažný problém. Jeho řešením se má zabývat současná věda."

„Ale výsledek, tatínku ? Vždyť právě v důsledku řešení současné vědy se lidstvo vystavuje velkému nebezpečí. Já se, samozřejmě, neučím ve škole, neznám vědy, o kterých mluvíš, ale..."

Voloděa zmlkl a sklonil hlavu.

„Co znamená tvé „ale“ ? Proč jsi zmlkl ?"

„Nechci se, tatínku, učit v té škole a učit se tu vědu, kterou máš na mysli."

„Proč nechceš ?"

„Protože, tatínku, tato věda vede ke katastrofám."

„Ale vždyť jiná není."

„Je. ‚Skutečnost je třeba hodnotit pouze sebou‘, říká máma Anastasia. Pochopil jsem, co je to, a studuji nebo hodnotím. Zatím nevím, jak to mám říci přesněji."

To je neuvěřitelné, jak je neústupný ve svých přesvědčeních, pomyslel jsem si a zeptal jsem se:

„A jaká je podle tebe pravděpodobnost katastrofy ?"

„Stoprocentní."

„Jsi si tím jistý ?"

„Podle teorie pravděpodobnosti a faktu neodporování zhoubné myšlenky je katastrofa nevyhnutelná. Stavění velkých jaderných úložišť je možné srovnat se stavěním velkých bomb."

„Takže tvá myšlenka se postavila na odpor zhoubnému ?"

„Ano, vypustil jsem do prostoru svou myšlenku. A ta zvítězí."

„A konkrétně, jak vyřešila tvá mysl otázku bezpečného skladování jaderných odpadů ?"

„Všechny jaderné odpady shromážděné ve velkých úložištích je třeba rozptýlit - to je má myšlenka."

„Rozptýlit - znamená rozdělit na sta tisíce, nebo dokonce milióny malinkých kousíčků ?"

„Ano, tatínku."

„Jednoduché řešení. Ale zůstává hlavní otázka - kde se mají skladovat tyto malé kousíčky ?"

„Na rodových statcích, tatínku."

To, co jsem uslyšel, bylo tak nečekané a neuvěřitelné, že jsem nějakou dobu nevěděl, co mám říci. Pak jsem vykřikl:

„Nesmysl ! Vymyslel jsi úplný nesmysl, Voloděa."

Pak jsem trochu popřemýšlel a již klidněji řekl:

„Samozřejmě, že pokud jaderné kousíčky budou rozptýleny po různých místech, globální katastrofě bude možno předejít. Jenomže nebezpečí budou vystaveny milióny rodin, které se rozhodnou žít na statcích. Ale vždyť všichni lidé chtějí žít v ekologicky čisté krajině."

„Ano, tatínku, všichni lidé chtějí žít na ekologicky čistých místech. Ale taková místa na zemi již téměř nezůstala.“

„A tady, v tajze, také není ekologicky čisté místo ?“

„Toto místo je poměrně čisté. Ale není ideální, není původní. Ideální již nezůstala. Stává se, že mraky z různých míst sem přinášejí kyselé deště. Bylinky, stromy a keře je zatím zvládají, ale znečištěná místa jsou každým dnem ještě špinavější. A počet takových míst každým dnem roste. Právě proto teď nesmíme ustupovat, musíme je měnit.“

„Musíme vytvářet čistá místa,“ tak říká máma.

Z mnoha možných variant má mysl vybrala jednu, jinou nemá. Rozptýlit malinké kousíčky, „ovládnout“ je, získávat z nich užitek pro život a uchovávat po jednom na statku je bezpečnější - tak říká má mysl.“

„A kde na statku ? V komoře ? V trezoru ? Má se tato kapsle s radioaktivním obsahem uchovávat ve sklepě ? Tvá mysl ti to ještě nenapověděla ?“

„Kapsli je třeba uchovávat zakopanou pod zemí, ne méně než devět metrů.“

Zamyslel jsem se nad synovým návrhem, navenek neuvěřitelným, a stále víc jsem se přikláněl k myšlence, že přece je v něm racionální jádro. Přinejmenším varianta uchovávání jaderných odpadů, již navrhl, skutečně úplně vylučuje možnost rozsáhlých katastrof. Co se týče znečištění na konkrétním místě, lze se mu vyhnout k tomu ještě získat užitek. Možná, že vědci vymyslí něco podobného malinkému reaktoru. Nebo ještě něco jiného.

Najednou mě napadla myšlenka. To je ale ! To je ono ! Je tady ještě jeden důvod, vysvětlující potřebu rozptýlení úložišť radioaktivních odpadů. Peníze ! Cizí státy utrácí velké peníze za skladování těchto odpadů. Za ně se staví skladiště, financuje se obsluhující personál a celé bezpečnostní služby. Část peněz, jak to chodí, mizí neznámo kam. Ať se tyto peníze platí každému statku, v němž budou uloženy kapsle s radioaktivními odpady. To je skvělé ! Bezpečí před zamořením bude garantované a přitom se ještě lidem budou platit peníze.

V dnešní době nikdo nemůže garantovat bezpečí dokonce ani lidem, kteří žijí daleko od úložišť. Když došlo k havárii v Černobylské atomové elektrárně na Ukrajině, zamořena byla nejen část Ukrajiny, ale také Ruska i Běloruska. Mraky mohly roznést znečištění na stovky, dokonce i tisíce kilometrů.

Takže synův návrh, byť zatím konceptuální a potřebující upřesnění, si přece zaslouží soustředěnou pozornost vědeckého světa, vlád a hlavně veřejnosti.

V zajetí svých myšlenek jsem se procházel podél jezera a úplně jsem na syna zapomněl. Ale ten mlčky stál na stejném místě a pozoroval mě. Výchova mu nedovolovala, aby na mě promluvil první. Přerušit myšlenky přemýšlejícího člověka se tu považovalo za nepřipustné.

Rozhodl jsem se převést rozhovor na jiné téma.

„Takže ty stále přemýšlíš o různých problémech, Volodě ? Máš také nějaké povinnosti ? Plníš nějaké pracovní úkoly ?“

„Úkoly ?.. Plnit ?.. Vždy se zabývám tím, čím se mi zachce. Úkoly ? Co se rozumí slovem pracovní úkoly, tatínku ?“

„Pracovní úkoly - to je, když něco děláš a platí ti za to peníze. Nebo děláš něco, co je užitečné pro celou rodinu. Třeba mně, když jsem byl ve tvých letech, rodiče nařídili starat se o králíky. A já jsem se o ně staral. Trhal jsem pro ně trávu, krmil jsem je, čistil jsem klece. A králíci přinášeli rodině zisk.“

Volod'a mě vyslechl, pak najednou trochu rozechvěle řekl:

„Tatínku, teď ti povím o jedné povinnosti, kterou jsem si nařídil sám. Je to velice radostná povinnost. Ale rozhodni sám, zda ji lze nazvat prací, nebo ne.“

„Pověz mi o ní.“

„V tom případě pojďme, ukážu ti jedno místo.“

(3 .)

„HUSY, HUSY !" - „GAGAGA" ANEB SUPERZNALOSTI, KTERÉ ZTRÁCÍME

Začali jsme se se synem vzdalovat od jezera. Volod'a šel vepředu. Nějak se změnil: z rozvážného a soustředěného chlapce se proměnil v radostně vzrušeného. Občas se za chůze otočil, poskočil a rychle vyprávěl:

„O králíky jsem se nestaral, tatínku. Dělal jsem něco jiného. Jak bych to pojmenoval ? Rodil jsem... to se nehodí. Tvořil ? To se také moc nehodí. Ano, vzpomněl jsem si. U vás se tomu říká vysedávat vajíčka. Takže jsem vysedával vajíčka.“

„Jak to vysedával ? Vejce vysedává kvočna nebo nějaký jiný pták.“

„Ano, já vím. Ale potřeboval jsem je vysedět sám.“

„Proč ? Pověz mi všechno po pořádku.“

„Po pořádku. Dobře, všechno se udalo takhle. Požádal jsem dědečka, aby mi našel několik vajíček divokých kachen a hus. Dědeček nejdřív trochu brumlal, ale za tři dny mi přinesl čtyři velká husí vajíčka a pět menších - kachních.“

Dál po pořádku: vykopal jsem nevelkou jamku, na dno jsem položil sobí hnůj s trávou, všechno jsem přikryl suchou trávou a nahoru jsem dal všechna vejce, jež přinesl dědeček.“

„Nač jsi potřeboval hnůj ?“

„Dává teplo. Vejce potřebují teplo, aby se z nich vylíhla ptáčata. Seshora také potřebují teplo. Shora jsem si občas lehal sám a přikrýval jsem jamku svým břichem. Když bylo chladno nebo pršelo, nařídil jsem medvědovi, aby ležel nad jamkou.“

„A jak to, že medvěd nerozmačkal vejce ?“

„Přece je velký, ale jamka s vejci malinká. Vždyť ležel nad jamkou a vejce - na dně. Jednou jsem nařídil vlčici, aby ochraňovala vejce, podruhé jsem sám spal vedle nich, až dokud se nezačala klubat. Je tak potěšující dívat se, jak se klubají. Jenomže ne všechna se vylíhla. Z devíti vajec se narodila dvě housátka a tři káčátka. Krmil jsem je semínky trávy, rozdrčenými oříšky a dával jsem jim

vodu. Pokaždé, když jsem je krmil, zval jsem různá zvířata, která žijí na našem území."

„Proč ?"

„Aby viděla, jak o ně pečuji, a pochopila, že jim nesmí ublížit, ale naopak, že je třeba chránit je. Také jsem spal vedle jamky, v níž se narodila káčátka a housátka, a když nastaly chladné noci nebo pršelo, nařizoval jsem medvědovi, aby spal vedle ní. Ptáčata se schovávala v jeho teplé srsti a bylo jim dobře.

Dál po pořádku... Kolem jamky jsem zapíchal kolíčky a upletl jsem proutěný plot, nahoře jsem také přikryl hnízdo větvemi. Housátka a káčátka povyroستla a naučila se vylézat ze své jamky. Chodil jsem kolem hnízda a takhle přerývaně pohvizdoval: ‚Pi-pi-pi.‘ Ihned vylézala a běžela za mnou. Snažila se také běhat za medvědem, ale odnaučil jsem je to. Medvěd může zajít daleko a ona by mohla zahynout.

Ale nic se jim nestalo. Povyrostla, objevilo se u nich peří, naučila se létat. Házet jsem je nahoru, aby se to naučila. Pak začala někam odlétat, ale vracela se do svého hnízda.

Když přišel podzim a různí ptáci se začali shromažďovat do hejn a připravovat se k odletu na jih, mé dospělé kachny se přidaly k hejnu kachen, husy - k husímu hejnu. A všechny odletěly do teplých krajů. Ale předpokládal jsem, byl jsem si téměř jist, že na jaře se vrátí. Vrátily se. Jak skvělé to bylo, tatínku ! Když se vrátily, uslyšel jsem jejich radostný křik: ‚Ga-ga-ga.‘ Běžel jsem k hnízdu a také jsem začal křičet: ‚Pi-pi-pi.‘ Krmil jsem je semínky trávy a rozdrčenými jádérky oříšků, jež jsem předem připravil. Braly krmivo z mých rukou. Radoval jsem se a místní zvířata, jež přiběhla na zavolání, se také radovala.

Podívej, tatínku, už jsme tady. Podívej !"

Na skrytém místě mezi dvěma keři rybízu jsem uviděl hnízdo, vytvořené mým synem. Ale nikdo poblíž nebyl.

„Říkáš, že se vrátily, ale nikdo tady není."

„Teď není, odletěly někam na výlet, aby se nakrmily. Proto tady nejsou, ale dívej se, tatínku."

Volodě rozhrnul větev, aby bylo lépe vidět, a já jsem spatřil tři jamky-hnízda. V jedné bylo pět menších vajec, zřejmě kachních. V druhé - jedno větší - husí.

„To je ale, takže se vrátily a snášejí vejce... Ale málo."

„Ano !" nadšeně vykřikl Volodě. „Vrátily se a snášejí vejce. Mohly by snést i víc, pokud by se vajíčka z hnízda sbírala a nosnice se častěji přikrmovala."

Díval jsem se na synovu šťastnou tvář, ale nemohl jsem úplně pochopit příčinu jeho radostného vzrušení. Zeptal jsem se:

„Z čeho se tolik raduješ, Volodě ? Víš, že nikdo z vás, ani dědeček, ani maminka, ani ty vajíčka nekonzumujete, tudíž tvé činy nelze nazvat prací, protože nepřinášejí praktický užitek."

„Ano ? Ale vždyť jiní lidé jí ptačí vejce. Máma říká, že lze konzumovat všechno, co zvířata odevzdávají člověku sama. Obzvláště se to týká lidí, kteří jsou zvyklí se stravovat nejen rostlinnou stravou."

„A co mají společného lidé a tvé činy ?“

„Rozhodl jsem se, že je zapotřebí udělat to tak, aby se lidé žijící na statcích nezatěžovali starostmi o své hospodářství, nebo se zatěžovali co nejméně. Aby měli čas na přemýšlení. Je to možné, pokud člověk pochopí myšlenku Boha, jenž stvořil náš svět. Líbí se mi věda poznávání Jeho myšlenek. Je to největší věda a je třeba ji poznávat. Například pochopit, proč Stvořitel udělal to, že ptáci na podzim odlétají na jih a nezůstávají v teplých krajích, ale opět se vracejí. Hodně jsem nad tím přemýšlel a došel jsem k závěru, že Bůh to udělal proto, aby se člověk v zimě neobtěžoval. V zimě si ptáci nemohou najít potravu a odlétají. Ale nezůstávají na jihu, vracejí se, chtějí být pro člověka užiteční. Tak to vymyslel Bůh. Člověk by měl pochopit mnoho z toho, co vymyslel náš Tvůrce.“

„Takže ty, Volodě, předpokládáš, že na každém statku nebo na mnohých mohou žít kachny a husy, snášet vejce, samy se krmit, na podzim odlétat na jih a na jaře se vrátet ?“

„Ano, lze to takhle udělat. Vždyť mně se to podařilo.“

„Tobě se to podařilo, souhlasím. Ale je tady jedna okolnost... Zřejmě tě zarmoutím, ale i přesto ti musím povědět pravdu. Abys se svým návrhem nevypadal směšně.“

„Pověz mi pravdu, tatínku.“

„Existuje taková věda - ekonomika. Ekonomové propočítávají, jaké racionální kroky se mají udělat při výrobě různého zboží, v tomto případě - vajec. V našem světě je vybudováno mnoho drůbežářských farem. V nich je velké množství slepic na jednom místě. Ty snášejí vejce, která se potom dodávají do obchodů. Člověk přichází do nákupního střediska a v klidu si nakoupí potřebné množství vajec. Všechno je uděláno tak, aby byly na výrobu jednoho vejce potřebné co nejmenší náklady a čas.“

„Co jsou to náklady, tatínku ?“

„Je to množství vynaložených prostředků a práce na výrobu jednoho vejce. Je třeba pozorně počítat, jak se zachovat efektivněji, tudíž lépe.“

„Dobře, pokusím se to spočítat, tatínku.“

„Až to spočítáš, pochopíš sám. Ale pro výpočet jsou zapotřebí údaje o nákladech. Pokusím se je obstarat u nějakého ekonoma.“

„Ale já dokážu všechno vypočítat teď, tatínku.“

Volodě se trochu zamračil nebo se namáhal a za minutu řekl:

„Minus dva do nekonečna.“

„Co je to za vzorec ? Co znamená ?“

„Efektivita božské ekonomiky se vyjadřuje nekonečnou řadou čísel. Vědecká ekonomika dnešního člověka dokonce od základního bodu klesá o dvě jednotky.“

„Máš nějakou zvláštní metodu výpočtu, nepochopitelnou. Můžeš mi vysvětlit, jak jsi počítal ?“

„Představil jsem si výchozí bod, vyjádřený v tomto případě nulou. Všechny náklady, spojené se stavěním drůbežářských farem, s chovem a dodáním vajec do obchodů, se vyjádří číslem minus jedna.“

„Proč minus jedna ? Tyto náklady se mají vyjadřovat v rublech a kopejkách.“

„Peněžní jednotky jsou vždy různé a symbolické, proto v dané metodě nejsou podstatné, je třeba je brát všechny společně pod symbolickým označením „minus jedna“. Pokud náklady existují, znamená to, že od nulového bodu je lze vyjadřovat minus jedna.“

„A odkud se vzala druhá minusová jednotka ?“

„To je kvalita. Vejce nemůže být hodnotné. Nepřirozené podmínky chovu a nepřítomnost různorodé potravy zmenšují hodnotu vajec, tak se objevuje ještě jedno číslo - minus jedna. V součtu - minus dva.“

„Dobře, dejme tomu, že to tak bude. Ale vždyť i v tvém případě jsou velké časové náklady. Tak mi, Volodě, třeba řekni: kolik času jsi vynaložil, než jsi, jak říkáš, vyseděl vejce, pak vykrmoval své kachničky a housata, ochraňoval je ?“

„Devadesát dní a nocí.“

„Takže devadesátkrát dvacet čtyři hodiny. A toto všechno kvůli tomu, abys až za rok měl pouze několik desítek vajec. Pro lidi žijící na statcích bude mnohem racionálnější koupit si kuřátka v tržnici nebo je vyvádět v zimě pomocí elektrického inkubátoru, za čtyři až pět měsíců začnou snášet. Druhým rokem, předtím než začne zima, je lidé zpravidla zabijí, protože nosnost třetí rok klesá. Proto je zabíjejí a pořizují nová. Taková je technologie.“

„Je to technologie stále se opakujících starostí. Slepice je třeba každý den krmit, připravovat zásoby krmiv na zimu k tomu ještě po roce pořizovat nové.“

„No ano, krmit a pořizovat nové, ale podle moderní technologie to není tak pracné jako v tvém případě.“

„Ale vždyť devadesát dní - to je doba na spuštění věčného programu. Po návratu budou ptáci sami vyvádět své potomky, učit je chování k lidem a návratu do svého rodiště. Budou to dělat po tisíceletí. Člověk, jenž spustí tento program, ho daruje svým budoucím pokolením... Vráti pro ně malinkou částechku božské ekonomiky. Devadesátidenní náklady v rozpočtu na jedno vyrobené vejce budou za sto let představovat minuty a zmenšovat se s každým rokem.“

„Ale přece to náklady jsou a ty jsi je ve svých výpočtech nevzal v úvahu.“

„Práce, kterou jsem vynaložil, má velkou protiváhu, která je stejně významná jako ptačí produkt.“

„Jakou protiváhu ?“

„Když na jaře ptáci ze vzdálených krajů přilétají do lesů, na rodná pole, lidé se radují. Pod vlivem blahodárné radostné energie ustupují z lidského těla mnohé nemoci. Ale tato energie bude devadesátkrát silnější, když ptáci nejen jednoduše přiletí z jihu, ale když se vrátí právě k tobě a radostným křikem nebo nadšeným zpěvem začnou vítat každého člověka žijícího na statku. Jejich zpěv přinese radost a sílu nejen člověku, ale i celému prostoru.“

Volodě mluvil nadšeně a s jistotou. Další debatování s ním by vypadalo hloupě. Tvářil jsem se, jako že přemýšlím a něco si v duchu propočítávám. Trochu mě mrzelo, že nic nemohu synovi poradit, nebo jej něčemu naučit.

Co je to tady za Výchovu a zvláštní výuku. Přede mnou stojí můj syn, ale jako by byl dítě z jiné civilizace nebo jiné planety. Má odlišnou představu o životě, odlišnou filozofii a rychlost mysli. Dělá okamžité výpočty. A je zřejmé a jasné, že i kdyby se rok počítalo na počítači, jeho výpočty stejně budou přesnější. Všechno v něm je jakoby postavené na hlavu. Nebo možná přesněji: do jaké míry jsme my překroutili svůj život? Jeho pojmy a smysl. Díky tomu zkreslení dochází ke katastrofám.

Všechno je bez pochyby tak. Ale přece. Moc bych chtěl alespoň v něčem být prospěšný synovi. Ale v čem? Již jsem neměl žádnou naději a klidně, s jistou lhostejností, jsem řekl:

„Budu o tvé ekonomice přemýšlet. Možná máš pravdu... ale řekni mi, synku. Řešíš tady různé úlohy, hraješ si. A máš vůbec nějaký problém?“

Volodě si hluboce a nějak velice nešťastně povzdechl, chvíli mlčel, pak odpověděl:

„Ano, tatínku, mám velký problém. A pouze ty mi ho můžeš pomoci vyřešit.“

Volodě byl smutný, ale já jsem se naopak zaradoval, že potřebuje mou pomoc:

„Tak v čempak je tvůj velký problém?“

(4 .)

VELKÝ PROBLÉM

„Pamatuješ si, tatínku, jak jsem při tvé minulé návštěvě vyprávěl, že se připravuji odejít do vašeho světa, až vyrostu?“

„Ano, pamatuji si. Říkal jsi, že přijdeš do našeho světa a najdeš svou holčičku-vesmír, abys ji udělal šťastnou. Budeš s ní budovat statek, vychovávat děti. Pamatuji si, jak jsi to říkal. A což, nevzdal ses své myšlenky?“

„Nevzdal jsem se. A často přemýšlím o budoucnosti, o své holčičce a o statku. Představuji si do detailů, jak spolu budeme žít. A jak vy s mámou k nám přijedete na návštěvu, uvidíte, jak se naše myšlenky proměňují v realitu.“

„No a v čem je problém? Bojíš se, že nenajdeš svou holčičku?“

„Ne. Holčičku hledat budu a najdu ji. Pojdme, ukážu ti ještě jeden palouček. A pochopíš všechno sám, pocítíš ten problém.“

Přišli jsme se synem na nevelký palouk, který se nacházel hned vedle Anastasiiny louky. Když jsme se zastavili uprostřed palouku, Volodě mě vybídl, abych se posadil, sám ze svých ručiček vytvořil „hláskou troubu“, pak hlučně a táhle zakřičel: „A-a-a.“ Nejdřív křičel jedním směrem, pak druhým a třetím. Doslova za dvě až tři minuty v korunách stromů kolem palouku začal pohyb: z větve na větev začaly prudce skákat veverky. Shromažďovaly se ve velkém počtu na jednom cedru. Některé si jednoduše sedly na jednu z větví a dívaly se naším směrem, jiné, zřejmě nejvíce neposedné, dál skákaly z větve na větev.

Za několik minut z keřů vyběhli tři vlci, posadili se na kraji palouku a také se na nás začali dívat.

Na to asi tři metry od vlků zalehl sobol. Objevily se dvě kozy, nelehly si, ale stály na kraji palouku a upřeně se na nás dívaly. Brzy potom na palouk vyšel jelen. Jako

poslední se hlučně prodíral křovím obrovský medvěd. Nejdřív se také posadil na kraji palouku, těžce dýchal a po jazyku mu stékala slina. Zřejmě byl daleko a musel dlouho běžet.

Volod'a celou dobu stál za mými zády, s rukama položenýma na mých ramenech. Pak na několik kroků odešel stranou, utrl nějaké bylinky, a když se vrátil, řekl:

„Otevři ústa, tatínku, dám ti několik bylinek. Aby zvířata viděla, jak tě krmím z rukou a aby se nerozrušovala při pohledu na cizího člověka.“

Vzal jsem do pusy přinesené bylinky a začal jsem žvýkat.

Volod'a si sedl na bobek vedle mě, položil hlavu na mou hrud' a řekl:

„Pohlad' mé vlasy, tatínku, aby se zvířata úplně uklidnila.“

S potěšením jsem hladil synovy rusé vlasy. Pak se posadil vedle mě a začal vyprávět:

„Tatínku, pochopil jsem: Bůh stvořil celý svět jako kolébku pro svého syna - člověka. Rostliny, vzduch, voda a oblaka - všechno je stvořeno pro něj. Zvířata jsou také s velkou radostí připravena posloužit člověku. Ale my jsme na to zapomněli, a teď je třeba pochopit, jakou službu mohou konat zvířata, v čem je jejich poslání a předurčení. Teď ještě mnozí lidé chápou, že pes má chránit bydliště, nebo hledat ztracenou věc, nebo dohlížet na pořádek na hospodářství.

Že kočka má lovit myši, pokud kradou zásoby potravin. Kůň - vozit. Ale i všechna ostatní zvířata mají své předurčení. Je třeba ho pochopit. Začal jsem hledat, chtěl jsem stanovit předurčení těchto zvířat. Teď sedí a čekají na můj povel. Již třetím rokem je cvičím, ve snaze objevit jejich předurčení. Například medvěd. Má velké a silné tlapy. Může vyrýt jámu pro sklep, složit do ní zásoby potravin a pak je vykopat. Může sbírat med.“

„Ano, vím, Volod'o, Anastasia mi vyprávěla, že dříve lidé. využívali v hospodářství medvědy jako pracovní sílu.“

„Máma mi o tom také vyprávěla. Ale podívej se, co jsem naučil medvěda.“

Volod'a vstal, pravou ruku natáhl směrem k medvědovi. Ten se celý napnul, dokonce jako by přestal dýchat. A když Volod'a plácl rukou po své noze, obrovský medvěd udělal několik prudkých skoků a lehl u synových nohou. Volod'a si sedl na bobek vedle hlavy obrovského zvířete a poplácal ho, podrbal za uchem. Medvěd s uspokojením mručel. Volod'a vstal a ihned vedle vyskočil medvěd, jenž se pozorně díval na syna.

Volod'a šel ke kraji palouku, našel suchou větev a asi deset metrů ode mě ji zastrčil do země. Pak se opět vrátil ke kraji palouku, přiblížil se k malinkému, asi metr vysokému cedru, dotkl se ho a dvakrát zatleskal. Medvěd ihned běžel k cedru a očuchal ho. Dál se dělo něco neuvěřitelného.

Spolu se synem, jenž si sedl vedle mě do trávy, jsme začali pozorovat následující výjev.

Medvěd nějakou dobu očuchával malinký cedřík, odběhl od něj, jako by něco zkoumal, pak běžel k místu, kde trčela suchá větev, kterou zastrčil do země Volod'a. A najednou tam, kde ze země trčela suchá větev, začal předními tlapami hrabat půdu.

Mohutnými tlapami s velkými drápy za několik minut vyryl jámu přibližně osmdesát centimetrů v průměru a asi půl metru hlubokou. Prohlédl si svou práci, dokonce zastrčil do jámy svou hlavu, zřejmě ji očuchával.

Potom zvíře běželo k cedru, na který ukázal Volodě, a začalo rýt zem kolem něho. Když vzniklo něco jako příkop, medvěd se posadil na zadní tlapy vedle cedru, přední zastrčil do příkopu a vytáhl cedr spolu s velkou hroudou půdy. Pak vstal a šel po zadních nohách, v předních měl tu hroudu země, šel k jámě, již předem vykopal. Přiblížil se, opatrně se posadil a vložil hroudu do ní. Jáma se povedla asi o patnáct centimetrů větší, než bylo zapotřebí. Medvěd poodešel, podíval se na svou práci. Opět vytáhl cedr, odložil ho, přisypal do jámy půdu a opět zasadil cedr. Teď bylo všechno v pořádku.

Medvěd ustoupil a opět si prohlížel svou práci. Zřejmě byl spokojený, protože začal zasypávat skulinu mezi hroudou půdy, z které rostl cedr, a krajem vyryté jámy. Přihrabával zem, zatlačoval ji do skuliny a plácal tlapou, udusávaje půdu kolem právě zasazeného stromku.

Pozorovat to bylo dosti zajímavé, ale i dříve jsem měl možnost vidět, jak veverky nosily Anastasii suché houby a ořechy. Nebo jak si s ní hráli vlci, jak ji bránili před divokými psy.

Mnozí lidé také měli možnost vidět při návštěvě cirkusových představení všemožné triky s různými zvířaty. Fenka jménem Cedra, jež u mě žije, s potěšením plní množství povelů.

To, co se dělo na paloučku v tajze, se navenek také podobalo cirkusovému představení, jenomže se nepředvádělo v aréně, ohrazené vysokou sítí, ale v přirozených podmínkách. A účastnila se ho ne cirkusová zvířata, jež žijí v těsných klecích, ale svobodní, jak jim říkáme, divocí obyvatelé tajgy. To pro nás jsou divocí, ale pro syna jsou to jednoduše přátelé a pomocníci. Jako naše domácí zvířata.

Ale jeden tajemný a neuvěřitelný rozdíl tady přece byl. Věrnost domácích zvířat lze objasnit tím, že je člověk krmí, napájí a poskytuje jim přístřeší. Lidé, kteří navštěvují cirkusová představení se zvířaty, mohou také pozorovat, jak je po každém zdařilém triku, jež splní lev nebo tygr, krotitel odměňuje z pytlíku, který visí u pasu, nebo z kapsy vyndává pochoutky a dává je zvířatům. Cirkusová zvířata, jež svůj život tráví v klecích, nemají možnost získávat potravu sama. Jsou úplně závislá na člověku. Ale tady, v tajze, jsou zvířata úplně svobodná, sama si nacházejí potravu a přístřeší. Nicméně reagují na povel. Nejenže reagují, ale rychle přiběhnou na zavolání člověka a plní jeho přání. Plní je s velkou ochotou, dokonce s podlézavostí. Proč? Co dostávají na oplátku? Volodě žádné jídlo medvědovi nedal. Nicméně medvědova radost byla podstatně větší, než jakou mají cirkusová zvířata, která dostávají vytoužený pamlsek.

Medvěd, jenž na Voloděv povel zasadil stromek, přešlapoval z nohy na nohu, pozorně se na něj díval, jako by chtěl zopakovat právě udělanou práci, nebo splnit ještě nějaký úkol. Je to divné, obrovský medvěd moc chce ještě něco udělat pro člověka, navíc pro dítě.

Volodě nedal medvědovi nový úkol. Gestem ho přivolal k sobě, oběma rukama se chytl srsti na tlamě, lehce ji pocuchal, pak pohladil medvědí tlamu a řekl:

„Jsi můj šikulka, ne jako kozičky,”

Medvěd potěšeně mručel. Jeho mručení mělo takové zabarvení, jako by strašné zvíře bylo na vrcholu blaženosti.

Anastasia říkala: „Z člověka může vycházet nevídaná blahodárná energie. Všechno živé na zemi ji potřebuje jako vzduch, slunce a vodu. Dokonce sluneční světlo je pouze odrazem velké energie vycházející z lidí.“

Naše věda objevila množství energií, a dokonce se naučila sama produkovat elektrickou energii, štěpit atom a dělat bomby. Ale do jaké míry pokročila věda v tom nejvýznamnějším a podstatném - ve výzkumu energie vycházející z člověka? Existuje vůbec vědecký směr, který by zkoumal tuto energii, její tajemné možnosti? Celkově možnosti člověka a jeho předurčení v našem světě a ve vesmíru?

Možná, že někdo se snaží všemi možnými způsoby zabránit člověku v poznání sebe sama. Ano, zabránit.

Vždyť není možné, v žádném případě to není možné, aby předurčením člověka bylo mnoholeté vysedávání v kasinu nebo baru u skleničky vodky. Mnoholeté sezení u pokladny v obchodě nebo jako manažer v kanceláři. Dokonce topmodelka, prezident nebo popový zpěvák mají daleko k hlavnímu předurčení člověka.

Ale právě tyto současné profese a vydělávání peněz jsou nám „někým“ všemožně vnucovány jako to nejdůležitější v životě člověka. Mluví se o nich ve většině filmů a televizních pořadů... Chybí ale úvahy o podstatě bytí. Člověk je proměňován v hlupáka.

Není to snad příčinou válek, které vznikají na různých místech? A stále více se znečišťuje země. A zmatení lidé, kteří nevidí smysl života, pijí vodu a užívají drogy.

Kdo má zastavit bakchanálii, jež probíhá na zemi? Věda? Ale ta mlčí. Náboženství? Které? Kde jsou výsledky? Možná, že by si měl každý všechno promyslet? Sám. Promyslet! Aby si člověk něco promyslel, musí přemýšlet. Ale kde? Kdy? Vždyť náš život je nepřetržitý shon.

Dokonce pokusy o uvažování na téma smyslu lidského bytí se okamžitě zastavují. Chcete prodávat časopisy s polonahými chlípnými těly - prosím. Chcete vychutnávat sexuální zvrhlosti - prosím. Chcete ukazovat a vyprávět o zvěrstvích maniakálních zvrhlíků - prosím. Chcete psát a vyprávět ve vysílání o prostitutkách - prosím.

Ale při tom se stále méně a méně dotýkáme tématu smyslu života člověka a jeho předurčení. Stává se stále více zakázaným ovocem.

Přerušil jsem své přemýšlení a podíval jsem se na syna. Seděl vedle mě na trávě a pozorně mě sledoval. Zřejmě mi chtěl ještě něco ukázat, pomyslel jsem si, a zeptal jsem se:

„Co jsi to říkal medvědovi o kozách, Volodó?“

„Nijak se mi nedaří, tatínku, definovat jejich předurčení.“

„Vždyť to není žádný úkol. Všem je jasné předurčení koz - dávat člověku mléko.“

„Ano, mléko. Ale možná by se dalo naučit je ještě něčemu.“

„Čemu? Proč?“

„Pozoroval jsem je. Kozy mohou sloupávat ze stromů a pařezů kůru. Také mohou okousávat keře. Na statek je nelze pustit, mohou uškodit rostlinám. A aby se to nestalo, snažím se je naučit stříhat zelený plot na statcích.“

„Stříhat ?“

„Ano, tatínku, stříhat. Vždyť lidé stříhají keře pro krásu, někdy dělají rovnou stěnu, jindy z nich dělají figury. Dědeček mi o tom vyprávěl, u vás se tomu říká zahradní architektura. Ale kozičky nemohou nijak pochopit, co po nich chci.“

„A jak je učíš ?“

„Hned ti ukážu.“

Volodě vzal přibližně třímetrovou šňůru, upletenou z kopřivových vláken, jeden konec přivázal k nevelkému stromu a natáhl ji podél keře. Pak gestem přivolal dvě kozičky, každou pohladil, dotkl se rukou keřů, a dokonce ukousl malinkou větvičku. Něco kozičkám řekl a ty začaly s vervou okousávat větve keřů. Jakmile se přiblížily k hranici určené šňůrou, Volodě několikrát škul šňůrou a vydával nespokojené zvuky. Kozy se na nějakou dobu zastavily, vytáhly čumáčky a tázavě se dívaly na syna, ale brzy se opět daly do okousávání keřů, nevšímajíce si šňůry.

„Tak vidíš, tatínku, nejde to. Nechápou, že je třeba stříhat keříky rovně podle šňůry.“

„Ano, vidím. Tak v tom spočívá tvůj problém ?“

„To není hlavní problém, tatínku. Hlavní je v něčem jiném.“

„V čem ?“

„Všiml sis, tatínku, s jakou radostí různá zvířata přiběhla na mé volání ?“

„Ano.“

„Věnuji se jim nejeden rok, jsou zvyklá na mou společnost, pouze na mou. Čekají na komunikaci, potřebují lásku.“

A když odejdu do tvého světa, bude se jim stýskat. Protože k nim nepřijde člověk a nikdo je k sobě nepřivolá, o nic je nepoprosí. Pocítil jsem, že komunikace s člověkem a služba člověku se pro ně staly hlavním smyslem jejich života.“

„A s Anastasií by nemohla komunikovat ?“

„Máma má svůj kruh, svá zvířata, s nimiž se přátelí. A navíc je zaneprázdněná, nestačí jí čas pro všechny. Ale tyto,“ Volodě ukázal na zvířata, jež stále seděla na kraji palouku, „jsem si vybíral sám a jen já sám jsem se jim věnoval několik let. Již před třemi měsíci jsem požádal dědečka, aby byl pokaždé při vyučování se mnou. Dědeček, i když bručí, přece vždy byl přítomný, ale nedávno mi řekl, že mě nedokáže nahradit.“

„Proč ?“

„Nemám takový zájem o cvičení jako ty,“ řekl dědeček. A ještě začal bručet, že jsem jim neměl věnovat tak mnoho času sám. A že nebylo třeba je tolik laskat. A ještě mě tato zvířata považují nejen za svého vůdce, ale i za dítě, protože starší z nich mě viděla jako malinkého a hrála si se mnou. Zkrátka, někde jsem udělal chybu, teď je třeba ji napravit, ale sám to již nedokážu.“

Díval jsem se na zvířata, která stále seděla na palouku a podle všeho čekala na nějaký Volodův povel, nebo že se jim bude věnovat. Představil jsem si, jak se jim bude stýskat. Jak se stýská mé fence Cedre, když na několik dnů nebo týdnů odjíždím ze svého domu na venkově. Má teplou boudu a ani ji nepřivazují, může se procházet v poli, v lese nebo vískou. Soused jí každý den dává najíst. Vaří jí kaši a dává kosti, ale říká: „Stýská se jí bez vás, Vladimíre Nikolajeviči. Často sedí u branky a dívá se na cestu, kterou se vracíte, občas kňučí.“ Když přijíždím, Cedra rychle běží ke mně, otírá se mi o nohy a občas vyskakuje a snaží se olíznout mi tvář. Při tom svými tlapami špiní mé oblečení. A nijak ji nemohu naučit, aby vyjadřovala své emoce zdrženlivěji.

Ale tato zvířata, sedící na palouku... Mlčela a stále se navenek zdrženlivě dívala, dokud jsme se synem mluvili. Na co čekají? Vždyť je nikdo nenutí takhle sedět a čekat na nějaký povel člověka... Bože můj... Hlavou mi bleskla myšlenka a sevřela mi srdce. Vždyť nejen tato zvířata, sedící na palouku v tajze... Ale také všechna zvířata na zemi mají své předurčení a čekají na kontakt s vyšší bytostí planety - s člověkem. Jsou pro to stvořena, aby pomáhala člověku plnit jeho důležitou misi. Bůh je stvořil, stejně jako všechno živé, aby pomáhala člověku v plnění jeho velké mise... Ale člověk...

Díval jsem se na zvířata a začínal jsem chápat: synovi skutečně vznikl vážný problém. Nedokáže jen tak opustit tato zvířata a také se nedokáže vzdát své touhy po holčičce, s kterou bude budovat statek.

„Ano, Volodó, skutečně je to problém. A vypadá to, že nemá řešení. Nelze najít východisko,“ řekl jsem synovi.

„Je jedno východisko, tatínku, ale nezáleží na mně.“

„A na kom?“

„Pouze ty můžeš vyřešit tento problém, tatínku.“

„Já? A jakpak? Nic s tím neudělám, synku.“

(5 .)

VÝCHODISKO EXISTUJE

„Myslím si, že bys mi mohl pomoci, pokud to budeš chtít,“ tiše pronesl Volodá.

„Myslíš? Ale já nevím, co mám udělat, rozumíš? Ty si to myslíš, ale já to nevím.“

Seděl jsem na trávě. Můj syn stál přede mnou a díval se mi do očí prosebným pohledem a jeho rty něco neslyšně šeptaly. Podle pohybu rtů tiše pronášel nějaké jedno slovo. Pak jasně, aniž by odvedl pohled, pronesl:

„Sestřičku. Snažně tě prosím, tatínku, dejte mně s mámou sestřičku. Sám ji vyiplám a vychovám. Zvířata mi pomohou. Nebudeme vás s mámou vyrušovat z vašich záležitostí. Všemmu ji naučím, jakmile trochu povyroste. Povím jí to. Zůstane s mými zvířaty a prostorem. Dejte mi s maminkou sestřičku, tatínku. Samozřejmě pokud nejsi nemocný... nebo unavený. Pokud, samozřejmě, můžeš. Dědeček mi vyprávěl, že ze způsobu života, nelidského vzduchu a špatné vody jsou muži vašeho světa často nemocní, rychleji stárnou. Je ti trochu víc než padesát, tatínku. Ale pokud jsi unavený... pokud jsi ztratil hodně sil, stačí tři dni. Pouze tři dni. Všechno jsem připravil, vrátí se ti mnoho sil.“

Syn byl vzrušený, a tak jsem ho přerušil:

„Počkej, Volodě, uklidni se. Samozřejmě, že jsem trochu unavený. Ale myslím si, že se síly najdou. O to nejde. Nemám celkem vůbec nic proti tomu, abys měl sestřičku, ale pro narození dětí je zapotřebí přání dvou rodičů.“

„Jsem si jist, tatínku. Víím určitě, že máma to neodmítne. Pokud souhlasíš, pojď, abychom neztráceli zbytečně čas, přímo teď se začneme připravovat na narození sestřičky. Nastudoval jsem to. Dědeček mi s tím pomohl. Všechno jsem propočítal a připravil. Tři dny a tři noci buď se mnou, nikam neodcházej a ničím se nerozptyluj, tatínku. Přibude ti energie a síly.“

„Jak jsi na to přišel, že jich mám málo, Volodě?“ „Myslím si, že jich máš dost, ale bude jich ještě víc.“ „Dobře, celé tři dny budu s tebou, ale je třeba předem upozornit mámu.“

„Vysvětlím jí to sám, tatínku. Řeknu jí, že máme společné záležitosti. Nebude se na nic ptát ani tomu nebude bránit.“ „Tak dobře, pojďme začít.“

Dokonce jsem pocítil zvědavost, co tak zvláštního připravil syn, co za pouhé tři dny může člověku vrátit mnoho sil a energie. Říkám vám rovnou, že procedury, jež připravil, se mohou zdát divné, ale za tři dny po nich je takový pocit, že není jednoduché jej popsat ústně ani na papíře. Říci, že člověk omládne o deset nebo dvacet let, to také nejde. Navenek to možná vypadá, že jste omládl pouze asi o pět let. Ale uvnitř... Všechno uvnitř začalo fungovat nějak jinak. Síly byly nové a svět kolem byl trochu jiný.

(6 .)

NÁVRAT DO MLÁDÍ

První „mučení“

Jakmile jsem souhlasil s procedurami, jež vymyslel syn, hned dal povel svým zvířatům, aby se vzdálila. Chytl mě za ruku a běželi jsme k jezeru. Cestou jsme se několikrát zastavili. Na různých místech Volodě trhal bylinky, mnul je a dělal z nich kuličky. Když byla kulička hotová, vybídl mě, abych ji snědl. Snědl jsem to. A už za několik minut se stalo následující: z nosu mi začalo vytékat množství hlenu a začal jsem zvracet. Zvracel jsem tak, že jsem měl pocit, jako by ze žaludku vyšla všechna šťáva. Zvracel jsem, nemohl jsem mluvit a Volodě mi vysvětloval:

„To je dobře, tatínku, neboj se. To je dobře. Ať z tebe vyjde všechno nepotřebné. A zůstane pouze to čisté. To se dělá při otravě.“

Fyzicky jsem nebyl schopný mu něco odpovědět, ale v duchu jsem si řekl: „Skutečně, při otravě se berou prášky, jež vyvolávají nevolnost a zvracení, také existují projímadla, například ricinový olej. Ale nač potřebuji tuto proceduru? Vždyť jsem se neotrávil?“

Jako by slyšel mou otázku, Volodě vysvětlil:

„Ty ses, samozřejmě, neotrávil, tatínku, ale jíš takovou potravu, která je na hranici otravy. Ať z tebe vyjde všechno nepotřebné.“

Po zvracení, vyměšování hlenu z nosu a vydatném slzení jsem dostal průjem a asi pětkrát jsem na dlouhou dobu utíkal do křoví. Tohle všechno trvalo kolem dvou až tří hodin. Pak přišla úleva.

„Teď je ti lépe, tatínku ? Lépe než bylo ? Ano ?“

„Ano,“ potvrdil jsem.

Druhé „mučení“

Volodě mě opět chytl za ruku a běželi jsme k jezeru. Tam mě vybídl, abych se umyl a chvíli si zaplavával. Když jsem vyšel z vody, viděl jsem, jak vyndává ze země jeden a půl litrový hliněný džbán.

„Teď je třeba, tatínku, aby ses napil této vody. Jmenuje se mrtvá voda. Protože je v ní velmi málo mikrobů. Takovou vodu nelze pít, pokud je znečištěný vzduch. Ale tady je vzduch čistý a mrtvou vodu lze pít. Propláchne ti vnitřnosti, vyčistí je, vymyje z organismu mnohé mikroby a bakterie. Vypij ji tolik, kolik budeš moci, tatínku. Až ji vypiješ všechnu, dám ti ještě jeden džbán s mrtvou vodou. Když ho vypiješ také, dám ti třetí džbán - s živou vodou. A všechny potřebné mikroby a bakterie se v tobě objeví v potřebné rovnováze.“

Hned vysvětlím, že za mrtvou vodu oni považují tu, která se nachází velice hluboko pod zemí a obsahuje minimum bakterií. Myslím si, že naše sodovka v láhvích je právě mrtvá. A vůbec, myslím si, že pijeme pouze mrtvou vodu, proto naše děti, obzvláště novorozené, trpí disbakteriózou.

Za živou se považuje povrchová voda z čistého potoka nebo vodojemu. Takové potůčky a vodojemy se ještě v hloubi sibiřské tajgy zachovaly.

U tohoto bych se chtěl pozastavit. Dědeček mi potom vysvětlil, že pramenitá voda v okamžiku, když ji člověk pije z pramene, se nepovažuje za živou. Aby z ní byla živá, je třeba ji dát přibližně na tři hodiny do hliněné nebo dřevěné nádoby s širokým hrdélkem. „Živá voda má do sebe nasáknout sluneční světlo. Tak se v ní rodí organizmy, potřebné pro život člověka. Říkáte jim mikroby a bakterie.“

Potom by tato voda měla stát ve stínu nejméně tři hodiny. Pak ji lze pít jako živou vodu.

Třetí „mučení“

„Vodu pij tehdy, tatínku, když se budeš chtít napít, mezitím přistoupíme k následující proceduře. Lidem, kteří jsou znečištěni vnějším světem, je třeba tyto procedury dělat devatenáct dnů a ještě lépe třicet tři, řekl to dědeček. Ale ty nemáš čas, tak jsem ti všechno zkrátil do tří dnů, zvládneme to. Pojdme na jiné místo, připravil jsem tam jedno zařízení.“

Vzdálili jsme se asi sto metrů od jezera a tam, mezi stromy, jsem uviděl lehátko připravené ze suchých bylin. Vedle něj ležely čtyři šňůry z kopřivových a lněných vláken.

Jeden konec šňůry končil smyčkou a druhý byl přivázán ke stromu. Když jsem si lehl na bylinkové lehátko, Volodě na mé ruce a nohy navlékl smyčky,

lehce je utáhl a pomocí klacků, jež byly uprostřed každé šňůry, je začal napínat. Trochu je napnul, jako by čtvrtil mé tělo, a chvíli lehce tahal za každou ruku a nohu. V kloubech bylo slyšet popraskávání. Pak ještě víc napnul šňůru a řekl:

„Tatínku, teď potřebuješ takhle ležet alespoň hodinu na břiše a hodinu na zádech, a aby ses nenudil a aby byl účinek větší, budu ti dělat ozdravující masáž. A ty, pokud chceš, si můžeš pospat, uvolnit se.“

Tuto proceduru jsme se synem dělali vždy dvě hodiny v průběhu tří dnů. Jak jsem se potom dozvěděl od dědečka, pomocí této procedury se zlepšuje činnost všech kloubů. Je obzvlášť důležitá pro starší lidi. Její pomocí lze dokonce zvětšit výšku, jelikož se narovná páteř. Ale nejdůležitější je to, že se zlepšuje činnost kloubů. Když chodíme, běháme, cvičíme v posilovně, abychom zpevnili svaly, skoro všechny cviky jsou spojené se zvýšenou zátěží kloubů. Tady je to naopak - zátěž se odstraňuje.

Během procedury natahování mi Volodě pokaždé dělal masáž. Druhý den mi natřel tělo nějakou lehce nasládlou šťávou nebo lektvarem a na mě se začalo slézat množství hmyzu. Už od Anastasie jsem věděl: čistí póry na pokožce. V našich podmínkách je možné pročistit póry pomocí parní lázně s březovou metlou. Když se člověk paří a potí se, také se pročištějí póry.

Mezi procedurami se symbolickým názvem „natahování“ jsme dělali dosti obvyklé cviky: běhali jsme, koupali jsme se, přitahovali jsme se k větvi jako na hrazdě. Asi třikrát denně mi Volodě nabízel, abych chvíli stál na rukou hlavou dolů, kolik vydržím. A stál jsem s nohama opřenýma o kmen stromu. Tato procedura je velice zajímavá, do obličeje přitéká mnoho krve, ten se napíná a vrásky se vyrovnávají.

Všechny tři dny jsme se živili cedrovým mlékem, květinovým pylem, cedrovým olejem, ovocnými plody a trochou suchých hub (tohle všechno je reálné v našich podmínkách). A vůbec, v průběhu procedur, jež mi nabídl syn, jsem je v myšlenkách přizpůsoboval našim podmínkám a došel jsem k závěru - všechno lze úspěšně použít také doma. Prostředky pro očištění organismu si lze obstarat v lékárně. Použít hladovku, močopudné prostředky. Získat mrtvou vodu není složité, teď je v láhvích všechna mrtvá. Živou lze získat, pokud je někde nablízku čistý pramen.

Uzdravení rozhodně přijde.

Záhadná procedura

Ale v komplexu, jež mi nabídl syn, přece byla jedna záhadná procedura, kterou je problematické splnit v našich podmínkách. Popíši ji podrobně. Možná, že ji někdo rozluští a napoví, jak ji provést v našich podmínkách. Spočívá v následujícím: třikrát denně - ráno, před obědem a přibližně těsně po třetí hodině odpoledne - mi Volodě dával nápoj, jež připravil. Pokaždé, když přicházela doba jeho užití, běžel Volodě do svého úkrytu, vyndával z jamky džbánček s tímto nápojem a dával mi napít, ale ne víc, než jeden doušek. Když mi ho dával poprvé, řekl:

„Napij se, tatínku, tohoto nápoje a zapamatuj si, jak velký doušek jsi udělal. Ihned po spolknutí si lehni na trávu, budu poslouchat, co se děje s tvým srdcem.“

Napil jsem se, lehl jsem si na trávu, Volod'a položil svou ruku na mou hrud' a znehybněl. Již za několik okamžiků jsem na různých místech těla pocítil jakési zahřívání nebo popíchávání. Srdce mi začalo bušit silněji. Ne že by bušilo častěji, ale měl jsem pocit, že se srdeční sval uvolňuje jako obvykle, ale smršťuje se mnohem prudčeji a silou vyrazí krev.

Odborníci mi potom vysvětlili, že při silnějším a prudším pohybu krve na místech, kde jsou vlasečnice částečně ucpané, mohou vzniknout pocity zahřívání nebo popíchávání.

Několik minut Volod'a poslouchal bušení mého srdce, pak řekl: „Vše je v pořádku, tatínku. Tvé srdce může vydržet i větší doušek. Ale je lepší neriskovat. Napříště jej udělej trochu menší.”

Když jsem se zeptal syna, proč mi dává tento nápoj a jaké má složení, odpověděl následující:

„Tento nápoj, tatínku, ti přidá mnoho sil, pomůže ti vyléčit se z nemoci, pokud je máš. Ale nejdůležitější je, že se v tobě obrodí síla a objeví se energie potřebná pro narození mé sestřičky.”

„Copak si myslíš, že mi nestačí ?”

„Možná, že stačí. Ale teď již určitě máš mnoho síly a všechny tvé energie budou v potřebném poměru.”

„Budou navždy, nebo je spotřebuji na narození jednoho dítěte ?”

„Pro narození dalších dětí budeš muset opět pít tento nápoj. Vždyť oni to dělají pokaždé.”

„Kdo oni ?”

„Soboli a jiná zvířata. Sledoval jsem pouze sobola. Dědeček mi poradil, kdy, v jakou dobu a kolik dní je třeba sledovat právě jeho.”

„A odkud tohle všechno ví dědeček ?”

„Vždyť náš dědeček, tatínku, ovládá všechny znalosti, jež měli velcí žrecové. Dokonce i ty, které jsou zapomenuté dnešními žreci. A také ty, které i před mnoha tisíci lety byly tajemstvím. Tento nápoj žrecové používali před narozením svých dětí a před smrtí, aby zůstali nesmrtelní.”

„Co znamená, před smrtí, aby zůstali nesmrtelní ?”

„Nu, je to tak. Aby si všichni mysleli, že oni zemřeli. Ve skutečnosti pouze měnili těla, ihned se vtělovali a zůstávali v nich všechny znalosti a informace. Existují i jiné způsoby převtělení, ale je velmi málo způsobů, jak v sobě ponechat informaci. Právě proto se lidé opět rodí a musí studovat život, všechno poznávat, nemohou dnešní svět porovnat s minulostí. A proto se ve svém životě matou, jelikož nemají znalosti o životě a schopnost cítit Boha.”

„Takže v dědečkovi je zachována všechna informace o minulosti ?”

„Ano, tatínku. Náš dědeček je velký žrec a mudrc. Je pouze jeden člověk, dnes žijící na zemi, který ho svou silou nesmírně předstihuje.”

„Kde teď žije ten nejsilnější a nejmoudřejší, víš to ? Zřejmě je to hlavní žrec ?”

„Je to naše máma Anastasia, tatínku.”

„Anastasia ? Ale jak, odkud může mít větší informace a znalosti, než měl pradědeček ?”

„Dědeček říká, že příliš velký objem informace mu překáží. A že na něco může zapomenout. Ale mámě ani trochu nepřekáží, protože v ní není žádná informace.”

„Jak tomu mám rozumět ? Jednou ví víc, podruhé vůbec nemá informace ?”

„Špatně jsem se vyjádřil, tatínku. Máma Anastasia má všechnu informaci... No, zkrátka... Máji mnohem víc, jenže je stěsnána do citů. A v potřebný čas je schopna okamžitě pocítit to, nad čím dědeček musí přemýšlet den nebo dva, a možná, i víc.”

„Ne vše jsi řekl srozumitelně, ale zajímavě. Povídej dál. A co ty ? V tobě tedy informace o minulosti není, když se radíš s dědečkem ?”

„Asi ne, když se radím.”

„A proč ? Vypadá to, že jsi duševně slabší než pradědeček a dědeček. A co ti ohledně toho říkají ? Dědeček asi říká, že je to moje vinou ?”

„Nic takového mi dědeček neříkal.”

„A máma ? Co říkala ?”

„Ptal jsem se mámy, proč vím méně než má pradědečkové. Také méně než ona a ty, tatínku. Máma mi odpověděla: „Všechny Vesmírné pravdy, synku, všechna informace, strádaná od původních pramenů, se vždy každému člověku dávala bez zatajení. Ne všichni lidé jsou schopní ji pochopit a použít, protože cíl jejich života a snažení duše neodpovídají vesmírnému snažení. Člověk je volný, má úplnou svobodu a právo si vybrat svou cestu, ne vesmírnou. Ale Bůh má také právo se rozhodnout, kdy, komu a jak napovědět. Nebuď smutný z toho, že v tobě nejsou dostatečné znalosti. Hledej svou touhu a věř, že ti všechno bude dáno vrchovatou měrou, pokud touha v tobě zrozena bude důstojná stvoření.”

„Hm... A copak, jsi, Volodě, pochopil z toho, co řekla maminka ?”

„Když se má touha a životní cíl do detailů vytvoří, všechny znalosti pro vtělení touhy se ve mně samotném narodí.”

„A zatím se tedy budeš radit s dědečkem ?”

„Ano, s dědečkem, s mámou, s tebou a sám se budu snažit přemýšlet.”

„Takže na recept neobyčejného nápoje, který jsi mi dával pít po celé tři dny, je třeba se zeptat dědečka ?”

„O něm ti, tatínku, mohu všechno povědět i já.”

„Tak mi to pověz.”

„Tento recept je sestaven z rostlin rostoucích v tajze. Abych se dozvěděl, jaké byliny a v jakém poměru mám použít, tři dny a tři noci jsem sledoval sobola. Sobola, který se také chtěl stát tátou. Dědeček mi pověděl, že sobolí samička nechce k sobě sobola pustit, dokud se on nepřipraví. A sledoval jsem, které bylinky jí v těchto dnech a kterou dobu volí pro jejich utrnutí. To se také ukázalo jako důležité. Sbíral jsem všechny bylinky, které jedl sobol, jenomže ve větším množství. Protože vážíš, tatínku, podstatně víc než sobol.

Všechny bylinky, jež jsem sbíral po částech, jsem dával do moždíře a roztíral jsem je, dokud se neobjevila šťáva. Při tom jsem myslel pouze na to příjemné: na tebe, tatínku, na mámu, na mou budoucí sestřičku. Pak jsem vytvořenou kašičku skladoval v hliněném džbánu. Zalil jsem to vodou, dodal jsem cedrový olej, aby se nahoře vytvořil povlak. Když jsi vypil jeden doušek nápoje, tatínku, a tvé srdce začalo tlouct trochu rychleji, pochopil jsem, že se nápoj podařil."

Vyslechl jsem syna a pomyslel jsem si: „V přirozených podmínkách se málokomu naskytne možnost pozorovat sobola. Ale možná, že by se dalo zjistit, jaké bylinky jí například kocour nebo pes. Proto je třeba je odnést anebo odvézt do lesa a pozorovat jejich chování, a pokud to bude možné, určit, jaké bylinky jí."

Moc mě zaujal recept nápoje, který připravil syn, protože už po jeho třídenním užívání se projevila citelný efekt. Ale mluvilo se o tom, že úplná ozdravná kúra má trvat devatenáct nebo třiatřicet dnů. Takže po úplné kúře ve spojení s ostatními cviky se člověk skutečně může vyléčit z mnoha chorob, pozastavit stárnutí organismu nebo v určitém smyslu omládnout. Opakuji: praxe pouhého třídenního použití potvrzuje takový efekt.

Ale existuje také lidová moudrost a vědecké zdůvodnění.

Lidé samozřejmě vidí v lékárnách bylinné směsi, které nabízí naše farmacie pro léčení různých nemocí. To, že v přírodě existuje množství léčivých rostlin, vědí mnozí. Ale ne všichni vědí o tom, že skutečného léčebně-profilaktického nebo ozdravného efektu lze docílit tehdy, když rostlina bude sklízená v určitý den a čas.

Co se týče směsí z bylin, tak tady je, kromě jiného, důležitý poměr léčivých bylin. Jak je vidět, pro získání podobné směsi je třeba znát velké množství aspektů. A je velice pochybné, zda je alespoň někdo ze současných bylinkářů zná všechny.

Tentokrát jsem moc chtěl pro své čtenáře přivést jako dárek recept ozdravení organismu, který se nikdy dříve ve světě nepublikoval, a aby nebyl tak složitý jako synův, ale jednoduše přístupný pro většinu lidí.

Jakmile skončila třídenní ozdravovací kúra, rozpracovaná synem, a on mi sdělil, že si chce jít co nejdříve lehnout (jak se ukázalo, tři noci nespavíc než dvě až tři hodiny), a usnul, hned jsem šel na Anastasiin palouk. Nejvíc mě zajímaly dvě otázky: proč náš syn nemá znalosti o minulosti jako dědeček. A druhá - zda je možné zjednodušit recept nápoje, který pro mě připravil ?

Zjevení

Ale myšlenka na recept se postupně posouvala do pozadí. Začal jsem přemýšlet o budoucí dceři. Z jedné strany by vůbec nebylo špatné, kdyby Anastasia porodila ještě i dceru. Ale z druhé strany, dcera povyroste, bude mít svůj prostor nebo zdědí ten, který vytvořil můj syn, a vyvstanou před ní stejné problémy jako teď před Volodjou. A navíc, za koho se tady, v tajze, provdá ?

Odejít do našeho světa nebude jednoduché. Odejít - znamená vzdát se svého prostoru, svých věrných kamarádů-zvířat. S životem v tajze stěží bude souhlasit někdo z mladých lidí: pro člověka, jenž přišel zvenčí do vzdálené tajgy, tady není příliš komfortně. Abych byl upřímný, také se tady necítím moc pohodlně.

Komunikovat s Anastasií je zajímavé, dokonce mě nějak k sobě přitahuje:

když jsem vedle ní, pociťuji klid v duši a radost. Ale když zůstávám sám, když vedle mě není, necítím se dobře, a dokonce mám trochu strach.

Zvířata se chovají k Anastasii a synovi úplně jinak než ke mně. Samozřejmě že na mě neútočí, ale když se setkáváme, dívají se na mě s napětím. Zkoušel jsem za přítomnosti Anastasie dát povel veverkám, aby přinesly cedrové šišky. Dělal jsem stejná gesta, jako Anastasia, ale veverky nereagovaly. Jednou jsem se pokoušel přivolat vlčici. Stejně jako Anastasia jsem natáhl ruku jejím směrem a poplácal se po noze. Ale vlčice, místo aby přiběhla ke mně, zůstala stát na místě a srst se jí agresivně naježila. A já jsem ztratil jakékoliv přání s těmito zvířaty nadále komunikovat. Pochopil jsem: navždy mohou být věrná pouze jednomu konkrétnímu člověku.

Z toho vyplývá, že když přijde k dceři na návštěvu nějaký mladý člověk, nebude se v jejím prostředí cítit dobře. Nepomyslel Volod'a na budoucnost své sestřičky. Pochopte, lituje zvířata, ale vypadá to, že sestru ne. Také jsem na to nepomyslel, nerozvázně jsem v něm vzbudil naději.

Zamyšlen, ani jsem si nevšiml, že jsem se octl na Anastasiině palouku. Udělal jsem několik kroků směrem k známé zemi, uviděl jsem Anastasii, jež stála napůl otočená ke mně a rukama rozčesávala vlasy, a zastavil jsem se: nepodobala se té ženě, kterou jsem znal již deset let. A když se ke mně otočila, nohy se mi podlomily, srdce mi začalo bušit zrychleně a pochopil jsem, že se nemohu pohnout.

Deset až patnáct kroků ode mě stála žena jako pohádkové zjevení. Měla na sobě tenké světlé šaty, jakoby plesové, dlouhé ke kotníkům a obepnuté páskem na štíhlém pase. Hlavu zdobil jako diadém věnec z bylin a květín. Zlatavé kadeře splývaly po ramenou. Ale to nebylo to hlavní. Její urostlá postava a tvář byly tak překrásné, že se to nedalo popsat.

Bál jsem se pohnout. Upřeně jsem se díval na Anastasii a zdálo se mi, že když odvrátím pohled, ztratím vědomí. Zatočila se mi hlava, ale dál jsem se na ni díval bez mrknutí. Vší silou jsem začal nehty do ruky, aby mě bolest vyvedla z neobvyklého stavu. Ale téměř jsem ji nepocítil. A když se neobyčejně krásná žena pomalu a graciózně pohnula směrem ke mně, přestal jsem cítit nejen bolest, ale i celkově své tělo. Pomalu se přiblížila téměř ke mně. Pamatuji si, jak jsem pocítil okouzující aroma jejího těla, její lehký dech a... ztratil jsem vědomí.

Probral jsem se na trávě. Anastasia, sedící vedle mě, mi masírovala spánek a kořen nosu. Již neměla na hlavě věnec-diadém, vlasy, odhozené na záda, byly ovázané bylinou. Dívá se do jejích laskavých šedomodrých očí, jež mi byly tak blízké, jsem se téměř uklidnil. A úplně jsem se vzpamatoval, když jsem uslyšel její hlas:

„Co se ti přihodilo, Vladimíre ? Vyčerpal ses, nebo tě rozrušil náš syn ?”

„Syn ? Naopak, celé tyto tři dny mě léčil. Dělalí jsme různé procedury.”

„A vyčerpali jste se ?”

„Volod'a se vyčerpál. Usnul. Já jsem se naopak začal cítit velmi dobře.”

„Tak proč jsi ztratil vědomí ? Srdce ti bušilo zrychleně, teď také není úplně klidné.”

„Proto... Ale proč ses, Anastasie, tak neobvykle vystrojila ? Vlasy sis nějak jinak učesala. A také tvá chuze, když jsi šla ke mně, byla neobyčejná.”

„Chtěla jsem, aby ses cítil příjemně, Vladimíre. Vždyť jsi zvyklý dívat se na pěkně oblečené ženy. Myslela jsem si, že se spolu projdeme tajgou nebo podél jezera. Ale ty tu ležíš. Pokud si chceš odpočinout, pojďme do zemičky, trochu si zdřímneš."

„Nejdřív se pojďme projít. Jak jsi to chtěla," řekl jsem a vstal. „Jenomže, Anastasie, jdi prosím za mnou."

„Proč ?"

„Proto. I když je pro mě, samozřejmě, obvyklejší dívat se na pěkně oblečené ženy, pro tebe je lepší se tak nestrojit. Ani dělat takový účes není třeba, ani se tak zdobit."

„Nelíbilo se ti to, Vladimíre ?" zeptala se Anastasia, jdoucí za mnou.

„O to nejde. Líbilo se mi to. Ale napříště všechno dělej postupně. Nejdřív, například, účes. A takhle chod' nějakou dobu. Pak si vezmi svůj věnec, za den až dva - šaty, ale bez pásku, potom si jej ovaž kolem pasu. Je to nezvyk, když uděláš všechno najednou. Nějak to vypadá neobvykle."

„Neobvykle ? Takže jsi mě nepoznal, Vladimíre ?"

„Poznal jsem tě. Ale... Jednoduše jsem zpitoměl z tvé krásy, Anastasie."

„Aha, přiznal ses. Přiznal ses. Takže mě považuješ za krásnou ? Ano ?"

Pocítil jsem její ruce na mých ramenech a zastavil jsem se. Pak jsem zavřel oči, otočil jsem se a odpověděl:

„Jsi, Anastasie, nejen krásná. Jsi..."

Přivinula se ke mně a položila hlavu na mé rameno.

„Náš syn, Anastasie, chce mít sestřičku," pokračoval jsem šeptem.

„Také chci, Vladimíre, abychom měli dceru," tiše odpověděla Anastasia.

„Ať se podobá tobě, Anastasie."

„Také tobě ať se podobá naše dcera..."

* * *

Tu noc nedokážu popsat. A ráno také. Není možné je vylíčit. Ale jen jedno bych chtěl říci mužům: pokud se alespoň někomu podaří ve známé ženě uvidět bohyni, budou božskými noc a den a mnoho-mnoho dní a nocí. Před nimi zblednou trápení minulosti. A nikdy nepřijde nečas. Nejedná se tu o přílišné city, o krásná slova vyznání lásky. Tady jde o to...

Avšak, ať si v tom každý sám udělá jasno, pokud to dokáže nebo pokud se mu bude chtít.

(7 .)

BOŽSKÉ STRAVOVÁNÍ

Teprve za několik dní jsem si vzpomněl, že jsem se chtěl zeptat Anastasie na recept na léčivý nápoj a celkově na způsob stravování nebo dietu pro čtenáře. A je dobře, že jsem si na to vzpomněl. Vypadá to, že Anastasia znala velice neobvyklý a unikátní způsob stravování, vhodný dokonce i pro městské podmínky.

K mému překvapení Anastasia místo toho, aby mi ihned dala recept na nápoj, začala mluvit o schopnostech člověka, o nemocných lidech a o léčitelích. Již nejednou jsme spolu o tom hovořili, ale to, co řekla tentokrát, bylo velice zajímavé.

„Skutečnost, Vladimíre, je třeba hodnotit pouze sám sebou. Každý člověk, žijící na zemi, je schopný vidět život lidí minulých tisíciletí, nahlédnout do budoucna a vybudovat svůj budoucí život. Každý má v sobě tuto velkou schopnost, je třeba ji pochopit, pak tě nikdo od pravdy neodvede. Lidé dospějí k dohodě a nekonečné války přestanou.

Bylo vynaloženo mnoho úsilí, aby se překroutila pravda o minulosti. Možnost překrucovat se objevuje tehdy, když si člověk nevytváří představu o minulosti sám, ale z něčích závěrů a slov.”

„Nechápu tak úplně, Anastasie, jak se každý člověk, žijící na zemi, může sám dozvědět o životě lidí minulých století, tím spíše tisíciletí. Existuje celá věda, která se zabývá právě dějinami lidstva, ale i dnes se vědci dohadují o původu člověka, o jeho předurčení. Historické události se vykládají různě.”

„Různě, to znamená, že existuje nesprávný a správný výklad ? A možná, že všechny mluví o minulosti chybně ? Obvykle se chyby vytváří v něčem zájmu. Ale když sám, pouze ty sám v sobě oživiš obrazy minulosti, uvidíš pravdu, své předurčení a určíš své místo ve vesmíru.”

„Ale jak dokážu uvidět, například, historické obrazy minulých tisíciletí ?”

„Musíš si je představit, uvažuje logicky. Pak se před tebou objeví dokonce život vedruské civilizace.”

„O čem mám logicky přemýšlet ?”

„O lidských obrazech, jež jsi viděl ve svém životě v průběhu půl století, jaké změny v nich probíhaly.”

„Nechápu moc, jak mám přemýšlet ?”

„Pokud nebudeš líný, pochopíš to. Pojd', začneme společně, Vladimíre, pak budeš pokračovat sám a každý člověk dokáže oživit obrazy minulosti, aby do budoucna vnesl to lepší.”

„Pojďme, ale začni jako první.”

„Začnu. Dívej se a sám, pokud to dokážeš, doplňuj detaily, jsou důležité. Dnes můžeš vidět množství nemocnic, lékáren s léky na tisíce nemocí.”

„Ano, to pozoruje každý, no a co ?”

„Vzpomeň si, bylo jich třeba jen před třiceti lety méně ?”

„Ano, samozřejmě.”

„A kolik jich bylo před sto, dvě stě lety ?”

„Mnohem méně. Všem je známo, že současné medicíně je pouze o něco víc než dvě stě let.”

„Tak vidíš, právě tvá logika tě přivedla k závěru: v nedaleké minulosti vůbec nebyly nemocnice. Teď popřemýšlej, vzpomeň si: kdo léčil lidi v případě nemoci ?”

„Kdo ?”

„Vždyť jsi bydlel na vesnici a viděl jsi, jak tvá babička dávala pít tvému otci a matce odvary z bylin.“

„V té vesnici uměla léčit nejen moje babička, uměli to také jiní.“

„A v každé lidské osadě rozhodně byli lidé, kteří sbírali a uchovávali léčivé byliny. A každý člověk mohl dostat okamžitou pomoc v případě lehké nevolnosti nebo vážné nemoci. Plat za pomoc byl mizerný, často se platilo slovem „děkuji“.“

„No ano, vždyť všichni byli sousedy. A bylin kolem bylo plno.“

„Ano, bylo mnoho užitečných bylin. A mnozí lidé věděli o jejich vlastnostech.“

„Samozřejmě, věděli. Také jsem o některých věděl, ale teď si to nepamatuji.“

„Tak vidíš, zapomněl jsi to, mnozí lidé také zapomněli. Když se dnes na lidském těle objeví ranka, co člověk udělá ?“

„Půjde do lékárny, koupí si obvaz nebo antiseptickou náplast a zalepí ranku.“

„Utratí čas na cestu do lékárny a také peníze. Zatímco každé dítě v minulosti vědělo: když se na ranku přiloží list jitrocele, rychle se zahojí a nedojde k infekci.“

„Také o tom vím, ale teď je na mnohých místech tráva znečištěná. Kolem je plno výfukových plynů, prachu, kyselých usazenin.“

„Ano, je to tak. Ale jde o něco jiného. Mluvíme o minulosti a můžeš udělat závěr: poznatky člověka o léčení v minulosti předstihovaly znalosti dnešních lidí.“

„Vypadá to, že ano.“

„Ve tvém hlase, Vladimíre, jsou slyšet známky pochybnosti nebo nejistoty. Tak před tebou obraz nevznikne. Jistota má být absolutní. Nepřijetí také. Sleduj dál v myšlenkách logiku.“

„Rozumíš, Anastasie, všechna logika nasvědčuje právě tomu, že lidé minulosti měli značně větší znalosti než dnešní člověk. Dokonce lze říci, že nezměrně větší. Vypadá to, že díky těmto znalostem zdravotnická péče byla značně dokonalejší než dnešní. Ale je těžké si uvědomit, že všechny nemocnice, lékárny a vědecké instituce jsou nepotřebné. To je neuvěřitelné, jak se vyvíjí situace ! Člověk vedruské civilizace, náš předek, v případě churavosti snědl bylinku, vypil odvar a neduh byl pryč. Člověk dnešní civilizace, když onemocní, jde do nemocnice, platí doktorovi peníze za vyšetření, ten mu předepíše nějaké prášky nebo injekce, člověk opět platí peníze za léky a dosti často velké. Přitom je mnoho případů, když se léky ukážou jako padělek. Úředníci z ministerstva říkají, že se v lékárnách prodává třicet procent padělků. A také se objevují různé nevyléčitelné nemoci. Jako by někdo schválně zničil dokonalé znalosti a nahradil je iluzorními nebo méně efektivními. Mimochodem, oficiální medicína se i teď k lidovým léčitelům chová ostýchavě, zřejmě proto, že jsou jejími konkurenty. Ale proč stát a společnost nechápou, že pokud se po staletí, po tisíciletí lidstvo efektivně léčilo za pomoci lidové medicíny, za staletí nestrádalo obrovskou zkušenost, je třeba ji rozvíjet, studovat ? Vždyť tyto znalosti by se mohly vyučovat ve školách.“

Ale tehdy se celý byznys, kterým se zabývá současná medicína, zhroutí... neuvěřitelné ! Anastasie ! To je neuvěřitelné. Zdá se mi, že začínám chápat: dnešní medicína se ve větší míře zabývá nejobyčejnějším podnikáním, nežli léčením. A pokud je to podnikání, tak pro ty korporace, jež vyrábí prášky, je výhodnější, aby lidé byli nemocní. Čím více nemocných, tím větší zisk.

Podle zákonů byznysu se při takové situaci množství nemocných bude neustále zvětšovat. Je to nemravný systém. Začínám se utvrzovat v tom, že zdravotnictví daleké minulosti bylo značně racionálnější a efektivnější, Ale mé úplné jistotě brání některá historická fakta."

„Jaká fakta ?"

„Například. Dějiny znají vlny epidemií moru, neštovic, lepry. V některých učebnicích dějin se mluví o tom, jak vymíraly celé osady. Bylo to tak ?"

„Ano, bylo."

„Ale teď jsou pomocí současné medicíny mor, cholera a neštovice přemoženy. Například proti neštovicím se provádí očkování a hotovo. Znamená to, že lidové léčitelé minulosti nemohli bojovat s těmito nemocemi, ale současná medicína to dokázala."

„Není tomu tak, Vladimíre. Sám se podívej na dobu a porovnej jednoduchá fakta. Vlny epidemií, o nichž mluvíš, začaly vznikat tehdy, když byli léčitelé pronásledováni. Mnozí byli dokonce popraveni. V okultních stoletích nevyhovovali moci. Dříve i teď se tvrdí, že pohané uctívali přírodu a nebyli duchovními lidmi. Není to tak, pohané si vážili přírody jako Božího výtvoru. A znali mnoho Božích výtvorů, jež jsou dnes lidem neznámé."

„Stačí, Anastasie, už nemám pochybnosti. Dnešní lékařská věda má velice daleko k vědě lidové medicíny. Jsem o tom přesvědčen. Ale proč ses tolik snažila mě o tom přesvědčit ?"

„Chtěla jsem, abys nejen ty, ale také tví čtenáři porovnali fakta a dokázali to pochopit."

„Ale proč ?"

„Když se jeden fakt stává nesporným, vyplývají z něj jiné nesporné závěry. Mohou se zdát neuvěřitelné, ale nediv se, prosím, Vladimíre."

„Jaké závěry, například ?"

„Nejdřív mi odpověz na otázku. Řekni mi, co si myslí většina lidí: odkud mělo lidstvo v dávných dobách tak obrovské znalosti o přírodě ?"

„Jak to odkud ? Pokud máš na mysli recepty lidové medicíny, všem je jasné, že se předávaly z pokolení na pokolení."

„Budiž tak, posléze se předávaly. Ale uznej, že každý z tisíce receptů musí mít původního autora."

„Logicky vzato, musí, ale teď není možné zjistit autorství těchto receptů."

„Je to možné ! Všechny znalosti velkého tvoření dal Stvořitel všem lidem bez výjimky. Dokáži ti to, Vladimíre, a všem lidem také. Počkej, nezpochybňuj to, co jsem řekla."

„Pokusím se, mluv."

„Existuje názor, že původně byl člověk značně hloupější než teď. Není to tak, Vladimíre. Znalosti lidí původních pramenů byly od prvopočátku božské."

„Ale jakpak od prvopočátku, Anastasie ? Copak Bůh sám napsal různé bylinkářské recepty ? Historici tvrdí, že lidstvo po staletí strádalo své znalosti."

„Ale kdybychom uvažovali logicky až do konce, tak z tohoto tvrzení vyplývá jiný závěr.“

„Jaký ?“

„Vyplývá z toho, jakoby člověk nebyl dokonalým Božím výtvozem, ale nejzaostalejším ze všech bytostí žijících na Zemi.“

„Z čeho to vyplývá ?“

„Posud' to sám. Tvůj pes ví, kterou bylinku je třeba sníst, když onemocní. Kočka to také ví: běží do lesa, aby našla potřebnou bylinku, ale vždyť pro ně nikdo recepty nepsal. Včela ví, jak má z květiny získat nektar. Jak budovat plástve, uchovávat v nich med, sbírat pyl. A jak má vychovávat potomky. Pokud by se z řetězce znalostí, jež jsou dány včelí rodině, vyndal jen jeden článek, rodina zahyne.“

Ale včely existují i dnes. A to znamená jen jedno - všechny znalosti dává Stvořitel od prvopočátku, v okamžiku stvoření. Proto včely nezahynuly, ale žijí již miliony let a své unikátní plástve teď budují stejně jako v prvním okamžiku stvoření. Stejně tak mravenci budují své domy. Také kvítek otvírá za úsvitu své lístečky jako v první den stvoření. Také jabloňka, višnička a hrušeň přesně znají, jakou půdní šťávu potřebují, aby vydaly své plody. Všechny znalosti jsou dány na počátku v okamžiku stvoření. A člověk není výjimkou.“

„Ano... Neuvěřitelné. Všechna logika skutečně vede k tomuto závěru. A to znamená... Počkej, a kdepak jsou tyto znalosti teď ?“

„Uchovávají se v každém člověku. A ozdravný recept léčivého nápoje z bylin si každý člověk může vytvořit sám.“

„Ale jak ?“

„Vždyť byl od prvopočátku Bohem dán člověku. Může vyléčit lidské tělo od množství nemocí a prodloužit život. Je maximálně jednoduchý a zároveň není. Každý člověk ho má pochopit svým rozumem. Začnu od prehistorie.“

Ve vedrusské civilizaci žili všichni lidé víc než sto let. A jejich tělo neznalo žádnou nemoc. Stravovali se podle Božího receptu. Ne nadarmo, ne jen tak, ale záměrně veliký Stvořitel udělal to, že byliny, zelenina a ovocné plody nedozrávaly všechny najednou, ale jeden po druhém v přesné posloupnosti.

Jedny brzy na jaře, druhé v létě, nebo pozdě na podzim. Jejich doba dozrávání se určovala tím okamžikem, kdy daný produkt mohl přinést člověku největší užitek. Člověk, jenž žil na svém statku a stravoval se podle Božího receptu, nemohl být nemocný. Čas užívání a druh potravy pro člověka určil Bůh. Množství stravy určoval sám člověk, ale ne rozumem, jedl, kolik chtěl. A jeho organizmus přesně do gramu určoval potřebné množství jídla.

Na podzim si každá rodina dělala zásoby ovoce, okopanin, bylin, ořechů a hub. V zimě stála v každém domě na stole plochá mísa. Na ní menší hromádky z letních zásob. Každý člen rodiny se zabýval svými záležitostmi, ale když pocítil hlad nebo žízeň, přišel ke stolu a bez přemýšlení si vzal potřebný produkt. Všimni si, Vladimíre, vzal si bez přemýšlení. Jeho organizmus přesně věděl, jaký produkt potřebuje a v jakém množství - tato schopnost byla Bohem dána každému. Tuto schopnost lze obnovit i teď, na to je zapotřebí pouze informace.

Upravila jsem vedrusský způsob stravování pro dnešní lidi. Zkus jej, ať to zkusí ostatní. Je následující.

* * *

Člověk žijící v současném bytě si musí obstarat menší množství, asi sto nebo dvě stě gramů, veškeré zeleniny, ovoce a jedlých bylin, jež rostou v oblasti, v níž žije.

Před použitím těchto produktů je třeba po celý den nic nejíst. Pít pramenitou vodu a v poledne vypít sklenku šťávy z červené řepy. Po požití této šťávy je vhodné nevycházet z domu. Žaludek a střeva se začnou intenzivně čistit.

Následující den, až se člověk probudí a pocítí hlad, je třeba položit na talíř jakoukoliv zeleninu, ovoce nebo bylinku, posadit se ke stolu, pozorně se podívat na produkt, jenž leží na talíři, pak si k němu přivonět, olíznout jej, v klidu ho rozžvýkat a sníst. Je vhodné, aby byl člověk v místnosti sám a izolován od zvuků umělého světa. Po požití jednoho produktu pocit hladu nezmizí nebo se za krátkou dobu opět objeví. Tehdy je třeba užít jakýkoliv jiný produkt a sníst jej stejným způsobem jako první.

Všechny obstarané produkty musí člověk ochutnat v libovolné posloupnosti, ale v nevelkém časovém intervalu.

Dobu použití dalšího produktu určí pocit hladu.

Je nutné začít ráno.

V průběhu dne člověk vyzkouší všechny produkty, jež rostou v oblasti, v níž žije. Pokud rozmanitost produktů bude velká a jeden den nestačí, je třeba pokračovat ve stravování stejným způsobem také následující den.

Tato procedura je velice důležitá. Umožňuje organizmu mnohých lidí, možná poprvé v životě, seznámit se s chuťovými hodnotami a vlastnostmi produktu. Určit, do jaké míry a v jakém množství je potřebný pro člověka v tomto okamžiku.

Po tom, co se organizmus seznámí se všemi produkty, je třeba vzít velký talíř, nakrájet na plátky každou zeleninu a rozložit ji na talíři. Na stejný nebo na jiný talíř položit svazečky bylin a bobulovitého ovoce. Obsah talíře s rychle kazícími se produkty zalít pramenitou vodou.

Ještě je třeba dát na stůl med, květinový pyl, cedrový olej, pramenitou vodu. Člověk se může zabývat svými záležitostmi. Když pocítí hlad, může přijít ke stolu, vzít do ruky nebo dřevěnou lžičkou produkt, jenž se mu zalíbí, a sníst jej.

Může se stát, že nějaké produkty budou zkonsumovány úplně a některé zůstanou nedotčené. Znamená to, že tvůj osobní nejmoudřejší lékař, dietolog přidělený ti Stvořitelem, tvůj organizmus odebral to, co je pro tebe teď nejdůležitější, a nepotřebné zatím nechal nedotčené. Následující den je možno nedávat na stůl to, co se nesnědlo. Ale za tři dny na něm opět musí být celý sortiment produktů. Možná, že teď organizmus bude potřebovat něco jiného.

Postupně dokáže člověk určit: které produkty lze na nějakou dobu vyloučit z jídelníčku úplně, aby se zbytečně nezatěžoval jejich obstaráváním. Ale za nějakou dobu mohou být pro člověka opět potřebné, a proto je vhodné čas od času dávat na stůl celou nabídku.

Vím, že člověk žijící ve vašem světě musí často odcházet ze svého bydliště, ale v tomto případě se také lze přizpůsobit. Například, obstarat si nebo vyrobit

z březové kůry nádobku s víkem a dát do ní část jídla ze stolu. Organismus si odebere potřebné.

Pokud se stane, že člověk musí někam odjet na delší dobu, je třeba na novém místě začít stejným způsobem seznamovat organismus s produkty, jež rostou na novém teritoriu, jelikož, nehledě na stejné názvy, mohou být chuťově odlišné.

V tomto způsobu stravování je třeba pochopit to hlavní, Vladimíre. Nejen všem zvířatům jsou dány schopnosti určit, jaký produkt bude nejvíce prospěšný jejich organismu, v jakém množství a v jaký okamžik jej potřebují. Takové znalosti jsou také v nitru každého člověka.

Náš syn vymyslel všechno správně: aby pro tebe udělal léčivý nápoj z bylin z tajgy, začal sledovat sobola. Ale kdybys sám znal chuť každé bylinky, tvůj organismus by dokázal přesněji než sobol odebrat potřebné rostlinky. Až se vrátíš do svého bytu, dej mu poznat chuť těch produktů, které jsou lehce dostupné. Nemíchej je dohromady a nesol, jinak tvůj organismus nedokáže určit hodnotu a význam produktů."

Způsob, jehož pomocí si každý člověk sám může sestavit dietu nebo recept léčebného stravování, se mi zdál velice originální a logický. Samozřejmě, že co se týče množství a sortimentu produktů, nemohou být potřeby různých lidí stejné. Tudíž nemůže být nějaký standardní, jediný recept nebo dieta pro všechny. Pomocí způsobu, jež nabídla Anastasia, si každý člověk může sestavit individuální dietu, která bude maximálně přesná a prospěšná pro organismus. Vypadá to tak, že recepty, jež vymyslelo lidstvo, jsou ne vždy prospěšné zdraví. Jsou spíše technologické a pohodlné pro výrobce a organizátory současného potravinářského průmyslu. Například, McDonald's - jedna z nejmocnějších, vlivných a také všeobecně známých korporací - probudila chuť celého světa jíst stejné hamburgery a cheesburgery se smaženými brambory v sáčkích a dohnala tak všechny lidi k jedinému standardu. Pro výrobce je bezpochyby takový systém pohodlný - stejné produkty, stejné zařízení a technologie přípravy. Jak daleko má tato stejnost k přirozenému způsobu stravování a jak je škodlivá. Stále více lidí na celé planetě to začíná chápat. Středa 16. října roku 2002 se stala oficiálním dnem protestu proti síti podniků McDonald's (Celosvětový den stravování OSN) - protestem proti šíření odpadků pod záminkou, že je to strava, proti používání agresivní reklamy orientované na děti, proti krutému vykořisťování pracujících, neetickému zacházení se zvířaty, proti ničení životního prostředí a nadvládě světových korporací nad našimi životy.

McDonald's je stále širším okruhem protestujících lidí na celém světě pokládán za symbol dnešního kapitalizmu. Po celém světě probíhají soudní procesy proti americkým korporacím, jež prodávají „stravu z odpadků“ - McDonald's, Kentucky Fried Chicken, Burger King, Wendys - jménem milionů spotřebitelů, kteří jsou uváděni v omyl soustavným a neetickým šířením produktů škodlivých zdraví, v důsledku čehož trpí obezitou, srdečními chorobami a různými jinými problémy se zdravím. Všude v Evropě a USA narůstají obavy před nebezpečím pro lidské zdraví, které je spojeno s onemocněním hovězího dobytka (například šílenství krav) a používáním geneticky upravených krmiv pro zvířata, obzvlášť geneticky upravených produktů (brambory, kukuřice) a jejich elementů v jiných produktech (čokoláda, cukrářské výrobky).

Není snad systém stravování vytvářen jen ve prospěch něčího zisku ? A co dnešní státní útvary ?

Například dnešní demokratické společenství - je tak ideální pro život lidí ? Moc mě zajímalo, co si o tom myslí Anastasia.

„Řekni mi, Anastasie, pokud někdo pro vlastní prospěch a na úkor mnohých lidí dokázal vybudovat systém stravování, nemohl někdo stejně pro vlastní prospěch vymyslet také společenský řád ?“

„Samozřejmě že mohl. Posud' to sám, Vladimíre: miji století, mění se názvy společenských útvarů, ale podstata zůstává stejná - vykořisťování lidí.“

„No, ne všechno je stejné. Například dříve byl otrokářský řád, teď je demokracie. Myslím si, že za demokracie je mnohem méně vykořisťování než za otrokářského řádu.“

„Chceš, Vladimíre, ukážu ti obraz z minulosti a povím ti pověst ?“

„Chci.“

„Tak se tedy dívej.“

(8 .)

DÉMON KRACIOS

„Jeden za druhým šli pomalu otroci a každý nesl obroušený kámen. Čtyři řady, každá půl druhého kilometru dlouhá, od brusiců kamení k místu, kde začínala stavba města-pevnosti, byly střeženy hlídači. Na deset otroků se počítal jeden ozbrojený hlídač. Stranou od otroků, na vrcholu třináctimetrového pahorku, jenž byl ručně vytvořen z obrovských kamenů, seděl Kracios - jeden z vrchních žreců; v průběhu čtyř měsíců mlčky pozoroval události. Nikdo jej nevyrušoval, nikdo ani pohledem nesměl přerušit jeho přemýšlení. Otroci a stráž vnímali pahorek s trůnem na vrcholu jako neoddělitelnou část krajiny. A člověka, který seděl nehybně na trůně nebo se procházel po plošině na vrcholu pahorku, si již nikdo nevšímal.

Kracios si dal za úkol přebudovat stát, na tisíciletí upevnit moc žreců, podmanit si všechny lidi na zemi a všechny je zotročit, včetně vůdců států.

* * *

Jednou Kracios sestoupil dolů a na trůně nechal svého dvojníka. Žrec změnil oblek, sundal paruku. Náčelníkovi stáže nařídil, aby jej zakovali do řetězů jako obyčejného otroka a postavili do řady za mladým a silným otrokem jménem Nard.

Kracios se pátravě díval do tváří otroků a všiml si, že tento mladý člověk má zvědavý a hodnotící pohled, ne ale těkavý a vzdálený jako mnozí ostatní. Nardova tvář byla jednou soustředěně zamyšlená, podruhé rozechvělá. „Takže nosí v hlavě nějaký svůj plán,“ pochopil žrec, ale chtěl se přesvědčit, do jaké míry přesný byl jeho postřeh.

Dva dny Kracios pozoroval Narda, mlčky nosil kameny, seděl vedle něj při jídle a spal vedle na palandě. Třetí noc, jakmile zazněl povel „Spát“, otočil se Kracios k mladému otrokovi a šepem s hořkostí a zoufalstvím vyslovil otázku, která

směřovala neznámo ke komu: „Cožpak to takhle bude pokračovat po zbytek života ?“

Žrec viděl, jak sebou mladý otrok škubl a okamžitě se otočil tváří k žrecovi, jeho oči zářily. Jiskřily se dokonce při slabém světle hořáků ve velkém baráku.

„Nebude to dlouho trvat. Domýšlím plán. A ty, staříku, se můžeš zúčastnit také,“ zašeptal mladý otrok.

Jaký plán ?“ lhostejně a s povzdechem se zeptal žrec.

Nard se záplem a s jistotou začal vysvětlovat:

„Ty, staříku, a já a my všichni brzy nebudeme otroky, ale svobodnými lidmi. Počítej, staříku: na každou desítku otroků je jeden strážník. A patnáct otrokyň, jež připravují jídlo, šijí oblečení, pozoruje také jeden strážník. Pokud se ve smluvený čas my všichni vrhneme na stráž, porazíme ji. Ať jsou strážníci ozbrojeni a my jsme zakováni do řetězů. Ale je nás deset na každého a řetězy lze také využít jako zbraň, pokud by se nastavovaly pod úder mečů. Odzbrojíme všechny strážníky, svážeme je a zmocníme se zbraní.“

„Ech, mladíku,“ opět povzdechl Kracios a jakoby lhostejně pronesl: „tvůj plán není domyšlený: strážníky, kteří nás hlídají, je možné odzbrojit, ale vládce brzy přijde nové, možná že dokonce celou armádu, a zabije otroky, kteří povstali.“

„Na to jsem také pomyslel, staříku. Je třeba zvolit dobu, kdy tady armáda nebude. A tato doba se blíží. Všichni vidíme, jak se armáda připravuje na výpravu. Dělají se zásoby proviantu na tři měsíce. Znamená to, že za tři měsíce armáda přijde na určené místo a zahájí boj. V bitvě se oslabí, ale zvítězí a zajme mnoho nových otroků. Pro ně se již staví nové baráky. Musíme začít odzbrojovat stráž, jakmile armáda našeho vládce zahájí boj s jinou armádou. Poslové budou potřebovat měsíc, aby donesli sdělení o nutnosti okamžitého návratu. Oslabená armáda se bude vracet nejméně tři měsíce. Za čtyři měsíce se dokážeme připravit k uvítání. Nebude nás méně než vojáků v armádě. Zajatí otroci se budou chtít připojit k nám, až uvidí, co se stalo. Všechno jsem promyslel správně, staříku.“

„Ano, mladíku, se svým plánem a myšlenkami můžeš odzbrojit stráž a zvítězit nad armádou,“ odpověděl žrec již povzbudivě a dodal: „ale co potom začnou dělat otroci a co se stane s vládci, strážníky a vojíny ?“

„O tomto jsem moc nepřemýšlel. A zatím mě napadá jediné: všichni, kteří byli otroky, se stanou svobodnými, všichni, kteří dnes nejsou otroky, stanou se jimi,“ nepřiliš jistě odpověděl Nard, jako by přemýšlel nahlas.

„A žreci ? Řekni mi, mladíku, kam zařadíš žrece, když zvítězíš: k otrokům nebo ke svobodným ?“

„Žreci ? O tomto jsem také nepřemýšlel. Ale teď si říkám: ať zůstanou tam, kde jsou. Poslouchají je otroci a vládci. I když je těžké je občas pochopit, ale myslím si, že jsou neškodní. Ať vypráví o bozích, ale jak máme nejlépe prožít svůj život, to víme sami.“

„Jak nejlépe prožít... to je dobře,“ odpověděl žrec a tvářil se, že se mu chce hrozně spát.

Ale Kracios tuto noc nespál. Přemýšlel. „Samozřejmě,“ říkal si, „nejjednodušší je povědět vládci o spiknutí, mladý otrok bude zadržen, zjevně je vůdcem

ostatních. Ale to nevyřeší problém. Otroci si vždy budou přát osvobodit se z otroctví. Objeví se noví vůdcové. Vypracují nové plány, a pokud je to tak, hlavní nebezpečí pro stát vždy bude existovat uvnitř státu.'

Před Kraciem stál úkol: vypracovat plán zotročení celého světa. Chápal, že se nepodaří dosáhnout cíle pouze pomocí fyzického násilí. Je zapotřebí psychologické působení na každého člověka, na celé národy. Je třeba transformovat lidskou mysl, vštípit každému, že otroctví je nejvyšší blaho. Je třeba spustit automatický program, který bude celé národy dezorientovat v prostoru, čase a pojmech. A hlavně - v adekvátním vnímání skutečnosti. Kraciova mysl pracovala stále rychleji, přestal cítit tělo, těžké okovy na rukou a nohou. Najednou, jako blesk z čistého nebe, vznikl program. Zatím nebyl podrobný a nedal se vysvětlit, ale již byl čitelný a oslepující svou velikostí. Kracios se cítil být neomezeným vládcem světa.

Žrec ležel na palandě, zakovaný do okovů, a obdivoval sám sebe: „Zítřka ráno, až budou všichni odváděni do práce dám znamení a náčelník stráže zavelí vyvést mě z řady otroků a sundat okovy. Dopracuji do detailů svůj program, pronesu několik slov a svět se začne měnit. Neuvěřitelné! Pouze několik slov a celý svět se podvolí mně, mé mysli. Bůh skutečně dal člověku sílu, která nemá ve vesmíru sobě rovné, tato síla je lidská mysl. Produkuje slova a mění běh dějin.

Vytvořila se neobyčejně příznivá situace. Otroci připravili plán povstání. Tento plán je racionální a zjevně může přivést otroky k pozitivnímu přechodnému výsledku. Ale stačí několik vět a zotročím na příštích tisíc let nejen dnešní otroky, ale také jejich potomky a pozemské vládce.'

Na Kraciovo znamení mu ráno náčelník ochrany sundal okovy. A již následující den bylo na jeho pozorovatelskou plošinu pozváno ostatních pět žreců a faraón. Před shromážděnými Kracios začal svou řeč:

„To, co teď uslyšíte, nesmí být nikým zapsáno nebo vyprávěno. Kolem nás nejsou stěny a má slova nikdo mimo nás neuslyší. Vymyslel jsem způsob proměny všech lidí v otroky našeho faraóna. Není možné toho dosáhnout pomocí početného vojska a vyčerpávajících válek. Ale udělám to několika větami. Uběhnou pouze dva dni po jejich pronesení a uvidíte, jak se začne měnit svět. Dívejte se: dole dlouhé řady otroků, zakovaných do řetězů, nesou po jednom kameni. Střeží je mnoho vojáků. Vždy jsme si mysleli, že čím více otroků, tím je to lepší pro stát. Ale čím více otroků, tím více se musíme obávat jejich vzpoury. Posilujeme ochranu. Jsme nuceni dobře krmit své otroky, jinak nedokážou vykonávat těžkou fyzickou práci. Ale stejně jsou líní a mají sklon k buřičství. Dívejte se, jak se pomalu pohybují, a zlenivělá stráž je nepopohání karabáčem a nebije ani zdravé a silné otroky. Ale budou se pohybovat mnohem rychleji. Nebudou potřebovat stráž. Strážci se také promění v otroky. Udělat něco takového lze následovně. Ať dnes před západem slunce hlasatelé rozšíří faraónovo nařízení, v němž bude řečeno: „S úsvitem nového dne se všem otrokům daruje úplná svoboda. Za každý kámen přinesený do města bude svobodný člověk dostávat jednu minci. Mince bude možné vyměnit za jídlo, oblečení, příbytek, palác ve městě nebo za samotné město. Odedneška jste svobodní lidé.“

Když si žrecové uvědomili to, co Kracios řekl, jeden z nich, nejstarší, řekl:

„Jsi démon, Kracie. To, co jsi vymyslel, zaplaví démonizmem množství pozemských národů.“

„Ať jsem démon a to, co jsem vymyslel, ať lidé v budoucnu nazývají demokracií.“

* * *

Při západu slunce bylo otrokům ohlášeno nařízení, které je ohromilo a mnozí celou noc nespali a přemýšleli o novém šťastném životě.

Následující ráno žrecové a faraón opět vyšli na plošinu umělé hory. Obraz, jenž vyvstal před jejich očima, byl ohromující. Tisíce lidí, bývalých otroků, o závod tahaly stejné kameny, co dřív. Zalévající se potem, mnozí nesli dva kameny. Jiní, kteří měli jeden, běželi a zvedali prach. Někteří strážci také tahali kameny. Lidé, kteří si mysleli, že jsou svobodní - vždyť jim byly sundány okovy - se snažili získat co nejvíce vytoužených mincí, aby si vybudovali šťastný život.

Ještě několik měsíců Kracios strávil na své plošině, s uspokojením pozoroval to, co se dělo dole. Změny byly obrovské. Část otroků se spojila do menších skupin, udělala si vozíky, naplnila je až nahoru kameny, a zalévající se potem, tlačila tyto vozíky.

„Vynaleznu ještě mnoho zařízení,“ s potěšením si v duchu říkal Kracios, již se objevily vnitřní služby: roznášecí vody a jídla.“ Část otroků jedla přímo za chůze, nepřála si ztrácet čas na cestu do baráku, aby se najedla, a platila lidem za obsluhu vydělanými mincemi. „To jsou věci: i lékaři se u nich objevili, přímo za chůze poskytují pomoc zraněným, a také za mince. Dokonce si zvolili hlídku dopravní bezpečnosti. Brzy si zvolí náčelníky, soudce. Ať volí: vždyť si myslí, že jsou svobodní, ale podstata se nezměnila, stále tahají kameny...“

A takhle běží tisíciletími, v prachu, zalévají se potem a tahají těžké kameny. I dnes potomci těch otroků pokračují ve svém nesmyslném běhu...”

„Zřejmě máš na mysli prosté zaměstnance, Anastasie? Patrně s tím lze souhlasit, ale nelze zařadit do kategorie otroků vedoucí podniků, úředníky, podnikatele.“

„Vidíš v nich nějaký rozdíl, Vladimíre, tak ho zformuluj, v čem spočívá?“

„Vtom, že jedni pracují, tahají kameny jako otroci. Druzí řídí toto tahání, moderně řečeno - výrobní proces.“

„Ale vždyť řízení je také práce a dosti často složitější než nošení kamenů.“

„Celkově ano, podnikatelé musí víc přemýšlet. Jejich mysl je od rána do večera zaměstnána prací. Z čehož plyne, že faraón, prezident a kancléř jsou také otroci?“

„Ano, je to tak. Stali se otroky také žrecové, kteří vykonali osudný čin.“

„Ale pokud existují otroci, musí existovat otrokáři. Kdo jsou? Když mezi ně nezařazuješ ani žrece?“

„Otrokářem je umělý svět, vytvářený lidmi. A strážci u většiny lidí sedí uvnitř nich, šlehaří je karabáči a nutí je vydělávat mince.“

„Smutný obraz a vypadá bezvýchodně. V uplynulých tisíciletích vznikaly a zanikaly celé říše, měnila se náboženství, zákony, ale v tom hlavním se nic nezměnilo: jak byl člověk otrokem, tak jím zůstal. Copak doopravdy není možné takový stav napravit?“

„Je to možné.“

„Jak ? A kdo je schopen tohle udělat ?“

„Obraz.“

„Co znamená obraz ? Jaký ?“

„Obraz, který ukáže lidem jinou situaci. Posuď to sám, Vladimíre, ti lidé, kteří dnes prostřednictvím peněz řídí svět, si myslí, že štěstí mohou člověku přinést pouze moc a peníze. A většina lidí, která se snaží vydělávat mince, je o tom přesvědčue. Ale často, velice často vítězové nesmyslného závodu trpí. Dosahují iluzorních výšin a pociťují víc než ostatní nesmyslnost svého života. Ukážu ti obrázek z budoucího života, popiš jej, ať se promění ve skutečnost.“

(9 .)

MILIARDÁŘ

„Miliardář John Heitsmann umíral ve čtyřicátém druhém podlaží svého úřadu. Celé patro bylo zařízené jako jeho apartmá. Dvě ložnice, posilovna, bazén, přijímací pokoj a dvě pracovny se za poslední tři roky staly jeho útočištěm. Během tohoto období ani jednou neopustil své apartmá. Ani jednou nesjel svým rychlostním výtahem dolů do jedné z místností, kde pracovaly služby jeho finančně-průmyslového impéria. Ani jednou nevyšel na střechu, kde stála jeho helikoptéra a posádka byla neustále připravena splnit šéfovo nařízení, ale ten se za poslední tři roky ani jednou neobjevil.

Třikrát týdně přijímal John Heitsmann v jedné ze svých pracoven pouze čtyři své nejbližší pomocníky. Během krátkých porad, jež netrvaly více než čtyřicet minut, bez zvláštního zájmu poslouchal jejich zprávy, občas dával krátké instrukce. Miliardářova nařízení se neprodiskutovala, plnila se bezpodmínečně a rychle. Finanční stav impéria, jehož výhradním vlastníkem byl John Heitsmann, se každoročně zvětšoval o 16,5 procenta. Ani během posledního půlroku, kdy Heitsmann úplně přestal pořádat jakékoliv porady, se zisk nezmenšil. Jeho sladěný systém řízení nikdy neselhával.

Nikdo nevěděl o skutečném stavu miliardáře. Jeho jméno se v tisku téměř nepřipomínalo. Heitsmann se přísně držel pravidla: „Peníze nemají rády shon.“

Už otec učil mladého Heitsmanna: „Ať se ti šplhouni z politiky míhají na televizních obrazovkách a na novinových stránkách. Ať prezidenti a guvernéri mluví s lidem a ubezpečují ho o šťastném životě. Ať veřejní miliardáři jezdí luxusními auty v doprovodu ochranky. Ty, Johne, tohle všechno nedělej. Vždy máš být ve stínu a pomocí své moci, moci peněz, řídit vlády a prezidenty, miliardáře a žebráky různých států. Ale oni nesmí tušit, kdo je řídí.

Maximálně jednoduché schéma. To já jsem stvořil měnový fond, jenž čítá mnoho vkladatelů. Ve skutečnosti je tam pod různými jmény sedmdesát procent mého kapitálu. Navenek, pro hloupý dav, je fond stvořený pro podporu rozvojových zemí. Ve skutečnosti jsem jej stvořil jako mechanismus výběru daní ze všech zemí.

Například. Začíná válečný konflikt mezi dvěma státy, jeden z nich, ale častěji oba potřebují peníze. Ať berou, vracet budou s úroky. Probíhají v nějaké zemi sociální otřesy a opět jsou potřebné peníze - ať berou, vracet budou s úroky. Dvě

politické strany zahájily boj o moc, jedna z nich prostřednictvím našich agentů dostane peníze a opět budou vracet s úroky. Jen samotné Rusko nám každoročně platí tři miliardy dolarů.'

Ve dvaceti letech se mladému Johnu Heitsmannovi obzvlášť líbilo hovořit s otcem. Dříve vždy přísný a málo sdílný otec ho jednou pozval k sobě do pracovny, nabídl mu křeslo u krbu, sám nalil do šálku Johnovu oblíbenou kávu se šlehačkou a s opravdovým zájmem se zeptal:

„Líbí se ti studium na univerzitě, Johně ?“

„Ne vždy je to pro mě zajímavé, otče. Zdá se mi, že profesori ne zcela jasně a srozumitelně vysvětlují zákony ekonomiky,“ poctivě odpověděl John.

„Dobře. Trefná poznámka. Ale přesněji řečeno: dnešní profesori nemůžou vysvětlit zákony ekonomiky, protože o nich nemají ponětí. Myslí si, že ekonomika je úděl ekonomů. Ale není to tak. Světovou ekonomiku ovládají psychologové, filozofové a hráči.“

Když jsem dovršil dvaceti let, můj otec a tvůj děda mě zasvětil do tajemství procesu řízení. Je ti již dvacet, Johně, a pokládám tě za důstojného dědice těchto znalostí.'

„Děkuji ti, otče,“ odpověděl John.

A tak prostřednictvím besed u krbu začalo vyučování zákonů ekonomiky, jiných než na univerzitě. Otec učil svého syna svérázným způsobem. Celé vyučování probíhalo v důvěrných besedách, laskavě, s příklady a prvky hry. Informace, kterou Johnovi odhaloval otec, byla neuvěřitelná a, samozřejmě, nebylo ji možné získat na žádné, dokonce i té nejprestižnější univerzitě na světě.

„Řekni mi, Johně,“ ptal se otec, „víš kolik bohatých lidí je v našem státě nebo ve světě ?“

Jejich jména se publikují v ekonomických časopisech v posloupnosti podle velikosti majetku,“ klidně odpověděl John.

„A na jakémpak místě tohoto seznamu jsme my ?“

Poprvé otec neřekl „já“, ale „my“. Znamená to, že již považuje Johna za spoluvlastníka ? I když nechtěl působit otci bolest, John odpověděl:

„Tvé jméno, otče, v těchto seznamech není.“

„Ano. Máš pravdu. Není. Třebaže už jen náš roční příjem převyšuje všechny majetek mnohých lidí na těchto seznamech. A naše jméno tam není proto, že peněženka nesmí být průhledná. Mnozí z těchto lidí přímo nebo nepřímo pracují pro naše impérium, pro tvé a pro mé, synku.“

„Otče, jsi, zřejmě, génius v ekonomice. Ani mi to nejde do hlavy, jak bylo možno bez jakéhokoliv vojenského zásahu donutit tak obrovské impérium, aby nám každoročně platilo daň ? Dokázal jsi vypracovat tak grandiózní ekonomickou operaci.“

Heitsmann starší vzal krbové kleště, prohrabal dříví, pak mlčky nalil do sklenek sobě a synovi lehké víno. Upil malinký doušek a až potom odpověděl:

„Nevypracovával jsem vůbec žádnou operaci. Kapitál, jejž kontroluji, umožňuje pouze nařizovat - plní ostatní. Mnozí analytici, géniové různých států

a prezidenti by se velice podivili, kdyby se dozvěděli, že dnešní stav jejich států nezáleží na jejich činnosti, ale na mém přání.

Centra politických technologií, analytické a ekonomické ústavy, vládní struktury mnohých států si neuvědomují, že pracují přesně v intencích, jež vypracovaly mé týmy. A ty jsou přitom málopočetné. Například, celá sociálněekonomická politika, vojenská doktrína Ruska jsou určeny a kontrolovány jedním týmem, který tvoří čtyři psychologové. Každý z nich má čtyři referenty a žádný neví o práci ostatních.

Ukážu ti, jak probíhá řízení, je to dosti jednoduché. Ale nejdřív, Johne, bys měl pochopit opravdové ekonomické zákony, o nichž se nikdy nedozvíš od univerzitního profesorstva. O jejich existenci jednoduše neví. Zákon je takový: v podmínkách demokratické společnosti prezidenti, vlády, banky, velcí a malí podnikatelé všech zemí pracují pouze na jednoho podnikatele, jenž stojí na vrcholu ekonomické pyramidy. Pracovali na mého otce, teď na mě a vbrzku budou pracovat pouze na tebe.'

John Heitsmann se díval na svého otce a nemohl si plně uvědomit to, co mu řekl. Ano, věděl, že jeho otec je bohatý. Ale v tomto případě šlo nejen o bohatství, ale o supermoc, kterou měl zdědit on, John. Fantastickou informací bylo těžké zcela pochopit. Jakým způsobem v svobodné demokratické společnosti všichni, počínaje prezidentem a konče stovkami tisíců velkých a malých podniků, jež jsou samostatnými právníckými osobami, ve skutečnosti pracují pouze na jednoho člověka, na jeho otce ?

„Když jsem slyšel od tvého dědy to, co jsem teď sdělil tobě, nemohl jsem tomu hned porozumět, ty také všemu nerozumíš, Johne, ale pochop následující,“ pokračoval Heitsmann starší. „Na světě jsou bohatí lidé. Ale nad každým bohatým je ještě bohatší. A je jeden nejbohatší. Na něj, na nejbohatšího, pracují všichni ostatní bohatí, a tudíž také všichni jejich podřízení. Takový je zákon systému, v němž žijeme.“

Všechny rozhovory o nezištné pomoci rozvojovým zemím - úplný bluf. Ano, bohaté státy prostřednictvím mezinárodních fondů poskytují půjčky rozvojovým, ve skutečnosti však proto, aby za ně dostaly solidní úroky - aby dostaly peníze.

Například, Rusko každoročně platí tři miliardy dolarů Mezinárodnímu měnovému fondu, ale tato částka - to jsou pouze úroky z půjčky, kterou si Rusko vzalo. Mnozí ekonomové vědí: hlavní finance Mezinárodního měnového fondu (MMF) vytváří kapitál USA. Je jim jasné, že vyděračské úroky za poskytnuté půjčky odcházejí do USA. Ale komu konkrétně - nikdo neví. Jako stát jsou USA pouze pohodlnou zástěrkou ve hře kapitálu. A jsou na něm nejvíce závislé. Řekni mi, Johne, víš o tom, že Amerika má státní dluh ?'

„Ano, otče, vím. Velikost dluhu je astronomická. Za minulý rok činí... Procenta, jež se platí za dluh, činí...“

„Takže je ti jasné, že stát, který poskytuje půjčky jiným zemím, si sám bere velké půjčky ? Ale u koho si je bere ? To ti je jasné ?“

„Ve vlastní Centrální bance ?“

„A komu patří tato Centrální banka ?“

„Ona... Ona...“

John nikdy nepřemýšlel, komu dluží Amerika, ale odpovídaje na otcovy otázky, pochopil: v USA každý plátce daně platí Centrální bance. Ale ona... Ona - Centrální banka USA - je soukromá banka. Tudíž celá Amerika platí stovky miliard dolarů nějakým soukromým osobám... nebo jedné osobě...

Ve svém životě byl Heitsmann vždy vyrovnaný. Vedl, jak se říká, zdravý způsob života, nepil, nekouřil, dodržoval ozdravné diety, každodenně cvičil v posilovně. Až posledního půl roku ji přestal navštěvovat. Půl roku ležel na posteli jedné ze svých prostorných ložnic, nacpaných supermoderními lékařskými přístroji. Ve vedlejším pokoji se střídali lékaři a ve dne v noci drželi službu. Ale John Heitsmann současné lékařské vědě nedůvěřoval. Nepovažoval ani za potřebné s doktorem mluvit. Pouze jednoho profesora psychologie občas poctil krátkými odpověďmi. Heitsmann se ani nezajímal o to, jak se jmenují lékaři, včetně toho profesora, ale všiml si, že tenhle je nejupřímnější a nejpoctivější. Profesor mluvil hodně, v jeho řeči často zněla nejen lékařská tvrzení, nýbrž i úvahy a přání najít příčiny nemoci. Jednou přišel poněkud vzrušený a přímo ode dveří začal mluvit:

„Dnes v noci a celé ráno jsem přemýšlel o vašem stavu. Zdá se mi, že rozluštím příčinu vaší nemoci, a tudíž, pokud by se odstranila příčina, bychom mohli hovořit o rychlejším vyléčení. Och, promiňte, pane Heitsmanne, zapomněl jsem pozdravit. Dobrý den, pane Heitsmanne. Trochu jsem se nechal unést svými úvahami.“

Miliardář neodpověděl na profesorův pozdrav, neotočil se k němu, ale tak se choval ke každému lékaři. Občas doktorovi, jenž vešel, mírným pohybem ruky dával znamení a všichni věděli, že toto gesto znamená „odejděte“.

Profesorovi takové znamení nedal, a proto profesor vzrušeně pokračoval ve svých úvahách:

„Nesouhlasím s kolegy v tom, že je ve vašem případě nutná transplantace jater, ledvin a srdce. Ano, tyto vaše orgány teď nefungují dost efektivně. Ano. Nedostatečně. Je to fakt. Ale transplantované orgány také nebudou fungovat naplno. Příčina jejich neefektivity se skrývá ve vaší hluboké depresi. Ano, v depresi. Několikrát jsem pročítal záznamy lékařského pozorování vašeho organismu. A zdá se mi, že jsem objevil něco velice vážného. Váš ošetřující lékař je šikulka, všechno zapisoval velice podrobně. Pokaždé zaznamenával váš psychický stav. Práce vnitřních orgánů se zhoršovala, jakmile jste upadal do depresivního stavu. Ano. Stav... Teď hlavní otázka: zda selhání činnosti vnitřních orgánů vyvolává depresi nebo naopak, deprese vyvolává selhání činnosti orgánů celého organismu? Jsem si jist! Jsem si naprosto jist, že prvotní příčinou je deprese. Ano. Vaše velice hluboká deprese. Stav, kdy člověk přestává o něco usilovat, ztrácí zájem o dění kolem sebe, nevidí smysl existence. Pak mozek začíná dávat slabé nebo neúplně důrazné povely celému organismu. Celému! Čím silnější je deprese, tím slabší jsou povely a na určité úrovni deprese může mozek přestat dávat tyto povely vůbec a tehdy přichází smrt.“

Takže, prvotní příčina je deprese, jak se jí úplně zbavit však dnešní medicína neví. Obrátil jsem se na lidovou. A teď jsem přesvědčen, že příčinou vaší velice hluboké deprese je uhranutí. Ano. Přesněji řečeno, uhranuli vás a já jsem připraven dokázat to množstvím faktů.“

Miliardář chtěl udělat rukou gesto znamenající „odejděte“. Neměl v oblibě různé současné léčitele-ezoteriky, kteří se zabývali zařikáváním a slibovali zbavit

člověka uhranutí, uřknutí. Považoval je za drobné podnikatele nebo podvodníky. Vypadá to, že profesor z bezmocnosti dnešní medicíny také spadl do této kategorie takzvaných léčitelů. Miliardář nestihl dát znamení „odejděte“. Profesor jej předstihl slovy, které vyvolaly bytí mdlý, ale přece zájem:

„Cítím, že jste připraven poslat mě pryč. Možná, navždy. Prosím vás. Úpěnlivě prosím, dejte mi ještě pět až šest minut. Až pochopíte, co vám řeknu, možná se dokážete uzdravit a já udělám velký objev. Přesněji řečeno, už jsem ho udělal, jen se v tom potřebuji definitivně utvrdit.“

Miliardář neudělal gesto, jež znamenalo „odejděte“.

Profesor se tři vteřiny bez mrknutí díval na ruku člověka, jenž ležel bez hnutí. Pochopil, že může pokračovat a opět začal rychle mluvit:

„Lidé se jeden na druhého dívají různě. Lhostejně, s láskou, s nenávistí, se závistí, se strachem, s úctou. Ale vnější výraz očí nehraje hlavní roli. To vnější může být nejobyčejnější maskou, jako falešný úsměv číšníka nebo prodavače. Důležité jsou opravdové vztahy, opravdové city jednoho člověka vůči druhému. Čím více pozitivních emocí lidé směřují na toho nebo onoho člověka, tím více pozitivní energie se v něm shromažďuje. A naopak, pokud v okolí vůči člověku převládají negativní emoce, shromažďuje se v něm to negativní, ničivé.“

Lidově se tomu říká uhranutí. Právě na tomto jevu zakládají svou činnost zaříkávači. Zdaleka ne všichni z nich jsou šarlatáni. Jde o to, že člověk, jenž dostal od okolí příliš mnoho negativní energie, ji může neutralizovat sám, jinými slovy, vyvážit ji. Zaříkávač, když říká člověku, že pomocí nějakých činů jej zbavuje uhranutí, mu pomáhá uvěřit, že je očištěn. Pokud člověk zaříkávači uvěří, skutečně sám v sobě vyváží poměr pozitivního a negativního. Pokud neuvěří, nestane se to.

Vy nevěříte zaříkávačům, a tudíž vám nepomohou. Ale neznamená to, že nemáte v sobě přebytek negativní energie, jež ničí váš organizmus a psychiku. Proč negativní? No proto, že na člověka ve vašem postavení se celé okolí může dívat jen se závistí, a ne malou. Navíc se na vás mohou dívat, přesněji, chovat se k vám s nenávistí. Jsou to ti, které jste propustil, nebo jim nezvedáte plat. Mnozí pociťují vaši moc a chovají se k vám se strachem. Jak vidíte, tohle všechno je negativní energie. Jako protiklad potřebuje pozitivní. Jejím zdrojem mohou být členové rodiny, příbuzní. Ale ženy vás zradily, děti a přátele nemáte, s příbuznými nekomunikujete. Kolem vás nejsou prameny pozitivní energie. I sám člověk v sobě může produkovat dostatečné množství pozitivní energie. Ale na to musí mít toužebný cíl - sen, jehož postupné naplňování bude vyvolávat pozitivní emoce. Mnohého jste dosáhl a teď to vypadá, že nemáte cíl-touhu.

A to je velmi důležité - mít cíl a snahu o jeho dosažení. Analyzoval jsem fyzický a psychický stav podnikatelů různé úrovně. Člověk, jenž zadělal těsto, upekli pirožky a prodal je, má radost z toho, že získal možnost obstarat si potřebné zboží, a touží po rozvoji svého podniku. Vždyť pouze díky němu dostává množství výtobytků civilizace. Velký bankéř nebo majitel prosperujícího koncernu se také snaží o rozvoj svého byznysu, o zvětšení zisků, ale často s menším nadšením než prodavač nebo výrobce pirožků. Je to paradoxní, ale fakt - s menším. S menším proto, že má před sebou méně vábívků rozkoší než prodavač pirožků. Většina vymožeností civilizace pro něj není rozkoší, ale všedností. Pokud se nepřilíš bohatému člověku naskytne možnost koupit si auto, koupě v něm vyvolá

pocit uspokojení, nebo dokonce nadšení. Relativně bohatý člověk se nebude radovat ze supermoderního auta. Pro něj je to maličkost. Je to paradoxní, ale bohatí lidé mají opravdu méně důvodů k radosti než ti chudší. Je ještě jeden faktor, jenž přináší uspokojení - vítězství nad konkurencí. Ale vypadá to, že vy, pane Heitsmanne, konkurenty nemáte.

Takže na vás působí výhradně negativní energie, je jich hodně. Ano, ještě jsem zapomněl říci, že velké množství negativních energií může porazit pouze jedna, ale neuvěřitelně silná, jmenuje se energie lásky. Je to tehdy, když se nacházíte ve stavu zamilovanosti a někdo vás také miluje. Ale, bohužel, vůbec nemáte ženu a vypadá to, že se o ně nezajímáte a ve vašem věku a stavu se již zajímat nebudete.

Pro mé úsudky existuje mnoho důkazů. Porovnal jsem statistické údaje o délce života bohatých lidí, velkých politiků a prezidentů za posledních sto let. Výsledek je dosti přesvědčivý. Délka života mocných tohoto světa není velká ve srovnání s prostými lidmi, často je i menší.

Je to paradoxní, ale fakt zůstává faktem. Prezidenti a miliardáři, kteří jsou pod stálým lékařským dohledem, mají možnost využívat nejnovější technické prostředky a léky, mají možnost jíst výhradně kvalitní produkty, jsou nemocní a umírají stejně jako ostatní. Tato fakta výmluvně vypovídají o tom, že negativní energie okolí má obrovskou sílu a žádná, ani supermoderní medicína jí není schopna čelit.

Takže to vypadá, že situace je bezvýchodná ? Východisko existuje, i když malinké, jediné, ale existuje ! Ano. Existuje. Vzpomínky ! Vážený John Heitsmanne, prosím vás, pokuste se vzpomenout si na etapy svého života. Ty etapy, které ve vás vyvolaly příjemné pocity.

A to nejdůležitější, jestli jste někomu něco vážně slíbil a nesplnil to, vynasnažte se, pokud to jde, slib splnit. Prosím vás, kvůli sobě, kvůli vědě alespoň dva tři dni se pokuste vzpomínat na to dobré. Přístroje zaznamenávají práci mnohých vašich orgánů. Zaznamenávají každou minutu. Pokud začnete dělat to, o co vás žádám, a přístroje ukážou pozitivní výsledky, objeví se šance najít cestu k uzdravení. Ano. Najít ! Určitě ji najdu. A možná, že vy ji najdete také. Nebo se sama... Život ji najde,' profesor zmlkl a opět se začal dívat na ruku člověka, jenž nehybně ležel. Za vteřinu svérázné gesto přimělo profesora, aby se vzdálil.

* * *

John Heitsmann, stejně jako mnozí jiní lidé, vzpomínal na to, co prožil. Profesorovy výroky do jisté míry chápal. Je možné pokusit se najít hezké okamžiky v minulosti, a možná že zapůsobí pozitivně, ale problém je právě v tom, že všechno, co prožil, mu teď nepřipadalo jako příjemné, ale jako nezajímavé, a dokonce nesmyslné.

Heitsmann si vzpomněl, jak se na otcovu radu oženil s dcerou miliardáře, a tak doplnil kapitál impéria. Sňatek mu nepřinesl uspokojení, ukázalo se, že manželka je neplodná a po deseti letech společného života zemřela na předávkování drogami. Pak se oženil s proslulou mladou modelkou, která si hrála na vášnivě zamilovanou ženu, ale za pouhého půl roku společného života mu ochranka předložila fotografie, na nichž se manželka veselila se svým bývalým milencem. Nepromluvil si s ní, jednoduše nařídil ochrance zařídit to tak, aby mu nikdy víc nepřišla na oči a nic ji nepřipomínalo.

Ve svých vzpomínkách se dostal Heitsmann k začátku své činnosti v otcově impériu, ale nedokázal najít ani jeden příjemný okamžik, u kterého by chtěl pozastavit své vzpomínky a získat pozitivní emoce.

Existoval pouze jeden příjemný okamžik. Když dokázal otci, že není nutno, aby se stal jediným vlastníkem měnového fondu. Ostatní vkladatelé, kteří dávají svůj kapitál fondu a přejí si ho zvětšit, budou využívat svou myšlenkovou energii na zvětšení celkového kapitálu fondu, a tudíž pracovat na ně, na Heitsmanny.

Otec, jenž byl skoupý na chválu, několik dní přemýšlel a jednou při obědě pronesl: „Souhlasím s tvým návrhem ohledně fondu, Johne. Je správný. Jsi dobrý. Ještě popřemýšlej o jiných směrech. Je na čase, aby ses postavil ke kormidlu.“

Několik dní měl John Heitsmann povznesenou náladu. Posléze přijal ještě několik rozhodnutí a zvětšil zisk finančně-průmyslového impéria. Avšak zvláštní radost již nepocítil.

Výkazy s vyššími zisky než dříve jej nevzrušovaly. Nebylo již od koho očekávat chválu. Otec zemřel a chvála podřízených radost nepřináší. Tak se ve svých vzpomínkách John Heitsmann dostal do období dětství. Mysl si mdle vybavovala epizody občasných kontaktů s otcem. Zpravidla přísný otec ho poučoval za přítomnosti chův a učitelů.

Najednou tělem miliardáře, jenž ležel bez hnutí, proběhla vlna tepla. Tělo se zachvělo v příjemných pocitech. V Heitsmannových vzpomínkách vyvstal zářivý, velice jasný obraz. Vzdálený kout zahrady a asi dva metry vysoký domeček s jedním okénkem, stíněný nevelkým akátem.

Nepochopitelná touha téměř všech dětí zařídit si svůj malinký domek, svůj prostor. Tato touha nezáleží na tom, zda má dítě v rodičovském domě svůj vlastní pokoj, nebo žije ve společném s rodiči. Vždy a skoro u všech přichází období, kdy začíná vlastnoručně stavět svůj koutek. Zřejmě je v člověku gen, který uchovává nějakou starodávnou informaci, jež mu říká: „Musíš si sám zařídit svůj prostor.“ Člověk, dítě, poslechne volání z hlubin věčnosti a začíná jej budovat. A i když to, co vybuduje, je nedokonalé ve srovnání s apartmány moderního světa, stejně ve vlastnoručně vystavěném vznikají v člověku blaženější pocity než v přepychových apartmánech.

A devítiletý John Heitsmann, jenž měl pro vlastní potřebu dva prostorné pokoje ve vile, se přesto rozhodl vlastnoručně vybudovat svůj malinký domeček.

Vybudoval ho z plastových truhlíků na sazenice. Tyto truhlíky se ukázaly jako vhodný stavební materiál. Byly různobarevné a John vystavěl stěny z modrých a ze žlutých udělal po celém obvodu proužek. Truhlíky zasazoval do sebe, ty zapadaly do drážek, a tak se spojovaly. Jednu zeď Johny složil tak, že truhlíky dal na sebe bočními částmi, dno truhlíků bylo vidět zvenku a uvnitř po celé stěně bylo množství poliček. Pro zastřešení domku John použil prkna, jež posléze pokryl igelitem, který připevnil k prknům mechanickou sešívačkou.

Svůj domeček budoval celý týden, využívaje na to tři hodiny denně, jež mu byly přiděleny pro vycházky na čerstvém vzduchu. Sedmý den, jakmile přišla doba vycházky, šel Johny ihned ke svému výtvaru ve vzdáleném koutě zahrady. Rozhrnul větve akátu, uviděl domeček, který postavil, a ztuhl překvapením. Vedle vchodu do domku stála malinká holčička a dívala se dovnitř jeho výtvaru.

Byla ve světle modré sukničky pod kolena a bílé blůžičky s volány na rukávech. Kaštanové vlasy v kudrlinkách splývaly po jejích ramenech.

Johnny nejdřív rozhořčeně reagoval na přítomnost cizího člověka u jeho výtvaru a nespokojeně řekl:

„Co tady děláš?“

Holčička otočila k Johnnymu svou krásnou tvářičku a odpověděla:

„Kochám se.“

„Čím?“

„Tímto zázračným a moudrým domečkem.“

„Jakým že?“ zeptal se udivený Johnny.

„Zázračným a moudrým,“ opakovala holčička.

„Zázračné domy být mohou, ale že by byly moudré, to jsem neslyšel. Moudří mohou být pouze lidé,“ hlubokomyslně poznamenal Johnny.

„Ano, samozřejmě, moudří mohou být lidé. A když moudrý člověk dělá domeček, tak se také vydaří moudrý domeček,“ oponovala holčička.

„Co moudrého vidíš na tomto domečku?“

„Velmi moudrá zeď uvnitř. Má mnoho, mnoho poliček. Lze do nich umístit hodně potřebných věcí a hraček.“

Johnovi se zalíbila holčiččina uvažování, lichotila mu a možná, že se mu zalíbila také holčička.

„Je krásná a moudře uvažuje,“ poznamenal pro sebe. A nahlas řekl:

„Tehle domeček jsem postavil já.“ A ihned se zeptal: „Jak se jmenuješ?“

„Jsem Sally, je mi sedm let. Žiji tady v domě pro služebnictvo, protože můj tatínek tady dělá zahradníka. Ví hodně o rostlinách a mě také učí. Už také vím, jak se pěstují květiny a očkují větvičky stromů. A jak se jmenuješ ty, kde žiješ?“

„Žiji ve vile. Jmenuji se Johnny.“

„Takže jsi syn našeho pána?“

„Ano.“

„Pojď, Johnny, budeme si v domečku hrát.“

„Jak si hrát?“

„Hrát si tak, jakože v domečku žijeme, jak žijí dospělí. Ty budeš pánem, když jsi pánův syn, a já budu tvou služebnou, protože můj tatínek patří mezi služebnictvo.“

„Takhle to nejde,“ poznamenal Johnny, „služebnictvo má žít v domku pro služebnictvo, ve vile mohou žít jen manžel, manželka a jejich děti.“

„Pak budu tvou manželkou,“ vypálila Sally a zeptala se: „můžu chvíli být tvou manželkou, Johnne?“

Johnny nic neodpověděl, vešel do domku, porozhlédl se, pak se otočil k Sally, jež stála venku u vchodu, a lhostejně řekl:

„Budiž, pojd' sem jako manželka. Je třeba popřemýšlet, jak to tady uvnitř zařídit.“

Sally vešla do domku, laskavě a nadšeně se podívala do Johnnyho očí a téměř šeptem pronesla:

„Děkuji, Johnny. Budu se snažit být dobrou manželkou.“

Ne každý den Johnny navštěvoval svůj domeček. V době, která byla vymezena na procházky, mu nebylo pokaždé dovoleno hrát si v zahradě.

Obklopený ochrankou a vychovateli navštěvoval buď městský park, Disneyland, nebo absolvoval vyjížďky na koních.

Ale když se mu podařilo přijít ke svému domku, téměř vždy tam na něj čekala Sally. S každou novou návštěvou Johnny se zájmem pozoroval změny, jež probíhaly v domku. Nejdřív se na podlaze objevil kobereček, který přinesla Sally. Pak záclonky na okenním otvoru a nad vchodem.

Pak se objevil malý kulatý dětský stoleček s prázdným rámečkem na fotografie, stojícím na stolku, a Sally řekla:

„Stále méně přicházíš do našeho domku, Johnne. Čekám tady a ty tu nejsi. Dej mi svou fotografii, vložím ji do toho rámečku. Budu se na ni dívat a bude pro mě veselejší na tebe čekat.“

Johnny tam nechal svou fotografii, když se přišel rozloučit s domečkem a se Sally. Stěhoval se s rodiči do jiné vily.

* * *

John Heitsmann, multimiliardář, ležel na posteli svého apartmá a usmíval se, vzpomínal si na stále větší podrobnosti své dětské komunikace s malinkou holčičkou Sally. Až teď pochopil: tato holčička jej milovala. Milovala svou první, ještě dětskou, odvážnou a neopětovanou upřímnou láskou. Možná, že ji také miloval, možná, že se mu jenom líbila. Ale ona jej milovala tak, jako jej, zřejmě, již nikdo nemiloval za celý jeho život, a proto vzpomínky spojené se stavěním domku na zahradě a chvílemi se Sally v něm i teď vyvolávaly příjemné a teplé pocity. S těmito pocity, jež zahřívaly tělo, se mu udělalo dobře.

Se Sally se viděl ještě jednou, jedenáct let po svém odjezdu. Ale toto setkání... Nové pocity vzrušily celé tělo. John Heitsmann se dokonce lehce zvedl na posteli. Jeho srdce se stále větší silou začínalo pohánět krev v žilách. Toto setkání... Zapomněl na něj. Nikdy nevzpomínal... Ale teď právě ono ovládlo všechny jeho myšlenky a vzrušilo ho.

Znovu přijel do vily, v níž strávil své dětství, až po jedenácti letech a pouze najeden den. Víc času neměl. Po obědě vyšel na zahradu a nějak mimovolně zamířil do vzdáleného koutu zahrady, kde v dětství mezi akáty stavěl svůj domeček. Rozhrnul větve, udělal krok na malinký palouček a překvapeně se zarazil. Domeček, jenž vybudoval z plastových truhlíků před jedenácti lety, stál jako dřív na stejném místě. Ale kolem... kolem byly malinké záhonky s květinami, ke vchodu vedla cestička posypaná pískem a u vchodu stála malinká lavička. I samotný domeček byl ověnčen květinami. „Dříve tu lavička nebyla, teď je,“ řekl si v duchu již dospělý Johnny, odhrnul záclonu, jež zakrývala vchod, sklonil se a vkročil do domku. Ihned pocítil nedávnou přítomnost člověka. Na stolku jako dříve stála jeho dětská fotografie. Na políčkách byly pečlivě rozloženy

Sallyiny dětské hračky. Na jedné z poliček, vedle stolku, na malé mističce leželo čerstvé ovoce. Na podlaze - nafukovací matrace pokrytá příkrývkou. Asi dvacet minut stál John v domečku a vzpomínal na příjemné dětské pocity. Přemýšlel: „Proč se to stává ?“

Jejich rodina má mnoho luxusních vil, má zámek. Ale ani vily, ani zámek nepřináší ty příjemné pocity, které se rodí tady v domku z obyčejných plastových truhlíků od sazenic.

Když vyšel z domku, uviděl Sally. Mlčky stála u vchodu, jako by se neodvažovala rušit vzpomínky, jež zaplavily Johna. Podíval se na ni a Sally se zarděla. Stydlivě sklopila oči a měkkým, sametovým, neobyčejně něžným a chvějícím se hlasem pronesla:

„Bud' zdrav, Johně !“

Neodpověděl ihned. Stál a kochal se neobyčejně krásným tělem dospělé Sally. Tenké šaty, obepínající postavu, se zlehka „třepotaly“ ve větříku. Skrz šaty se rýsovaly obrysy již ne dětské, ale dívčí půvabné a pružné postavy.

„Ahoj, Sally,“ přerušil John pauzu, jež se protáhla. Jako dříve tady udržuješ pořádek ?“

„Ano. Vždyť jsem to slíbila. Je tam ovoce, je omyté. Dej si. Je pro tebe.“

„Hm... ...Pro mě... Tak pojďme, dáme si spolu.“

John odhrnul na stranu záclonu a pustil Sally dopředu. Vešla, sedla si na bobek, vzala mističku s ovocem a postavila ji na stůl vedle fotografie v rámečku.

Židle v domku nebyly, a tak si John sedl na kobereček, natáhl se ke hroznu vína a neúmyslně se dotkl Sallyina ramena. Otočila se, jejich pohledy se střetly a Sally se nějak prudce nadechla. Prudkým nadechnutím se rozepnul knoflík na pevných prsou. John vzal Sally kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Neodporovala. Naopak, celým svým planoucím tělem se k němu přivinula. Sally neodporovala ani tehdy, když ji John pomalu a opatrně položil na kobereček, ani když laskal a líbal její rty, prsa, ani když...

Sally byla dívka... Ani před tím, ani potom neměl John intimní styk s dívkami. A teď, po čtyřiceti pěti letech, jež minuly od toho posledního setkání, on, John Heitsmann, najednou pochopil, že to bylo jediné skutečně překrásné sblížení se ženou, které zatemňovalo rozum... Přesněji s dívkou, z níž udělal ženu.

Pak na nějakou dobu usnuli. Když se vzbudili, o něčem mluvili. O čem ? John Heitsmann namáhal paměť. Moc se mu chtělo vzpomenout si alespoň na část rozhovoru. A vzpomněl si.

Sally mluvila o tom, jak je život překrásný. Říkala, že její otec spoří peníze a koupí jí pozemek a že možná na tomto pozemku, pokud budou stačit peníze, postaví nevelký dům. A Sally sama udělá na pozemku krajinářský design, zasadí mnoho různých rostlin a bude žít šťastně, vychovávajíc své děti.

John se tehdy rozhodl, že Sally pomůže. „To jsou věci,“ říkal si v duchu. „Pouze nějaký pozemek a domek potřebuje tato dívka ke štěstí. Taková maličkost. Je třeba, abych nezapomněl a pomohl jí obstarat půdu a dům.“

Ale John na své přání zapomněl. Úplně zapomněl na Sally. Život ho uchvátil svými kouzly. Nová jachta, soukromé letadlo přinášely radost v první dny svého

objevení. Nadlouho jej upoutávala jen hra na finanční kombinace, upoutávala a zvětšovala o miliardy otcův majetek, který posléze zdědil sám. Tato záliba, zneklidňující city a nervy, trvala přes dvacet let. Převládala nad vším ostatním. Jakoby mimochodem skončilo jedno manželství, pak druhé. Ženy v něm nezanechaly žádnou stopu. Po čtyřiceti letech ho hra na finanční kombinace přestala těšit a začala stále častěji se opakující depresivní období, která vyústila v hlubokou krizi.

Ale teď John Heitsmann nebyl v depresi. Vzpomínky na Sally jej příjemně zneklidnily. A zároveň rozzlobily: „Jakpak se to stalo? Sám jsem si dal slovo, že pomůžu Sally, dívce, jež mě milovala, získat půdu a dům, ale zapomněl jsem.“ John Heitsmann, jenž byl zvyklý plnit sliby, obzvlášť ty, které dal sám sobě, chápal: neuklidní se, dokud... Zmáčkl knoflík na přivolání svého sekretáře. Když sekretář vešel, John Heitsmann, jenž seděl na posteli, s námahou poprvé za půl roku promluvil:

„Před více než padesáti lety jsem žil ve vile. Přesnou adresu si nepamatuji. Je v archivu. V této vile pracoval zahradník. Jeho jméno si nepamatuji, ale v archivu v účetních dokladech je. Zahradník měl dceru. Jmenovala se Sally. Je třeba zjistit, kde teď Sally bydlí. Informaci potřebuji nejpozději zítra ráno. Pokud ji získáte dřív, dodejte mi ji v kteroukoliv dobu. Provedte!“

Sekretář zavolal za úsvitu. Když vešel do pracovny, John Heitsmann seděl na kolečkovém křesle stojícím u okna. Byl oblečený do trojdílného tmavě modrého obleku, učesaný a oholený.

„Pane, zahradník byl propuštěn před čtyřiceti lety a brzy zemřel. Před smrtí stihl koupit dva hektary půdy na opuštěném ranči ve státě Texas. Na tomto pozemku začal budovat dům, strhal se na stavbě a zemřel. Jeho dcera Sally dobudovala dům a teď v něm žije. Tady je adresa. Víc informací zatím nemáme. Ale pokud to nařídíte, získáme všechny informace, které potřebujete.“

John Heitsmann vzal z rukou sekretáře lístek, pozorně si jej přečetl, pak pečlivě složil, vsunul do vnitřní kapsy obleku a pronesl:

„Helikoptéra musí být připravena k odletu za třicet minut. Přistát musí pět až deset kilometrů od domu ve státě Texas. Na místě přistání na mě bude čekat auto. Auto střední třídy, bez ochranky, pouze s řidičem. Provedte.“

* * *

Ve tři hodiny odpoledne pomalu šel John Heitsmann, kulhaje a opíraje se o hůl, po cestičce zpevněné štěrkem k nevelkému rodinnému domku, jenž se utápěl v zeleni. Nejdřív ji uviděl zezadu. Starší žena stála na nízkých štaflích a myla okno. John Heitsmann se zastavil a začal si prohlížet ženu s krásnými popelavými vlasy. Ucítila pohled a otočila se k němu. Nějakou dobu si pozorně prohlížela staříka, stojícího na cestičce, pak najednou seskočila z žebříku a běžela k němu. Běžela lehce a vůbec nevypadala stará. Zastavila se asi metr před Johnem Heitsmannem a tichým chvějícím se hlasem pronesla:

„Bud' zdrav, Johne,“ a ihned sklopila oči, oběma rukama zakryla zčervenalé tváře.

„Bud' zdráva, Sally,“ pronesl John Heitsmann a zmlkl. Přesněji řečeno mluvil, ale jenom pro sebe, ne nahlas: „Jak jsi krásná, Sally, a jak jsou krásné tvé zářící oči a jemné vrásky kolem nich, jsi stejně krásná a hodná.“ A nahlas řekl:

„Cestou jsem se zastavil, Sally. Dozvěděl jsem se, že tady žiješ. Rozhodl jsem se tě navštívit. A možná, že i přenocovat, pokud tě neobtěžuji.“

„Ráda tě vidím, John. Samozřejmě, zůstaň přes noc, teď jsem sama, až zítra mi na týden přivezou vnoučata. Jsou dvě: vnučka - je jí devět let a vnouček - je mu již dvanáct. Pojdme, John, do domu, nabídnu ti odvar. Víím, jaký odvar potřebuješ. Pojdme.“

„Takže jsi byla vdaná, Sally ? Narodily se ti děti ?“

„I teď jsem vdaná, John. Narodil se nám syn. A vnoučata jsou dvě,“ radostně odpověděla Sally. „Jestli chceš, posad se u stolku v besídce, přinesu ti odvar.“

John Heitsmann se posadil na plastové křeslo na verandě domu, a když Sally přinesla velkou sklenici s nějakým odvarem, zeptal se:

„Proč jsi řekla, že víš, jaký odvar potřebuji, Sally ?“

„Vždyť můj otec pro tvého sklízěl byliny, sušil je, pak dělal odvary a ty tvému otci pomáhaly. Také jsem se naučila sklízet byliny. A můj tatínek říkal, že u tebe, John, je to dědičná nemoc“

„Ale jak ses dozvěděla, kdy přijedu ?“

„Nevěděla jsem to, Johny. Jen tak jsem to sklízela pro každý případ. A jak šel tvůj život, John ? Čím se zabýváš ?“

„Život se vyvíjel různě. Věnoval jsem se různým věcem, ale teď na to nechci vzpomínat. Je tady u tebe dobře, Sally, krásně, mnoho květin, zahrada.“

„Ano, dobře, moc se mi líbí, jenže vidíš, z pravé strany je zahájena stavba, bude to továrna na zpracování odpadků, a z levé strany se také má stavět nějaká továrna, doporučují nám přestěhovat se. Ale jsi unavený z cesty, zřejmě z daleké, Johny. Vidím, jak moc jsi unavený, ustelu ti postel u otevřeného okna, lehni si, odpočiň. Jenom dopij odvar.“

John Heitsmann se s námahou svlékal. Byl skutečně unavený. Ochablé svaly těla, jež půl roku leželo bez pohybu, jej sotva držely na nohou. S námahou se přikryl pokrývkou a ihned usnul. Poslední dobou vůbec nedokázal usnout bez uspávacích prostředků. A tady ihned...

Jitro neviděl, protože se vzbudil téměř v poledne. Osprchoval se a vyšel na verandu. Sally připravovala oběd v letní kuchyni a pomáhali jí chlapeček a holčička.

„Dobrý den, John. Zřejmě se ti dobře spalo. Vypadáš nějak mladší. Seznam se s vnuky, to je Emmie a mladík se jmenuje George.“

„A já jsem John Heitsmann, dobré ráno !“ podal ruku chlapci.

„Tak jste se seznámili, než s Emmy připravíme oběd, mohli byste se, muži, projít po zahradě a dostat chuť k jídlu,“ navrhla Sally.

„Jsem připraven vám ukázat zahradu,“ řekl George Heitsmannovi.

Stařík a chlapec šli překrásnou zahradou. Chlapec ukazoval na různé rostliny a nepřetržitě mluvil o jejich vlastnostech. Heitsmann myslel na své věci. Když byli na konci zahrady, chlapec sdělil:

„Za tímto akátem je mé apartmá, vybudovala mi jej babička.“

Heitsmann odhrnul větev a uviděl... Na malinkém paloučku za akátem stál jeho domeček. Ze stejných plastových truhlíků od sazenic. Jenom střecha byla udělána jinak. Také záclona, jež zakrývala vchod, byla jiná. Heitsmann ji odhrnul, lehce se sklonil a vešel do domečku. Všechno zařízení bylo jako dříve, jen na stolku stála fotografie z obou stran zaletována do plexiskla. Byl na ní Sallyin vnuk. ‚Vše je správně - teď má domeček jiného majitele a jinou fotografii.‘ Heitsmann vzal do rukou fotografii, a aby alespoň něco řekl, pronesl:

‚Dobře ses na té fotce povedl, Georgi.‘

‚Ale to není má fotografie, strýčku Johne. Je na ní zobrazen chlapeček, s kterým se babička přátelila v dětství, jenom se mi podobá.‘

* * *

John Heitsmann se snažil jít stezkou zahrady co možná nejrychleji, kulhal, opíral se o hůl a klopýtal. Přišel k Sally, a rychle dýchaje, se trochu nesouvisle zeptal:

‚Kde je teď ? Kde je teď tvůj manžel, Sally ? Kde ?‘

‚Uklidni se, prosím, Johne, nesmíš se tak vzrušovat. Posad' se, prosím,‘ tiše pronesla Sally. ‚Bylo to tak, Johne, že ještě v dětství jsem jednomu hodnému chlapečkovi slíbila být dobrou manželkou...‘

‚Ale to byla hra,‘ téměř vykřikl John Heitsmann a vyskočil z křesla, ‚dětská hra.‘

‚Budiž. Takže berme to tak, že ji hraji i teď. Jen tak, ne doopravdy tě považuji za svého manžela,‘ pronesla Sally a tiše dodala: ‚za manžela a milovaného.‘

‚George se velmi podobá mně v dětství. Takže jsi po té noci porodila, Sally ? Porodila jsi ?‘

‚Ano, porodila jsem našeho syna, Johne, podobá se mně. Ale má velmi silné tvé geny a náš vnuk je tvou kopií.‘

John Heitsmann se díval jednou na Sally, podruhé na chlapce a holčičku, kteří připravovali na verandě stůl, a již nemohl mluvit, myšlenky a pocity se mu pletly. Potom velice strohým hlasem, aniž by sám chápal proč, pronesl: ‚Nutně musím odejít. Na shledanou, Sally.‘ Udělal dva kroky po cestičce, otočil se a přiblížil se k mlčky stojící Sally. John Heitsmann se opřel o hůl, s námahou poklekl před Sally na jedno koleno, vzal její ruku a pomalu políbil.

‚Sally, mám velmi důležité a naléhavé záležitosti. Okamžitě musím odejít.‘

Položila mu na hlavu svou ruku, lehce rozcuchala vlasy: ‚Ano, samozřejmě, je třeba jít, když máš důležité záležitosti, problémy. Pokud budeš v nesnázích, Johne, přijď do našeho domu. Naš syn je teď ředitelem malinké firmy s krásným názvem „Lotos“, která se zabývá krajinářským designem. Nemá speciální vzdělání, ale učila jsem ho sama a on vytváří velice zdařilé projekty, téměř stále má zakázky. Pomáhá mi finančně, každý měsíc mě navštěvuje. Ty máš zřejmě problémy s penězi ? A trochu se zdravím. Přijď, Johne. Vím, jak ti vylepšit zdraví, s penězi také vystačíme.‘

‚Děkuji, Sally... Děkuji... Musím to stihnout ! Musím...‘ Šel cestičkou k východu, v myšlenkách ponořený do svého plánu. Sally se dívala na vzdalující se Johnovu postavu a v duchu si šeptala: ‚Vrať se, můj milovaný !‘ Tuto větu opakovala jako zaklínadlo i po uplynutí hodiny. Zapomněla na vnoučata a nevšimla si, jak nad

jejich pozemkem s malým domečkem a krásnou zahradou víc než půl hodiny kroužil vrtulník.

* * *

Helikoptéra Johna Heitsmanna teprve přistávala na střechu budovy společnosti, ale nejbližší pomocníci a sekretáři se již nacházeli v konferenčním sále, horečně porovnávali čísla a připravovali se podat šéfovi hlášení. Již odvykli poradám za jeho přítomnosti. A teď čekali na šéfa s určitým rozechvěním a strachem.

John Heitsmann vešel, všichni vstali. Začal mluvit, aniž by došel ke svému křeslu v čele stolu:

„Posadte se. Žádná hlášení. Pozorně mě poslouchejte, nic nebudu opakovat. Čas nečeká. Takže. Ve státě Texas je rodinný dům, tady je adresa. Nařizuji skoupit všechnu půdu v okruhu sto mil kolem tohoto domu. Skoupit všechny podniky, jež jsou na této půdě, i kdyby se za ně měla zaplatit trojnásobná cena. Kdo je zodpovědný za nákup a prodej nemovitostí, může opustit sál a okamžitě zahájit operaci. Pokud to bude potřebné, zapojte všechny své agenty. Celá akce nesmí trvat déle než jeden týden.“

Jeden z pomocníků vyskočil a svižným krokem zamířil k východu.

John Heitsmann pokračoval:

„Všechny budovy, podniky a továrny, jež jsou na této půdě, musí být demontovány ve lhůtě ne delší než jeden měsíc, i kdyby se do toho měli zapojit stovky stavebních firem. Na jejich místě musí být za měsíc zaseta tráva.“

Pomocníkovi, jenž zůstal v sále jako poslední, John Heitsmann řekl:

„Ve státě Texas je malinká firma s krásným názvem „Lotos“. Podepište s ní smlouvu na pět let. Nařídte této firmě, aby se ujala projektování osady na pozemku koupeném kolem rodinného domu v Texasu, částku, o kterou si řekne firma, zdvojnásobte. Provedte to.“

Za dva týdny John Heitsmann vystupoval před posluchačstvem čítajícím půl druhého tisíce lidí. V sále seděli odborníci v krajinářském designu, biologové, agronomové shromáždění za pomoci agentů. Všichni chtěli dostat práci. Tím spíše, že v reklamě byla uvedena částka dvakrát převyšující průměrnou.

John Heitsmann vyšel na pódium a začal mluvit kategorickým, dokonce trochu ostrým způsobem, jenž mu byl vlastní:

„Podle smluv, které vám byly předloženy, každému bude bezplatně přidělen na doživotí pozemek o velikosti dvou hektarů. Bude vám předloženo několik projektů montovaných rodinných domů podle vašeho výběru a na účet společnosti, domy budou postaveny na každém pozemku na místě, které určíte. V průběhu pěti let bude společnost každému dospělému členovi rodiny vyplácet částky dohodnuté ve smlouvě. Vaším úkolem je zvelebit území, které jste dostali na doživotí. Založit zahrady a květinové záhony, udělat rybníky a cestičky. Všechno udělat krásně a dobře. Společnost zaplatí náklady na sazenice a jakákoliv semena podle vaší objednávky. To je vše. Pokud nejsou otázky, zájemci mohou podepisovat smlouvu.“

Ale v půldruhátesícovém sále bylo naprosté ticho. Nikdo se nezvedl ze svého místa a nenamířil ke stolům, kde seděli sekretáři s připravenými smlouvami. Po minutě úplného mlčení se zvedl starší člověk a zeptal se:

„Rekněte, pane, ta krajina, kterou nám nabízíte pro usídlení, je smrtelně zamořená ?“

„Není,“ odpověděl jeden z Heitsmannových pomocníků, „tato krajina naopak vyniká čistým prostředím a má dost úrodnou půdu.“

„V tom případě poctivě odpovězte, jaký pokus chcete provádět na lidech ?“ vyskočila z místa mladá žena. „Mnozí z nás mají děti a já například nechci své dítě zatáhnout do bůhvíjakého experimentu.“

Sál zahučel, začaly se ozývat výkřiky: „podvodníci“, „je to nelidské“, „netvoří“, lidé se zvedli ze svých míst a jeden po druhém začali opouštět sál. Heitsmannovi pomocníci se něco pokoušeli vysvětlit, odpovědět na nějaké otázky, ale marně. Heitsmann se beznadějně díval na lidi, kteří opouštěli sál. Chápal, že s jejich odchodem se zhroutí jeho naděje. Nebo dokonce víc... Tolik se mu chtělo udělat něco příjemného pro Sally, pro svého syna a vnoučata. Chtěl, aby vedle útulného Sallyina domu nebyly čoudící komíny. Aby kolem kvetly zahrady a žili dobří sousedé. Skoupil půdu, na jeho povel byly zbourány čoudící komíny. A byla zasetá tráva. Jenže půda může krásnět pouze tehdy, když na ni vstoupí dobří lidé. Ale oni odcházejí. Nepochopili to. Jenže jak mají pochopit, jak mají uvěřit ? Stop ! Heitsmann najednou dostal nápad. Vždyť o ničem nevědí, proto také nevěří. A co kdybych jim řekl pravdu ? John Heitsmann se zvedl a tiše, zatím nejistě, promluvil:

„Lidi. Pochopil jsem. Je třeba vysvětlit motivaci těchto činů společnosti. Ale vysvětlit ji není možné. Nijak to nejde. Je to proto, že... Rozumíte, tato motivace... přesněji všechny tyto smlouvy mají osobní charakter. Nebo, jak bych to řekl...“

Heitsmann se zamotal a nevěděl, jak má pokračovat. Ale lidé se zastavili. Stáli v uličkách a ve dveřích východu ze sálu. Pozorně se dívali na Heitsmanna. Lidé mlčeli a on nevěděl, jak má mluvit dál. A přesto se vzchopil a pokračoval:

„V dětství... V mládí... Zamiloval jsem se do jedné dívky. Ale tehdy jsem nevěděl, že jsem se zamiloval. Byl jsem ženatý s jinými ženami. Věnoval jsem se byznysu. S touto dívkou jsme se neviděli padesát let. Nevzpomínal jsem na ni. Nedávno jsem si vzpomněl. Pochopil jsem, že je jediným člověkem, který mě upřímně miloval. Miluje i teď. Ale nevěděl jsem o tom. Dokonce jsem na ni nevzpomínal. A ještě jsem pochopil, že pouze ji jednou bych mohl milovat. Setkali jsme se s touto dívkou. Teď už je, samozřejmě, v pokročilém věku. Ale pro mě zůstala taková, jaká byla. Miluje zahradu. Všechno dělá krásně. A mě se zachtělo, aby kolem ní byla krása. A dobří sousedé. Je lepší, aby kolem žili dobří, šťastní sousedé. Ale jak to udělat ? Věnoval jsem se byznysu a shromáždil jsem nějakou částku peněz. Koupil jsem půdu, rozdělil ji na pozemky, vymyslel tyto smlouvy. Udělal jsem to pro svou milovanou. Ale možná, že jsem to udělal pro sebe ?“ Poslední větu John Heitsmann pronesl, jako by se ptal sám sebe, a mluvil dál, jako by neviděl lidi stojící před ním, jako by uvažoval nahlas sám se sebou. „Pro něco žijeme. Pro co ? O něco usilujeme. O co ? Brzy zemřu, co po mně zůstane ? Jen prach. Ale teď nezemřu, dokud neuskutečním svůj projekt. A zanechám po sobě něco věčného, zanechám zahradu pro svou milovanou. Zanechám zahrady. Nejdřív jsem chtěl jednoduše najmout mnoho pracovníků nebo podepsat smlouvu s velkou firmou, jež se zabývá krajinářským designem. Podepsat smlouvu, aby se pracovníci starali o rostliny. Ale potom jsem pochopil. Krása, pokud není něčí, vypadá nějak neživě. Proto jsem se také rozhodl udělat to tak, aby byla něčí. Proto vám

odevzdávám pozemky a domy, a na oplátku vás žádám pouze o krásu pro svou milovanou. Neuvěřili jste v reálnost podmínek, jež se nabízejí ve smlouvě. Necháпали jste, jaký cíl sleduje strana, která nabízí takové smlouvy. Teď ho znáte.'

John Heitsmann zmlkl. Mlčeli také lidé stojící v sále. Jako první přerušila ticho žena, která předtím vyjadřovala největší nedůvěru. Nejdřív rychle šla k řadě stolů u pódia s rozloženými smlouvami, požádala jednoho ze sekretářů, aby napsal její jméno, a podepsala kontrakt, aniž by jej přečetla, pak se otočila k lidem stojícím v sále a řekla:

„Ano, podepsala jsem. Podepsala jsem první. Tím vejdu do dějin. Protože jsem první. Jen se nad tím zamyslete: žádný muž, ať byl jakkoliv bohatý, nezařídil větší dárek pro svou milovanou, než tento člověk stojící na pódiu. A víc udělat není možné.'"

„Nikdo nedokázal ani vymyslet něco většího. Kam až lidská paměť sahá,' vykřikla ze sálu další žena.

„Miluji vás,' vykřikla třetí.

„Chci pozemek vedle vaší milované, jak se jmenuje ?' zeptala se čtvrtá.

„Jmenuje se...' začal Heitsmann a pokračoval: „možná, že není třeba, aby o tom věděla. Ať si myslí, že je to vůle osudu.'"

Lidé v sále jedinou vlnou zamířili ke stolům u pódia. Vytvořila se fronta. Lidé radostně žertovali a říkali si navzájem ne jinak než soused, sousedka, ale většina z nich, obzvláště ženy se dívaly na člověka stojícího na pódiu, zářícími, zamilovanými pohledy.

John Heitsmann poprvé v životě pocítil na sobě energii dobra, lásky a upřímného obdivu, jenž vycházel z množství lidských duší. Energii, která léčí jakékoliv nemoci a nad vším vítězí.

Z pódia odcházel již bez kulhání. A několik měsíců se sám osobně čile účastnil demontáže podniků, jež stály na koupené půdě, projednával detaily projektu celé osady kolem Sallyina domu, varianty krajinářského designu jednotlivých pozemků a celé infrastruktury.

Když se za rok opět přiblížil k brance Sallyina domu, kolem, co oko dohlédlo, již lidé sázeli malinké sazeničky budoucích velkých zahrad a vedle Sallyiny branky stálo několik sazenic s pečlivě přikrytými kořeny. Sally, jako by vycítila jeho příchod, vyběhla mu vstříc:

„Johne, je skvělé, že jsi přijel ! Jak je to skvělé ! Buď zdrav, Johne !'

Přiběhla k němu, rychlá a vášnivá jako holčička. Uchopila Johna za ruku, odvedla do domu pít čaj a po celou dobu bez ustání radostně mluvila:

„Víš, Johne ! Kolem se děje takový zázrak ! Jsem šťastná ! Neobyčejně šťastná. Nebudou teď kolem našeho domu čoudit komíny. Budou ale dobří sousedé. Život kolem kypí ! Krásně kypí ! Pokud máš nějaké problémy s podnikáním, nevzrušuj se, Johne. Vykašli se na všechno a žij tady. Teď jsme bohatí, náš syn podepsal velice výhodnou, dokonce neobyčejně výhodnou smlouvu. Teď tady řídí celý projekt rozvržení a designu. Také jsme si vzali ještě trochu půdy. Náš syn si na ní bude stavět nový dům. A my spolu, pokud budeš chtít, budeme žít tady.'"

„Budu chtít,' odpověděl John Heitsmann, „děkuji ti, Sally za pozvání.'"

„Ale proč byste měli žít ve starém domě ?“ zazněl za zády Johna Heitsmanna hlas. Otočil se a uviděl svého syna. Hned pochopil, že je to syn. A mladý muž pokračoval: „Chápu to tak, že jste můj otec ? Když mi George pověděl, že fotografii mámina přítele z dětství jste pokládal za jeho, pochopil jsem, kdo byl na návštěvě. Máma se také nenaučila skrývat své city.“

Zatím k vám samozřejmě necítím to, co máma, ale jsem připravený svým šťastným rodičům financovat stavbu nového rodinného domu.“

„Děkuji ti, synku,“ pronesl John Heitsmann tlumeným hlasem. Chtěl se přiblížit a obejmout svého syna, ale z nějakého důvodu se neodvážil. andele-nebe.cz

Mladý muž sám udělal krok k němu, podal ruku a představil se:

„John.“

„To je dobře ! Je skvělé, že jste se seznámili. Až se poznáte víc, tak si jeden druhého oblíbíte, teď pojďme pít čaj,“ řekla Sally.

A u stolu Sally opět bez zastavení vzrušeně mluvila o neobvyklých událostech, jež se děly poslední měsíce.

„Jen si to představ, Johne. Jen si to představ. Tady se vypráví taková historka, podobá se nejkrásnější legendě na světě, legendě, která se mění ve skutečnost. Představ si, Johne, lidé vyprávějí, že všechnu tu půdu kolem koupil jeden člověk. Pak ten člověk pozval nejlepší designéry, agronomy a zahradníky a každému dal bezplatně na doživotí několik hektarů půdy. Řekl jim, aby své pozemky zkrásnili. Bezplatně jim poskytl všechny sazenice a semena k tomu jim bude pět let platit za zvelebení jejich pozemků. Představ si, ještě jim bude platit. Ten člověk vložil do tohoto projektu všechn svůj kapitál do posledního centu.“

„No, možná, že ne všechn,“ namítl Heitsmann.

„Lidé říkají, že všechn. A víš, proč to všechno udělal ?“

„Proč ?“ klidně se zeptal Heitsmann.

„Právě v tom je celá krása. Udělal to proto, aby uprostřed té krásy žila jeho milovaná. Říkají, že se také zabývá krajinářským designem. A někde tady bude také její vila. Jenomže nikdo neví, kde je a kdo je. Můžeš si představit, Johne, co se stane, když se lidé dozví, kdo to je ?“

„Co ?“

„Jak co ? Vždyť se všichni lidé hned budou chtít na ni podívat, a dokonce se jí dotknout, jako bohyně. Například já bych se jí chtěla dotknout. Zřejmě je nějaká zvláštní. Možná, že je zvláštní navenek, anebo uvnitř. „Žádná žena na světě není schopná nadchnout muže pro tak neobyčejný a krásný čin,“ říkají všichni kolem. Proto ji také budou chtít uvidět, a dokonce se dotknout takového muže a jeho neobyčejné ženy“

„Zřejmě budou chtít,“ souhlasil John Heitsmann a dodal: „no a co s tím budeme dělat, Sally ?“

„Proč my ?“ podivila se Sally.

„Proto, že tato neobyčejná žena, kvůli níž se všechno kolem děje, jsi ty, Sally.“

Sally se bez mrknutí dívala na Johna ve snaze uvědomit si to, co uslyšela. Něco

pochočila, protože pustila z rukou šálek, ale zvuku rozbitého skla si nikdo nevšiml. John Heitsmann se otočil za zvukem padající židle, když jeho syn v nějakém návalu prudce vyskočil ze svého místa. John mladší se přiblížil k otci a příjemným barytonem vzrušeně pronesl:

„Otče ! Otče ! Mohu tě obejmout ?!“

John Heitsmann objal syna jako první a uslyšel, jak buší jeho srdce. John mladší objímal otce a nadšeně šeptal:

„Tak silné vyznání lásky bez slov o lásce ještě svět neslyšel. Jsem pyšný ! Jsem na tebe pyšný, otče !“

Když se otec a syn vrátili k Sally, ještě stále se snažila pochopit, co se stalo. Najednou na jejích tvářích vzplanul ruměnec, který jako by vyhlazoval vrásky. Z jejích očí tekly slzy. Kvůli slzám Sally zrozpačitěla, rychle se přiblížila k Johnovi staršímu, chytla jej za ruku a odvedla k východu z verandy. John mladší pozoroval, jak se jeho rodiče vzali za ruce, nejdřív šli pomalu po cestičce směrem k akátu, za kterým stál jejich dětský domeček, ale potom se najednou rozběhli jako děti.

Po deseti letech omládlý John Heitsmann seděl v klubové kavárně mezi ostatními muži osady a se smíchem vysvětloval:

„Nebudu kandidovat na žádné prezidenty, nepřemlouvejte mě. A nejde tady o věk. Stát lze řídit i bez toho, aby byl člověk prezidentem. Stát lze řídit z vlastní zahrady. Vždyť jste ukázali na vlastním příkladu, jak je třeba budovat skutečný život, a celá Amerika se teď proměňuje v kvetoucí zahradu. Pokud se to takhle bude vyvíjet dál, možná, že doženeme Rusko.“

„Doženeme ! Doženeme,“ potvrdila Sally, jež vešla, „ale teď pojd’ prosím domů, Johne. Dítě bez tebe nechce usnout,“ pak už jen šeptem dodala: „a já také...“

Stinnou, libě vonící alejí šli k svému domu a drželi se za ruce dva mladí lidé - John Heitsmann a Sally. Na jaře vždy měli pocit, že jejich život teprve začíná. Stejně jako začínal skutečný život po celé Americe.“

* * *

„Tvůj příběh má velice krásný konec,“ řekl jsem Anastasii, když ukončila své vyprávění o budoucnu. „A všechny tvé povídky pouze dodávají naději. Ale stane se něco podobného ve skutečnosti ? V realitě ?“

„Rozhodně se to stane, Vladimíre. Tohle není vymyšlená povídka, ale projekce budoucna. Nejsou v ní důležitá jména a místo činu. Důležitá je podstata, idea a touha ! A pokud mé vyprávění vyvolalo pozitivní pocity, lidé určitě promítnou podstatu do budoucnosti, mnoho lidí vlastními detaily dodá obrazu velký smysl a velké uvědomění.“

„Jak se to všechno stává ?“

„Podívej se, jak je to jednoduché. Líbila se ti historka ?“

„Mně ? Ano.“

„Chceš, aby se to stalo v budoucnu ?“

„Chci, samozřejmě.“

„A když ji povíš lidem, co si myslíš, budou chtít vidět ve skutečnosti něco podobného ?“

„Myslím si, že budou.“

„Tak vidíš, budou to chtít také lidé, kteří v této historce převezmou na sebe roli nejen pozorovatele, ale také účastníka. A vylíčené se promění ve skutečnost.“

„Ano, zdá se mi, že chápu. Ale je mi trochu líto, že jsi tak krásné obrazy nakreslila o cizích podnikatelích, ale ne o ruských.“

„Vladimíre, o ruských podnikatelích již samotný život kreslí překrásné, reálné obrazy. Přesněji řečeno, mnozí z nich tvoří božskou věčnost. O tomto bys mohl povědět sám.“

„Sám ? No ano. Skutečně znám mnohé ruské podnikatele, kteří si obstarali ne jeden, ale několik hektarů půdy a budují na nich své statky. Takové, o jakých jsi mluvila. Jenomže jejich příběhy nejsou tak romantické.“

„O každém člověku, který se s uvědoměním dotkne půdy, je třeba napsat vznešená slova. To vyprávění bude nevyčerpatelné. Dívej se, tady je jen jeden příběh, poznej v něm známá jména.“

(1 0 .)

PORODÍM TĚ, MŮJ ANDĚLI

„Podnikatel Viktor Čadov se probudil za úsvitu. Po jeho boku sladce spala jeho mladá milenka. Tenká pokrývka obepínala souměrnou ženskou postavu.

Pokaždé, když se spolu objeví na banketu nebo v hotelu luxusních lázní, její tvary upoutávají buď závistivé nebo smyslné pohledy mužů.

A navíc Inga - tak se spící kráska jmenovala - měla okouzlující úsměv a na své okolí působila dojmem moudré a sečtělé ženy. Viktorovi se líbilo stýkat s ní, proto koupil ještě jeden čtyřpokojový byt, zařídil ho supermoderním nábytkem, dal Inze klíče a občas, když to dovoloval jeho nabitý program, zůstával s ní přes noc nebo dvě. Byl vděčný této pětadvacetileté ženě za krásné noci a za společnost, ale oženit se s ní neměl v úmyslu. Necítil k Inze zvláštní lásku. A navíc chápal, že mu je třicet osm, jí dvacet pět. Uplyne pár let a mladá žena, samozřejmě, bude chtít mladšího milence. S jejím zevnějškem a rozumem to nebude složité. Najde si mladého a ještě bohatšího, a tohle všechno díky němu. Vždyť pokud se s ní ožení, uvede ji do okruhu vlivných podnikatelů.

Inga se otočila k němu, usmívajíc se ve snu, sklouzlá pokrývka trochu odhalila svůdná ženská prsa dokonalého tvaru. Ale Viktor Čadov nepocítil, jako obvykle, vzrušení při pohledu na polonahé tělo. Opatrně přikryl spící Ingu. Tiše, ve snaze nevzbudit ji, vstal z postele a šel do kuchyně.

Uvařil si a vypil kávu. Zapálil si cigaretu, a jakoby v mrákotách, začal chodit sem a tam po prostorné kuchyni.

Sen ! Neobvyklý sen, jenž se mu v noci zdál, znepokojoval jeho city. Právě city, ne rozum. Viktorovi se zdálo, že jde nějakou stinnou alejí a usilovně promýšlí účelnost další komerční dohody. Před ním a za ním je jeho ochranka, jejíž přítomnost jej dráždila a bránila mu v plném soustředění. Ještě mu

v urovnávání myšlenek vadil hluk aut, jež se proháněla za ohradou parku. A najednou zmizela ochranka, ztlchl hukot aut. Viktor uslyšel zpěv ptáků, uviděl, jak překrásné je listoví na jarních stromech aleje a květy keřů. Zastavil se, vychutnáváje blažené pocity, jež vznikly uvnitř. Bylo mu dobře jako nikdy před tím. A tehdy uviděl: zdáli mu alejí běží vstříc chlapeček. Slunce svítilo zezadu, vytvářejíc kolem něj aureolu, a Viktorovi se zdálo, že alejí mu běží vstříc malinký anděl.

V následujícím okamžiku jej osvítilo: vstříc mu běží jeho malinký syn. Chlapeček běžel k němu, pečlivě pracoval malinkýma ručkama a nožkama. V radostné předtuše si Viktor sedl na bobek, široce rozevřel ruce pro objetí a jeho malinký syn také rozevřel za běhu ručičky. Ale najednou se chlapeček, aniž by doběhl k Viktorovi, zastavil asi tři metry před ním. Na dětské tvářičce zhasl úsměv a vážný pohled dětských očí vyvolal u Viktora zesílené bušení srdce.

„Tak pojd’ ke mně ! Pojd’ sem, obejmu tě, synku.“

Chlapeček se smutně usmál a odpověděl:

„Nedokážeš to, tatínku.“

„Proč ?“

„Proto,“ se smutkem v hlase odpověděl chlapeček, „proto, tatínku, mě nedokážeš obejmout, že není možné obejmout svého nenarozeného syna. Vždyť jsi mě nezplodil, tatínku.“

„V tom případě pojd’ ke mně a obejmi ty mě, synku. Pojd’ sem.“

„Není možné obejmout otce, jenž tě nepřivedl na svět.“

Chlapeček se pokusil usmát skrz slzy, po ruměné tvářičce se pomalu skutálela slzička. Pak se otočil, sklonil hlavu a pomalu se vzdaloval alejí.

Viktor klečel na kolenou a neměl sílu se pohnout. Chlapeček odcházel. A spolu s ním mizel příjemný a blahodárny vnitřní pocit. Jakoby zdálky opět začal zesilovat hluk aut. Viktor se nemohl hýbat ani mluvit, ale z posledních sil vykřikl:

„Neodcházej, kampak jdeš, synku ?“

Chlapeček se otočil a Viktor uviděl druhou kutálející se slzičku.

„Odcházím do nicoty, tatínku. Do nekonečné nicoty.“ Chlapeček sklopil oči, chvilku mlčel, pak dodal: „Je mi smutno, tatínku, že když se nenarodím, nedokážu tě opět znovuzrodit sebou.“

Malinký anděl se skloněnou hlavou se od něj vzdaloval a vbrzku zmizel, jako by se rozptýlil v slunečních paprscích...

Sen skončil, ale vzpomínky na překrásné, blahodárné pocity zůstaly. Jako by jej vyzývaly něco podniknout.

Viktor dokouřil třetí cigaretu, náhle a rázně ji uhasil a vešel do ložnice. Za chůze nahlas pronesl:

„Probud’ se, Ingo. Probud’ se.“

„Však já nespím. Jen si tak ležím. Hovím si. A říkám si, kam ses poděl ?“ odpověděla kráska ležící na posteli.

„Ingo, chci abys porodila. Mohla bys mi porodit syna ?“

Odhodila příkrývku a vyskočila z postele. Běžela k němu, chytla jej kolem krku, přitulila se k němu celým svým krásným pružným tělem a horkým šeptem pronesla:

„Nejpříjemnější a nejkrásnější vyznání lásky je, když muž žádá ženu, aby mu porodila dítě. Děkuji ti, pokud nežertuješ.“

„Nežertuji,“ rozhodně odpověděl Viktor.

Oblékajíc se do županu, Inga odpověděla:

„Pokud nežertuješ, ale myslíš to vážně, je to nepromyšlené rozhodnutí. Zaprvé, chci, aby mé budoucí dítě mělo otce, ale ty jsi ženatý, můj drahý a milovaný.“

„Rozvedu se,“ odpověděl Viktor, nehledě na to, že již třetí měsíc byl rozvedený se svou manželkou, ale z určitých důvodů to Inze nesdělil.

„Až se rozvedeš, pak si můžeme popovídat o dítěti. Ale řeknu ti to hned, Viktore. I když se rozvedeš, ještě není na čase mluvit o dětech. Zaprvé, potřebuji ještě rok, abych dokončila doktorát. Zadruhé, jsem z toho studia tak otrávená, že po ukončení bych se chtěla rok nebo dva rozptýlit, jezdit do lázní, pobavit se. A dítě... Děti tomu všemu mohou udělat konec jednou provždy,“ napůl žertovně a napůl vážně uvažovala Inga.

„Dobrá, byl to žert,“ přerušil její úvahy Viktor. „Musím jít, mám před sebou důležitou schůzku. Už jsem zavolal auto. Tak zatím.“

Viktor odešel, ale ne na schůzku, a žádné auto nevolal. Pomalu šel po chodníku a prohlížel si ženy pospíchající proti němu. Díval se na ně novým, dokonce pro něj nezvyklým pohledem. Vybíral ženu, která by byla hodná porodit mu syna. Od které by chtěl mít dítě.

Hned vyloučil moderní, namalované dívčiny, jež dříve upoutávaly jeho pozornost. Úplně zavrhl všechny polonahé ženy v oblečení minimálních rozměrů nebo v obepínajících šatech a vystavujících na ukázkou své tvary.

„Je jasné, proč to dělají, co mají na mysli. A ještě se snaží o oduševnělý výraz tváře,“ řekl si v duchu. „Lákají muže různými částmi těla, možná, že se někdo chytne. Také se chytají, samozřejmě, ale ne proto, aby si obstarali děti. Toto je lov na samce, ne ale na ploditele. Jen kručte svými zadky, husičky.“

Dvě dívky, jež se mu dostaly do cesty, za chůze kouřily a jedna měla v rukou otevřenou láhev piva.

„Nu, tyhle vůbec nejsou pro rození dětí. Jen idioti mohou od takových chtít dítě.“

A ještě si Viktor všiml, že mezi ženami a dívkami, jež se mu dostávaly do cesty, bylo málo úplně zdravých. Jedny se hrbily, druhé měly výraz tváře, jako by dostaly koliku, třetí - se zjevnými příznaky obezity nebo nezdravé hubenosti.

„Ne. Takové nemohou rodit děti,“ říkal si v duchu Viktor. „To jsou věci, každá z těchto žen zjevně touží, aby za ní přijel princ v bílém mercedesu, ale udělat pro toho prince elementární věc nemohou. Nedokážou porodit zdravé dítě, když samy nejsou příliš zdravé.“

Viktor nevolal svého řidiče a dostal se do kanceláře trolejbusem. Cestou si po celou dobu prohlížel ženy ve snaze vybrat mezi nimi tu, která by byla hodná porodit mu syna, ale marně.

V průběhu dne a polední přestávky, když zůstal ve své kanceláři sám, nepřestával myslet na ženu, která mu porodí syna.

Občas měl pocit, jako by vybíral ženu, která bude rodit jeho samotného. Nakonec přišel k závěru, že ideální matku pro syna nenajde, je třeba ji vytvořit. Pro tohle je třeba najít víceméně zdravou, mladou ženu příjemného, nebo alespoň neodpudivého zevnějšku, s dobrou povahou, vytvořit jí podmínky pro všemožné tréninky a vylepšení zdraví v nejlepších lázních. Ale hlavně - poslat ji na studium do nejlepší školy, kde by mohla dostat znalosti o přípravě na těhotenství, o průběhu těhotenství, o samotném porodu a předškolní výchově.

* * *

Na konci pracovní doby si zavolal právníčku firmy Valentinu Petrovnu, ženu se životními zkušenostmi. Nabídl jí křeslo a začal zeširoka:

„Mám na vás trochu neobvyklou otázku, Valentino Petrovno. Je jakoby osobní, ale pro mě velice důležitá. Jedna má příbuzná mě požádala, abych zjistil... Zkrátka, chystá se provdat a chce si obstarat dítě. Požádala mě, abych zjistil, kde v našem státě je dobrá škola, na níž by se vyučovalo, jak je nejlepší žít v průběhu těhotenství, jak dítě porodit a posléze vychovávat. A jak se má chovat otec.“

Valentina Petrovna jej pozorně vyslechla, nějakou dobu mlčela, pak řekla:

„Jak víte, Viktoro Nikolajeviči, mám dvě děti a vždy mě zajímala literatura o porodu, výchově dětí, ale o existenci takové školy v našem státě nebo v cizině jsem nikdy ani neslyšela.“

„To je divné. Všemu se vyučuje, ale téhle, nejdůležitější otázce se ve školách ani na univerzitách nikdo nevěnuje? Proč?“

„Ano, je to divné...“ souhlasila Valentina Petrovna, „o tom jsem nějak ani nepřemýšlela, teď se mi takový stav věcí zdá také divný. Státní дума snad otázku sexuální výchovy na školách projednávala, ale otázka vyučování toho, jak správně rodit a vychovávat děti, se nezdůrazňovala.“

„Takže každý manželský pár je nucen experimentovat na svém dítěti?“

„Vypadá to tak. Experimentovat. Existuje samozřejmě množství všemožných kurzů, na nichž jsou rodiče vyučováni tomu, jak se mají chovat u porodu, komunikovat s novorozencem, ale jelikož vědecký výklad tohoto procesu neexistuje, určit, jaký kurz skutečně pomůže a jaký uškodí, je prakticky nemožné,“ odpověděla Valentina Petrovna.

„A vy jste byla na kurzu, Valentino Petrovno?“

„Mladší dceru jsem se rozhodla rodit doma ve vaně s pomocí porodní asistentky. Teď to tak dělá mnoho žen. Má se zato, že přicházet na svět v domácích podmínkách za přítomnosti rodičů je pro dítě komfortnější. Říká se, že novorozeně cítí, kdy se k němu chovají s láskou a kdy s nezájmem, jak to často bývá v porodnicích. Vždyť tam to je jako na běžícím pásu.“

Rozhovor s Valentinou Petrovnou Viktorovi nedodal naděje, ale naopak, přivedl ho do skličujícího stavu. Dva týdny veškerý volný čas věnoval přemýšlení o problému rození dětí. Dva týdny, když chodil městem pěšky, navštěvoval luxusní restaurace, bary, divadla, stále si hodnotícím pohledem prohlížel ženské tváře.

Dokonce jezdil na vesnici, ale tam také nenašel nikoho, kdo by se mu hodil.

Jednou přijel svým džípem k pedagogické fakultě a přes tónovaná okna se díval na kolemjdoucí děvčata. Za tři hodiny se všiml mladé dívky s krátkým, ale pevným rusým copem, s urostlou postavou, a jak se mu zdálo, nehlopou tváří, jež vyšla na schody. Když procházela kolem džípu k autobusové zastávce, otevřel Viktor okno a zavolal na ni:

„Slečno, promiňte, prosím, čekal jsem tady na přítele, ale nedočkal jsem se, nemohla byste mi ukázat, jak bych se nejlépe dostal do centra města, pak vás odvezu domů, pokud si budete přát.“

Dívka se hodnotivě podívala na džíp a klidně odpověděla:

„Proč ne, ukážu.“

Když se usadila na předním sedadle a seznámili se, ukázala Ljusja na krabičku cigaret a řekla:

„Máte dobré cigarety, můžu si zapálit?“

„Ano, prosím, zapalte si,“ odpověděl Viktor a zaradoval se, když zazvonil mobilní telefon. Sdělení nebylo důležité, ale po ukončení rozhovoru Viktor udělal znepokojenou tvář a sdělil Ljusje, jež lačně vtahovala cigaretový kouř:

„Okolnosti se změnily. Musím naléhavě odjet na obchodní jednání. Tak mě omluvte.“

Vyložil kouřící Ljusju s rozhodnutím, že nedovolí otravovat svého syna kouřem.

Tyto dva týdny se Viktor nescházel se svou milenkou a nevolal jí. Rozhodl se: pokud nechce rodit, pokud se chce jenom bavit a jezdit do luxusních lázní, nepotřebuje ji.

Samozřejmě, že bylo velice příjemné trávit s ní čas, s krásnou a chytrou, ale teď se jeho životní plány značně změnily. „Nechám jí být, přece mi tato žena nějakou dobu zpříjemňovala život,“ rozhodl se Viktor a zamířil na univerzitu, na které studovala Inga, aby jí odevzdal svůj svazek klíčů. Cestou jí zavolal z mobilního telefonu:

„Ahoj, Ingo.“

„Ahoj,“ odpověděl z telefonu známý hlas, „kde teď jsi?“

„Přijíždím k tvé univerzitě, končíš brzy?“

„Již deset dní nechodím na univerzitu a zdá se, že v dohledné době tam již chodit nebudu.“

„Stalo se něco?“

„Ano.“

„Kde jsi teď?“

„Doma.“

Když Viktor svými klíči odemkl dveře a vešel do bytu, Inga ležela na posteli v domácím županu a četla nějakou knihu. Podívala se na Viktora:

„Káva a sendviče jsou v kuchyni,“ řekla Inga, aniž by vstala, a opět se zabloubala do čtení.

Viktor šel do kuchyně, upil dva doušky kávy, zakouřil si, položil na stůl klíče, pak přistoupil ke dveřím do ložnice a sdělil Inze, že stále četla:

„Odjíždím možná nadlouho, nebo dokonce navždy. Nechám ti byt. Sbohem. Buď svobodná a šťastná.“

Namířil k východu. Inga jej dohonila až u dveří:

„Ale ne, počkej, darebáku,“ pronesla beze zloby a chytla Viktora za rukáv. „Takže odcházíš. Zničil jsi mi celý život a teď sbohem?“

„Čímpak jsem ti zničil život?“ podivil se Viktor. „Bylo mi s tebou dobře, ale i tobě, myslím si, nebylo nikterak špatně. Teď budeš mít vlastní byt, plno oblečení. Žij si a raduje se, jak jsi to chtěla. Nebo bys ještě chtěla také peníze?“

„Skutečně jsi darebák. To je jako bys mi plivl do tváře. Byt, oblečení, raduj se...“

„Ale přestaň. Nedělej scény - mám důležité záležitosti. Sbohem.“

Viktor se chopil kliky u dveří, ale Inga jej chytla za ruku a opět přidržela:

„Ale ne, drahý, počkej. Řekni mi, prosím. Žádal jsi, abych ti porodila dítě? Žádal?“

„Žádal jsem, ale odmítla jsi.“

„Ze začátku jsem odmítla. Pak jsem dva dni přemýšlela a souhlasila jsem. Vzdala jsem se aspirantury, nechala jsem kouření, ráno cvičím a tady se mi ještě dostaly do rukou knihy o životě, o dětech, nedokážu se od nich odpoutat: studuji, jak je lepší родit a on: „Sbohem.“ Jenom tebe si představuji jako otce našeho...“

Když si Viktor uvědomil to, co slyšel, prudce objal Ingu a přidušeným šeptem opakoval: „Ingo, Ingo...“ pak ji vzal do náruče a odnesl do ložnice. Opatrně, jako největší klenot, ji položil na postel a rychle se začal svlékat. Vášnivě, jako nikdy dřív, objal Ingu ležící na posteli, začal líbat její prsa a ramena a snažil se sundat z ní župan, ale Inga najednou mlčky odporovala a začala jej odstrkovat:

„Uklidni se, prosím. Tady jde o něco jiného. Zkrátka žádný sex spolu dnes mít nebudeme. Ani zítra, ani za měsíc nebude,“ sdělila Inga.

„Jak to, že nebude? Vždyť jsi řekla, že chceš porodit?“

„Řekla jsem to.“

„Ale jak můžeš porodit bez sexu?“

„Sex má být úplně jiný, zásadně jiný.“

„Jak to?“

„Takto. Řekni mi, můj drahý, budoucí milující otče, proč chceš, aby se narodilo tvé dítě?“

„Jak to proč?“ udiveně se na posteli posadil Viktor. „To je všem jasné. A žádné varianty tu nejsou.“

„Říkáš, že je to jasné. Ale pojďme si přesto upřesnit, co chceš a jakou variantu zvolíš. Chceš, aby se tvé dítě narodilo jako důsledek, jako vedlejší efekt tvého nebo našeho společného potěšení? Nebo jej chceš vidět jako vytoužený plod naší lásky?“

„Myslím si, že pro dítě není příjemné být vedlejším produktem.“

„Takže plod lásky. Ale vždyť nejsi do mě zamilovaný. Líbím se ti, samozřejmě, ale to ještě není láska.“

„Ano, Ingo, moc se mi líbíš.“

„No vidíš, také se mi líbíš, ale to ještě není láska. Musíme si zasloužit lásku jeden druhého.“

„Zřejmě jsi četla příliš mnoho něčeho divného, Ingo. Láska je takový cit, který sám přichází neznámo odkud a odchází neznámo kam. Zasloužit si lze úctu, ale ne lásku...“

„My ale si máme zasloužit právě lásku jeden druhého a pomůže nám v tom náš syn.“

„Syn ! Cítíš, že budeme mít syna ?“

„Proč budeme, již existuje.“

„Jak to existuje ?“ vyskočil Viktor. „Takže ty už máš dítě ? Takže jsi to tajila. A od kohopak ? Kolik mu je ?“

„Od tebe. Zatím nemá žádný věk.“

„Takže ještě není ?“

„Je.“

„Poslouchej, Ingo, vůbec ti nerozumím. Mluvíš o nějakých podivných věcech. Můžeš se vyjadřovat nějak jasněji ?“

„Zkusím to. Projevil jsi, Viktore, přání mít dítě a začal jsi o něm přemýšlet. Pak jsem chtěla i já a také jsem začala na něj myslet. Teď je známo, že lidská mysl je materiální. Tudíž, pokud si v myšlenkách představujeme své dítě, znamená to, že již existuje.“

„A kdepak je teď ?“

„Nevím. Možná, že v nějaké jiné, neznámé rovině. Možná, že v nějaké vesmírné galaxii běhá bosýma nožkama po hvězdách a pozoruje modrou Zem, na níž se má vtělit do materiálu. Možná, že teď si vybírá místo, kde se má narodit a za jakých podmínek, a nějak nám chce o tom povědět. Neslyšíš, necítíš jeho prosby ?“

Viktor se díval na Ingu udivenýma očima, jako by ji viděl poprvé. Nikdy takhle neuvažovala. Nemohl pochopit, zda žertuje, nebo mluví vážně. Ale věta „možná, že si teď vybírá místo, kde se má narodit“ ho přiměla k zamyšlení.

Lidé se rodí na různých místech: stává se, že v letadle, na lodi nebo v autě, mnozí se rodí v porodnicích, někteří doma, ve vaně. Rodí se, jak se to povede, ale kde by se chtěly rodit děti ? Například on, Viktor, kdyby měl možnost volby, kde by se chtěl narodit ? V Rusku, nebo v nejlepší porodnici Anglie, Ameriky ? Ale žádná z variant ho nějak zvlášť nezaujala.

Inga přerušila Viktorovo přemýšlení:

„Mám přesný plán naší společné přípravy na setkání s naším synem.“

„Co je to za plán ?“

„Poslouchej mě pozorně, můj drahý.“ Inga mluvila rázně, odhodlaně jako nikdy dříve, jednou si sedala do křesla, podruhé se procházela po pokoji.

„Nejdřív musíme dát do úplného pořádku svůj fyzický stav. Ód tohoto okamžiku nebudeme kouřit a pít alkohol. Pomocí odvarů a půstu očistíme organismus, v první řadě ledviny a játra. Už jsem vybrala metodu.“

Od tohoto okamžiku a nadále budeme pít pouze pramenitou vodu - je to velice důležité. Už se mi denně dováží pět litrů pramenité vody, pravda, je dvakrát dražší než v obchodě, ale to nevadí, zvládneme to.

Potřebujeme každodenní fyzickou zátěž, aby se upevnily svaly a intenzivněji kolovala krev v žilách. Ještě je potřebný čerstvý vzduch a pozitivní emoce, uskutečnit to není tak jednoduché.'

Viktorovi se líbila Ingina odhodlanost a její plán, a aniž by ji vyslechl do konce, prohlásil:

„Koupíme si nejlepší přístroje pro posilování, objednáme si nejlepší maséry. Každý den budu jednoho ze svých řidičů posílat pro pramenitou vodu. Pro vzduch také bude jezdit řidič do lesa, bude ho tlakovat kompresorem do láhví a my jej potom budeme potichoučku vypouštět v bytě. Jenom nevímjak si máme obstarat pozitivní emoce. Možná, že nějakou dobu budeme jezdit do dobrých lázní, jako na svatební cestu ? Právě na svatební.'

Viktorova nálada se zvedala každou chvílí. Zlepšila se jednak z odhodlaného a promyšleného Ingina přístupu k narození dítěte a pak z toho, že chce porodit dítě od něho. A také proto, že budoucího syna, jehož viděl ve snu, neporodí nějaká vypočítavá lehkomyšlná žena, ale Inga, která k tomu přistupuje tak vážně a zodpovědně. A tolik se mu chtělo udělat něco velice příjemného pro Ingu, kterou již považoval za matku svého budoucího syna ! Viktor se zvedl, rychle si vzal oblek, přistoupil k Inze a slavnostně pronesl:

„Ingo, vezmi si mě !'

„Samozřejmě, že si tě vezmu,' stejným tonem odpověděla Inga, zapínajíc župánek. „Náš syn musí mít oficiální rodiče. Jenomže není třeba jet na svatební cestu do luxusních lázní, neodpovídá to mému plánu přípravy na porod dítěte.'

„A co odpovídá ? Kde ještě můžeme získat pozitivní emoce ?'

„Musíme objet okolní vesnice a najít místo, jež by se nám zalíbilo. Musí se zalíbit tobě i mně, a tudíž našemu synovi také, až ho uvidí. Na tomto místě si koupíme hektar půdy a postavíš tam menší domek, v kterém počneme naše dítě. Na tomto místě budu po celých devět měsíců, možná jen občas nakrátko odejdu. Na své půdě zasadíme novou zahradu. Rodit našeho syna nebudu v porodnici, ale v malinkém domku na našem rodovém statku.'

Viktor nemohl uvěřit tomu, že Inga - mladá, efektní žena, která tak ráda navštěvovala elitní kluby a proslulé lázně, je schopná tak rázně změnit svůj způsob života. Z jedné strany mu lichotily Inginy plány, vždyť myslela na jeho dítě, ale z druhé strany, nejsou v těchto záměrech prvky nenormálnosti ? Od jednoho svého známého slyšel o existenci knih, v nichž se vypráví o neobvyklé přípravě na porod dítěte. Známý mu vyprávěl o významu vlastního hektaru půdy pro každou rodinu a daroval mu knihu v zelené vazbě pod názvem „Rodová kniha". Nestihl ji přečíst, ale slyšel, že tyto knihy vyvolávají bouřlivou reakci ve společnosti. Lidé, kteří si je přečtou, začínají měnit svůj způsob života.

Najednou se Viktorův pohled zastavil na hromádce knih v zelené vazbě, jež ležely na nočním stolku. Šel blíž a přečetl název série: „Zvonící cedry Ruska“. Mezi nimi byla také „Rodová kniha“. Viktor pochopil: všechny neobvyklé nápady přípravy na narození dítěte, na samotný porod vzala Inga z těchto knih a má v úmyslu se jimi přísně řídit. Nechápal, zda je to dobré, nebo špatné.

Znepokojovalo ho neobvyklé, bezpodmínečné Ingo předsvědčení. Jako by někdo neviditelný změnil její názory na život, její světonázor. ‚Ale změnil tyto knihy Ingu k lepšímu, nebo z ní udělaly poněkud divného člověka ?‘ Viktor si stále kladl tuto otázku a začal jí oponovat:

‚Vím, Ingo, že jsi ideje převzala z těchto knih. Slyšel jsem o nich. Někdo je jimi nadšený, někdo říká, že je v nich mnoho pohádkového, neprokazatelného. Možná, že není třeba slepě věřit všemu, co je v nich napsáno. Posud' to sama, proč si máme brát nějaký pozemek, budovat na něm nevelký domek a dřít při sázení stromů ?

Mé prostředky nám umožňují koupit pěkné vily na zvelebeném pozemku, s bazénem, trávníkem, cestičkami a zahradou, pokud to takhle chceš.‘

‚Koupit, samozřejmě, je možné dokonce i imitaci lásky, ale chci, abychom zahradu založili sami,‘ z nějakého důvodu velice vzrušeně vypálila Inga. ‚Pouze sami ! Protože svému synovi, až vyroste, chci říci: Tuto jabloňku, synku, hrušeň a višničku jsem zasadila a zalévala sama, když jsi byl ještě úplně malinký. Udělala jsem to pro tebe. Když jsi byl úplně malinký, stroměčky byly také malinké. Teď jsi povyrostl a ony vyrostly též, začaly pro tebe dávat plody. A celý prostor kolem tvé malé vlasti jsem se snažila udělat pro tebe příjemným a krásným.‘

Ingo vášnivé vyjádření bylo přesvědčivé a Viktorovi se líbilo. Dokonce pocítil lítost, že nikdo na světě jej nemůže přivést do takové zahrady a říci: ‚Tuto zahradu zasadili a vypěstovali pro tebe tví rodiče.‘

‚Ano, samozřejmě že má Inga pravdu, avšak proč mluví jen o sobě, jako by on neexistoval ?‘ pomyslel Viktor a nějak se uraženě zeptal:

‚A pročpak, Ingo, dospívajícímu synovi budeš vyprávět jen o sobě ?‘

‚Vždyť ty nechceš vysázet zahradu,‘ klidně odpověděla Inga.

‚Co znamená „nechceš“ ? Samozřejmě, že chci, pokud je to potřebné pro budoucnost.‘

‚V případě, že to všechno budeme dělat spolu, našemu synovi řeknu: „Tuto zahradu jsme s tatínkem zasadili pro tebe.“

‚No právě,‘ uklidnil se Viktor.

* * *

Dva měsíce po celé víkendy křížem krážem jezdili v okolí města a vyhledávali místo pro založení svého budoucího rodového statku. Tato činnost byla velice zajímavá a tehdy se Viktorovi zdálo, že v životě není nic důležitějšího než hledání jediného místa na světě, které se má zalíbit jeho duši, a tudíž také budoucímu synovi.

A jednou se zastavili na kraji opuštěné víscky, jež se nacházela třicet kilometrů od města.

‚To je ono,‘ tiše řekla Inga a jako první vystoupila z auta.

„Také tady něco cítím,“ odpověděl Viktor.

Pak na toto místo přijeli ještě jednou, strávili tam celý den, prohlíželi okolí a povídali si s místními obyvateli. Dozvěděli se, že půda není moc úrodná: poblíž byla spodní voda. Avšak Viktora to nezneklidňovalo, stále víc v něm rostl pocit, že tato půda, malinké břízky rostoucí na ní, nebe a oblaka jsou mu blízké. Pro něho a jeho budoucího syna. Pro jejich vnoučata a pravnoučata. A nepřiliš úrodná půda není neštěstí - udělá z ní úrodnou.

Vyřizování dokladů na koupi dvou hektarů půdy nezabralo mnoho času a již za čtyři měsíce stál na pozemku krásný dřevěný dům jako z pohádky.

V nevelkém domě byla sauna, ekotoaleta, teplá a studená voda, jež se čerpala přímo ze studny vykopané na pozemku. Ve druhém patře byla útulná ložnice, z jejíchž oken byl výhled na jezero a les.

Celkové zařízení v domě promýšlela Inga, také rostliny na pozemku plánovala ona, spolu vysazovali cedry, jedle, borovice po obvodu pozemku a malinké sazenice ovocných stromů. Každý večer Viktor pospíchal ke svému domku na svém budoucím statku, kde naplno hospodařila budoucí matka jeho dítěte.

Všechny ženy, jež Viktor znal dříve, se jednoduše odsunuly do pozadí, pro něj naprosto neexistovaly. Nestandardní Ingin přístup k narození dítěte v něm zrodil nové pocity. Ještě je úplně nechápal, možná, že se podobaly obyčejné lásce, ale rozhodně věděl, že se s ní nikdy nedokáže rozejít a že pouze ona...

Jenom s ní lze vybudovat budoucnost. Spolu jezdili do Moskvy na kurz o porodu dětí v domácích podmínkách. Ale jedna zvláštnost v Ingině chování Viktora zneklidňovala: kategoricky odmítala intimní styk s ním, odvolávajíc se na to, že jejich dítě se nemá narodit jako důsledek tělesného potěšení, ale v důsledku jiného, nesmírně většího a významnějšího přání člověka.

Přehnal to autor těchto zelených knížek. To jsou věci: ne jako důsledek tělesného potěšení. Copak je něco takového možné ?

Ale jednou, když ležel na posteli vedle Ingy a již neměl žádnou naději na sex, v myšlenkách pouze na budoucího syna se dotkl jejích prsou, Inga se najednou k němu přitulila a objala ho...

Ráno, když Inga ještě spala, zamířil Viktor k jezeru. Okolní svět již byl úplně jiný: neobvyklý a radostný.

To, co se stalo v noci, nikdy dříve nezažil ani s Ingou, ani s jinými ženami. To nebyl obyčejný sex. Bylo to nadšené vzplanutí tvoření. Vypadá to, že se lidé rodí a umírají, ale za celý život nic podobného neprožijí. Promeškají ve svém životě možná to nejdůležitější. Ale on to nepromeškal díky Inze.

A zrodil se v něm nový, teplý, dokonce spalující cit k jeho jediné ženě v životě - k Inze.

* * *

Všech devět měsíců svého těhotenství strávila Inga na statku, jen zřídka vyjížděla do města. Plánovala, kde bude stát kočárek, postýlka, a dokonce donutila Viktora zasít malinký trávníček, po němž se bude procházet jejich malinký syn. Ale porod začal o týden dříve, než určoval termín. Zřejmě jejich syn spěchal objevit se v překrásném pozemském prostoru.

Z informací, jež získal na kurzech porodu dítěte, Viktor věděl, co musí dělat otec při porodu, ale jedinou rozumnou věcí, kterou mohl podniknout, bylo to, že přivolal známou porodní asistentku a zavolal sanitku, pro každý případ. Inga si musela sama naplnit vanu vodou, připravit ručník, měřit teplotu vody, on ale pobíhal po pokoji ve snaze si vzpomenout, co důležitého má udělat, ale nijak si na to nedokázal vzpomenout.

Inga, nespolehající na mužovu pomoc, sama vlezla do vany. Porodní bolesti přetrvávaly, ale ona, když napínala síly, svým krásným hlasem vydávala radostné a slavnostní tóny.

Nakonec, z množství informací získaných na kurzu, si Viktor vzpomněl na pozitivní emoce. Podíval se na parapet a uviděl, jak rozkvétá květina, kterou zasadila Inga. Popadl květináč, běžel s ním do koupelny a stále rozechvěle opakoval:

„Dívej se, Ingo, rozkvetla tvá květina ! Rozkvetla tvá květina ! Rozkvetla, jen se podívej.“

A takhle stál s touto květinou, když se ve vaně objevilo malinké tělíčko jeho syna.

Porodní asistentka dorazila, když si již Inga položila na břicho toto drobounké tělíčko. Když viděla Viktora, který stál s květináčem v rukou, rychle se zeptala:

„Co děláte ?“

„Rodím syna,“ odpověděl Viktor.

„Aha...“ chápavě souhlasila porodní asistentka. „Tak položte svůj květináč na parapet a doneste mív...“

„Je třeba všem mužům sdělit...“ říkal si Viktor, když pokolikáté obíhal kolem domku.

Skutečná a věčná láska přichází jen tehdy, když spolu se svou milovanou rodiš vytoužené dítě.

(1 1 .)

TO JSOU VĚCI

To jsou věci. Život utíká a my se ani nesnažíme udělat si jasno o podstatě společenského zřízení. Ale vždyť to je jedna z nejdůležitějších životních otázek. Již dávno mi nedávala pokoj. Chtěl jsem, aby si Anastasia prohlédla dokumenty o budování statků, které jsem přivezl, a také můj dopis prezidentu Ruska a projekty zákonů připravené čtenáři.

Avšak po troše přemýšlení jsem se rozhodl, že je nebudu ukazovat Anastasii: nějak se mi nechtělo ji rozrušovat. Tím spíše, že pokud otěhotněla, potřebuje pozitivní a ne negativní emoce.

Nakonec jsem celý balík dokumentů, jež jsem přivezl, odevzdal dědečkovi a požádal jsem ho, aby vyjádřil svůj názor.

„Oho,“ pronesl dědeček, když přebíral z mých rukou těžký svazek, a poznamenal: „copak, Vladimíre, chceš, abych si to všechno přečetl ?“

„Ano, chci slyšet vaše mínění ohledně vzniklé situace.“

„A nač jej potřebuješ ?“

„Proto, abych určil své budoucí činy.“

„Ale své činy máš určovat sám, bez různých rad.“

„Takže nechcete číst ?“

„No dobře, přečtu si to, nebo se ještě urazíš.“

„Neurazím se. Jaký význam má čtení s tak zjevnou neochotou ?“

„Význam ? Význam je v tom, aby se zbytečně neutrácel čas na nepotřebné věci.“

Dědeček se posadil na trávu u cedru, otevřel balík a začal rozvážně překládat listy. Občas se jeho pohled zastavil na nějaké stránce. Občas se letmo podíval a otočil další stránku. Za nějakou dobu mi řekl:

„Vladimíre, potřebuji si pozorně všechno prohlédnout, mohl by ses zatím projít ?“

Odešel jsem asi dvacet metrů od dědečka, začal jsem se procházet sem a tam a čekal jsem, až ukončí čtení přivezených dokumentů a článků připravených pro almanach. S jejich textem bych chtěl seznámit také vás, vážení čtenáři.

Rozhovor s prezidenty

Řekněte mi, prosím, vážení pánové, prezidenti, premiéři a kancléři, kdo ve skutečnosti řídí státy ?

Na první pohled tato otázka vypadá divně, dokonce školák na ni odpoví: „Stát řídí prezident, vláda, Duma.“

Ale taková odpověď svědčí jen o velké iluzi lidských mas, a to nejen v našem státě. V této iluzi žijí jak obyčejní lidé, tak i samotní vládcové. Pomocí logického přemýšlení ji lze rozptýlit a je třeba to udělat. Ti, kteří si to nedokážou uvědomit, se narodí na zemi a zemřou, aniž by prožili svůj život, protože jejich tak zvaný život je iluzorní.

Takže - rozptýlit ! Pojdme si nejdřív ujasnit, co je to „řízení státu“. Jako hlavní a možná jediné je to řízení společenských procesů a jevů, jež se dějí v sociologické sféře. Za hlavního člověka v tomto řízení je považován prezident.

Tak se pojdme zeptat:

„Pane prezidente, odpovězte, prosím, řídíte rozvoj narkomanie ve vašem státě ?“

„Ne,“ odpoví prezident, „tento proces neřídím.“

„A prudký rozvoj prostituce ?“

„Ne, neřídím.“

„A co rozvoj korupce ?“

„Ne, neřídím.“

„A vymírání národa ?“

„Kdepak ! Neřídím vymírání.“

Lze položit velké množství otázek, na něž dostaneme odpověď „Ne, neřídím“. Dát jinou odpověď není možné, protože by charakterizovala vládcu jako zločince.

Proto také vychází: ve společnosti probíhají výrazné rozsáhlé procesy, jež ovlivňují život každého člověka, ale vrchní vládce a celá armáda podřízených úředníků s těmito procesy nemají nic společného. V tom případě, co řídí ?

Pokud bychom se pozorně zadívali, mimovolně, aniž by to sami tušili, řídí skrývání skutečných vládců, kteří, jak chápete, se mají před čím skrývat.

Mimochodem, žádný prezident, kancléř nebo premiér ani teoreticky, ani prakticky nemůže být správcem státu, pouze plní cizí vůli, již vnímá jako svou. A tohle mohou vědecky zdůvodnit například psychologové.

Pochopit to můžeme také my, pokud pozorně rozebereme svůj život.

Copak náš život není ovlivněný někým ve školce, škole, na univerzitě ? Jestli se jim bude chtít, vychovají z nás komunisty nebo fašisty anebo demokraty, jak je to teď.

A prostřednictvím této výchovy vyvolají patřičné společenské procesy.

„Skutečnost je třeba hodnotit pouze sebou," řekla Anastasia. Skvělá a správná slova. Ale aby skutečnost byla pochopená, je třeba přemýšlet. Jenže existující způsob života neposkytuje čas na přemýšlení. Proto používáme cizí hodnocení skutečnosti, nám vštípené.

A hlava státu má mnohem méně času na přemýšlení než obyčejní lidé. Jeho rozvrh dne je rozepsán do hodin a minut, a často někým jiným.

Dějiny, jež známe, také mluví o nemožnosti řízení státu prezidentem, který je stále na veřejnosti.

Je známo, že ve starodávném Egyptě byl faraón vychováván žreci a těm, samozřejmě, byla dopředu známa mnohá budoucí faraónova rozhodnutí. Ale i v období jeho vlády mu stále dávali rady. Fakticky faraón jen plnil cizí vůli.

Na Východě také měli vládcové mudrce u dvora a radili se s nimi.

Žrecové starodávného Egypta, východní dvorní mudrcové a naši volchvové vedrusského období se neobtěžovali státními věcmi. Jejich hlavní úloha tkvěla v analýze a úvahách.

To, že takovou možnost nemají dnešní vládcí a poslanci, je připravuje o možnost efektivního vlivu na procesy probíhající ve společnosti, připravuje je o moc.

Potvrdil mi to jeden dobrý známý poslanec třech volebních období, doktor ekonomických věd, profesor. Ale potvrdil to až tehdy, když se vzdal svého poslaneckého mandátu a získal možnost přemýšlet, analyzovat.

Potvrdila to skandální situace, o níž se psalo v tisku, kdy se poslanec dnešní Dumy obrátil na Ústavní soud se stížností, že zástupce hlavy administrace prezidenta nekorektně poradil skupině poslanců Státní dumy, aby neuvažovali, ale dělali to, co je jim nařízeno.

Je to paradoxní, ale tento člověk se octl, možná intuitivně, nejblíže pravdě. Pro něj je jednodušší operativně a efektivně se rozhodovat sám, než pozorovat, jak přešlapuje kolem těchto řešení dav, jenž nemá možnost přemýšlet. Že je tomu tak, potvrzuje skutečnost, že dnešní strany, jež vešly do Státní dumy, nemají program, který by byl aspoň trochu srozumitelný a jasný pro lid. Situace s Anastasiiným

programem a ideami, které již zazněly, nejzřetelněji ukázala neschopnost existujícího systému přijmout samostatná řešení.

Anastasiin program podpořilo mnoho lidí, a jak ukázala analýza, jsou to z větší části lidé, kteří vedou střízlivý způsob života a přemýšlí. Spousty lidí v různých regionech státu, zdolávající překážky, přistoupily k jeho uskutečnění. Ale lidé ve vládě se ukázali jako neschopní dokonce pochopit, co se stalo mezi lidmi.

A co víc, vznikl odpor, který odhalil vliv vnějších sil na Rusko, ukázal, že stát není vůbec řízen vlastní vládou.

Samozřejmě že tento odpor není na úrovni žreců, kteří zakládají program na století a na tisíciletí. Je jednodušší, konkrétnější a je výplodem dnešního systému zřízení světa, v němž je pro Rusko vymezené místo surovinného přívěšku Západu a trhu pro nekvalitní produkty.

Pod slovem Západ není třeba chápat obyvatelstvo Evropy, Ameriky. Je to skupina transnacionálních společností a finančníků, kteří se zajímají o svůj zisk.

Jak se všichni můžeme přesvědčit, za poslední desetiletí se jejich plány intenzivně uskutečňují a naši vládcové, jemně řečeno, jejich uskutečnění nebránili. Což je dalším zjevným potvrzením toho, že nemají skutečnou moc.

Jedinou možností zabránit ničení státu a značné části jeho obyvatelstva je Anastasiin program.

„Ale,“ může odůvodněně poznamenat většina čtenářů, „pročpak se dále obrácíte na ty, kteří nemají moc a nejsou schopní něco měnit?“ Odpovím.

Zprvė. Vážení čtenáři, vždyť se neobracím jen na vládu, ale v první řadě na vás, s nadějí, že společným úsilím dokážeme pochopit situaci, v níž jsme se ocitli. S nadějí, že tuto situaci interpretujete ve svých rodových knihách. Je třeba to určitě udělat. Jinak nezáviděníhodná budoucnost čeká nejen na nás, ale i na naše děti.

Zadruhé. Pamatuji si Anastasiinu otázku: „Kdo je vinen v nepřijetí pravdy: ten, který ji sděluje, nebo ten, kdo ji nepřijímá?“ Myslím si, že v tom, že ze strany státu není dostatečná podpora těch lidí, kteří začali budovat své statky, je také má vina. Nedokázal jsem vyložit myšlenku jazykem, který by chápali úředníci. Zdá se, že ruský jazyk je jeden, ale různé vrstvy ho používají odlišně a vkládají do slov různý smysl.

Takže jazyk, který by chápali úředníci, neovládám.

V administraci prezidenta, ve vládě a Dumě jsou stejní lidé jako já a vy. Také mají děti, manželky a vnuky, pro něž, stejně jako všichni rodičové, chtějí světlou budoucnost. A pokud dokážou pochopit situaci, získají skutečnou moc a dokážou podstatně ovlivnit pozitivní procesy ve společnosti. Ale kde, jak mám najít slova schopná zastavit neustálý shon? Je třeba hledat. Jinak přijdou noví politici, ale ti se také dostanou do stejného systému, jenž blokuje mysl. Proto se obracím na vás, mí čtenáři, s prosbou: pojďme společně hledat slova srozumitelná všem vrstvám společnosti.

Proto opět hájím své stanovisko a obracím se na našeho prezidenta a vládu.

Prezidentovi a vládě Ruské federace

Bezpochyby, Vy, jako vrchní vládce ruského státu, více než kdokoliv jiný máte zájem o rozvoj naší země. Jako kterákoliv hlava státu chcete získat uznání lidu a zanechat vzpomínku na období své vlády jako na to nejkrásnější, co položilo základy pro rozkvět státu a jeho lidu.

Stejně tak si i každá ruská rodina chce zařídit svůj život a životní podmínky důstojné lidské existence. Také každá matka, jež porodila dítě, touží po jeho šťastné budoucnosti, chápajíc, že ta je možná v tom případě, když stát celkově zamíří jasným a zaručeně dobrým směrem. Snažíte se na to nasměrovat státní instituce, vládu, ministerstva, regionální vlády. Avšak nehledě na upřímnost Vašeho přání a úsilí státních orgánů, ve státě přetrvává korupce, narkomanie, prostituce, dětská zločinnost a mnoho dalších negativních jevů.

Zhoršuje se ekologická a demografická situace. Rozpadávají se rodiny. Každoročně se zmenšuje počet obyvatelstva. Lid jednoduše vymírá.

Všechno, co děláte, je velice důležité: posílení vlády, reorganizace státního aparátu, reforma armády, znásobení HDP v ekonomice. Všechny ukazatele ve státě jsou v plusu, tempo je pozitivní, ale lidé to necítí. Pro lidi našeho státu - sousedy, kolegy v zaměstnání, příbuzné, rodiče a děti - je stále složitější se navzájem pochopit, najít citlivá a dobrá slova, budovat své vztahy na základě poctivosti, slušnosti a důvěry. Strach ze zítřejšího dne, z budoucnosti svých dětí se nezmenšuje. Copak tohle nejsou hlavní ukazatele ?

Boj s negativními jevy se vede stále aktivněji, ale negativum se nezmenšuje. Proč ? Proč se přání lidu a prezidentovo úsilí neshodují se skutečností ?

Zdali není na čase, abychom se všichni podívali pravdě do očí a udělali závěr: boj se vede pouze s následky, ale ne s příčinami, jež je způsobují. Zdali není na čase, abyste otevřeně uznal fakt, že v našem státě existuje ideologie, která je společnosti cizí, a pochopil, že mnohé negativní procesy jsou inspirovány určitými silami. Jako čekista z povolání to nemůžete nevědět.

Národy, jsou těmito silami obalamutěny do takové míry, že začínají neadekvátně vnímat skutečnost. Nejjednodušší příklad je reklama. Odborní psychoanalytici i obyčejní lidé chápou, že masová reklama není nic jiného než obrovský mechanismus působící na psychiku člověka. Pomocí tohoto mechanismu lze donutit lidi mnohých států, aby se živilí zdraví škodlivými produkty, nosili nepohodlné oblečení, volili určité politiky. A tento mechanismus obrovského působení na masy se jakoby nachází ve Vašich rukou, v rukou vlády státu. Je to tak ? Vůbec ne ! Má jiné majitele. Za pokus udělat pořádek v této otázce se ihned posypou obvinění z porušení svobody slova. Tato obvinění vznesou ti, kdo ve skutečnosti ani nepředpokládají svobodu slova pro lid. Informační prostředky se ve skutečnosti nachází v rukou finančních magnátů. Schovávají se za cynická vyjádření, že zadavatelé reklamy financují celou televizi, všechny pořady, „tolik vámi oblíbené“, a vnucují všem národům přišernou lež. Ale práci televize nefinancují žádní zadavatelé reklamy. Pouze předávají televizi část peněz, vybraných od lidí, jež jsou zakomponovány do ceny jejich zboží jako přídavek pro zaplacení reklamy v televizi, rádiu, v dopravních prostředcích a na ulici. Tudíž celý národ financuje práci televize tím, že kupuje chemické potraviny a nekvalitní spotřební

zboží. Financuje ubohé a zjevně vulgární televizní programy a seriály, jež vnucují obraz maniakálně posedlého neandrtálce.

Věda o obraznosti a v čích rukou je ideologie státu

Po všechny časy se ideologie státu vytvářela pomocí mechanismu působení na lidskou společnost prostřednictvím obrazů a starodávných znalostí vědy o obraznosti, jež byly zatajeny. Někdo z učených mužů třeba namítne, že taková věda neexistuje. Ale ona je. Její existence není určena přáním vědců, ale samotnou podstatou člověka. Člověk je tak uspořádaný, že myslí a jeho myšlenky vytvářejí obraz.

V poslední době je existence vědy o obraznosti často spojována se starověkým Egyptem. Z dějin jsou známa fakta, jak se pomocí obrazů vytvořených žreci osvobozovaly státy nebo se dobývala moc nad celými národy.

Podobné znalosti se pokoušely ovládnout speciální služby hitlerovského Německa. V sovětských dobách - třinácté speciální oddělení KGB.

Dnešní politologové Západu a teď již i naši intuitivně používají prvky této vědy. Odsud pochází výrazy: „stvořit image“, „způsob života“, „způsob myšlení“, „obraz kandidáta“.

Pro politology není důležité, jaké vnitřní cíle má kandidát, jaký je člověk, zda je dobrým odborníkem. Za peníze a pomocí informačních prostředků politologové vytvářejí obraz, jenž se má zalíbit lidu. A při volbách lidé nevolí ani tak člověka, jako obraz vytvořený politickými technology. Uběhne ještě trochu času a budeme volit gumového poslance a prezidenta.

Největším uměním politologů podstatně vyšší třídy je vytváření obrazu státu a celých národů.

V letitých dějinách lidstva je množství příkladů řízení státu pomocí obrazů.

Nejzřetelnějším a pochopitelným příkladem činnosti politologů vyšší třídy, „dnešních žreců“, „může být pro současného člověka situace, jež se stala s naším státem a jeho národy za poslední století.

Rozpadl se Sovětský svaz - jedno z nejmohutnějších impérií na světě. Ale co předcházelo vytvoření SSSR a jeho následnému rozpadu ?

Před vznikem SSSR byl vytvořen lákavý obraz budoucího socialistického a posléze komunistického státu. Statkáři, továrníci začali být představováni jako zloduchové, kteří trýzní pracující lid. V Rusku ještě vládl car. Monarchie se zdála být neotřesitelná. Ale zároveň již působil obraz, jenž získával své stoupence, a ti nacházeli všemožné cesty zničení monarchie a stvoření nového státu. Podle nového obrazu.

Rozpadu Sovětského svazu také předcházelo vytvoření obrazu SSSR jako totalitního státu a projednávala se nutnost stvoření nového - šťastného, svobodného, demokratického státu západního typu. Vláda státu začala být představována v roli krvelačného potlačovatele svobod a lidu. Socialistický řád - jako nepřijatelný a bezvýchodný. Obrazy komunistů, vytvořené režiséry,

herci a malíři, na nichž se vychovávaly celé generace, byly odsunuty stranou. A co namísto toho ?

Vzniklé vakuum začaly zaplňovat obrazy prosperujících podnikatelů, zločinců, prostitutek, hollywoodských krasavic. Mládež se snaží napodobovat jejich zvyky a mravy. Kritériem blahobytu se bezpodmínečně stává materiální dostatek. Kdo a jak jej získal, to není důležité. Celému národu bylo sděleno, že je nutno budovat rozvinutý demokratický stát, ale při tom byly a jsou zatajovány nepřekonatelné problémy, jež existují v zahraničí: narkomanie, obrovská korupce, zhoršení ekologie, psychická deprese, pokles porodnosti a mnohé jiné.

Ženy odmítají rodit, když nevidí budoucnost pro své děti.

Národy demokratických států nevidí jasnou budoucnost, ale současní žrecové potřebují představit existující demokracii jako jediný přijatelný řád pro lidskou společnost. Proč ? Protože v podmínkách dnešní demokracie se nejjednodušeji řídí. Nejjednodušeji se lze schovat za svobodu slova, svobodu podnikání, svobodu volby a předhodit lidu bulvár. A nedělá se to náhodně, ale cílevědomě a s úmyslem. S jakým obrazem sympatizujete, takovým se stanete.

Tito politologové znají, co bude dál s celým lidem. Určit iniciátory kataklyzmat, jež se dějí v Rusku, není složité. Stačí prozkoumat, kam pokaždé mizí cenné lidské a materiální zdroje.

Po revoluci roku 1917 obrovský emigrační proud odnesl z Ruska na Západ solidní kapitál, historické cennosti a tradice, ale nejdůležitější - lidský potenciál.

Po rozpadu sovětského impéria reformy a lákavý obraz úspěšných civilizovaných států nás okradl a stále okrádá o naše materiální a intelektuální zdroje.

Ale nejsmutnější je současný obraz, vytvořený pro naši zem, který má zničit stát a národy, jež v něm žijí. Pro tohle vůbec není potřebná vojenská intervence. Působí významnější síla než zbraň. Působí obraz. Vybudovaná kombinace, kterou by mohli určit analytici již dnes, vůbec není složitá. Zkusme chvíli uvažovat.

Co teď budujeme ? Kam kráčíme ? Politologové říkají: „Budujeme rozvinutý demokratický stát podle západního vzoru. A tudíž, až jej vybudujeme, všichni budeme bohatí a šťastní.“ „Ale,“ odůvodněně poznamenávají milióny občanů, „pokud na zemi již existují rozvinuté, demokratické a šťastné státy, není jednodušší hned teď tam odjet ?“ A odjely milióny lidí do Německa, Izraele, Ameriky a jezdí dál, dodávající těmto státům intelektuální a materiální kapitál. A stávají se tam otroky. Obraz působí !

A co mají dělat ti, kteří zůstali v Rusku ?

„Budovat rozvinutý demokratický stát a bohatnout,“ říká obraz. Ale co má pro toto budování dělat zaměstnanec státní dopravní inspekce ? Prodavač v obchodě ? Úředník ? Mnozí to nechápou. Jak má člověk zbohatnout, když dostává výplatu tři až pět tisíc rublů, také není jasné. Ale vždyť mnozí to nějak dokázali, jezdí drahými auty, budují přepychové vily, jezdí do drahých lázní. Nějak to dokázali...

A začíná se to dařit celému státu. Prodavačům a zákazníkům, dopravní policii a úředníkům, důstojníkům a vojákům, učitelům a studentům. Ale ti, kteří znají vědu o obraznosti, se takovému úsilí pouze vysmívají: „Dělejte, chyťte si vlkodlaky v náramenících, pak budete vytvářet bezpečnostní službu uvnitř bezpečnostní služby.“ Necelíme příčinám, ale důsledkům, obraz již odvedl

svou práci. Je schopný bez překážek pronikat do mysli politiků, generálů, vysokých úředníků i obyčejných lidí. Je to obraz. Neexistují pro něj pohraniční hlídky, zavřené dveře kabinetů. Naláká ruskou dívku ze vzdálené vísky do zámořské země, naláká ji na jakoby šťastný život a donutí k prostituci na Kypru, v Izraeli nebo New Yorku. Kvůli tomuto, jakoby šťastnému životu, donutí úředníka k tomu, aby bral úplatky a policajta - aby se domluvil se zločinci. On - obraz - je velká energie. A naši politikové stále opakují a opakují: „rozvinutý demokratický stát“, „civilizovaný Západ“. Tím posilují obraz zhoubný pro stát.

Lidé si uvědomují, že se se státem děje něco špatného, proto také projevují pochopení, když se Vy, Vladimíre Vladimíroviči, snažíte udělat pořádek, ale jak toho dosáhnout? Samotné upevnění struktury vlády tady nestačí. Upevnil jste strukturu vlády, ale tímto jste upevnil nejen svoji moc, ale také moc obrazů.

Tisíce úředníků dostali větší moc, ale jsou pod vlivem obrazu, a aniž by si to uvědomovali, budou konat v jeho zájmu. V zájmu těch, kdo jej vytvořili. A tvůrci se již rozhodli, že osud Ruska je předurčen. Jejich činy se staly bezuzdnými a nepokrytě drzími. Pro upevnění své moci, pro podporu image, zhoubného pro stát, jsou do Ruska posláni speciálně připravení odborníci. Oficiálně prohlašují, že na území Ruska působí speciálně vyškolení lidé, jejichž úkolem je sledování a v případě potřeby korigování ideologické složky státu. Myslím, že Vy to také víte.

Pojďme se zamyslet, proč za poslední roky v krásné literatuře, kinematografii, televizi našeho státu vzniklo tak málo pozitivních obrazů? Obrazů, jež jsou schopné nadchnout lidi, vést je, pomáhat v budování překrásné budoucnosti pro děti. My si je ještě pamatujeme a žijeme těmito obrazy, ale co naše děti?

Jsme ujišťováni, že je to zájem většiny: všichni lidé se chtějí dívat jen na hollywoodské krasavice, pořady o vyřizování účtů mezi zločinci, slyšet informace o krvavých událostech. Lež! Lidé to nechtějí! Říká se nám: nechceš - nedívej se, nelíbí se ti - neposlouchej. Prý, svoboda volby. Není to úplně tak. Přesněji, vůbec to tak není. Volba ve skutečnosti neexistuje! Nemají ji děti ani dospělí, a už vůbec ne starší lidé. Pokud nejsi zatvrzelým, cynickým a bezduchým člověkem, cesta k nakreslenému blahobytu je uzavřená. A jiná cesta neexistuje. Copak to tak kolem vás není? Nebo kolem nás? Celá tato bakchanálie se podsouvá záměrně. Již dávno jsou vypracovány speciální, skryté mechanismy výběru. Básníci pedagogové-novátoři, režiséři, spisovatelé, kteří si dovolí stvořit pozitivní obrazy Ruska, jsou tvrdě pronásledováni. Pro ně jsou jednoduše všechny dveře zavřené.

Dělají to západní speciální služby také pod záminkou boje proti sektářství. Podobná prohlášení lze slyšet nejen z úst důstojníků ruských speciálních služeb, ale také veřejných a politických činitelů. Z úst vyšších úředníků administrace prezidenta Ruské federace - Vaší administrace.

Například, zástupce hlavy administrace Surkov ve svém rozhovoru pro jedny noviny sdělil:

„Proti Rusku se vede tajná válka těmi kruhy v Americe, Evropě a na Východě, jež považují náš stát za potenciálního nepřítele. Za svou zásluhu považují téměř nekrvavý kolaps Sovětského svazu a snaží se tento úspěch rozvinout. Jejich cílem je zničení Ruska a zaplnění jeho obrovských prostorů početnými kvazistátními útvary, neschopnými činnosti.“

Podobná tvrzení jsou absolutně logická již proto, že síly, jež rozbouraly Sovětský svaz, existují, a je přirozené, že se po vítězství v určité etapě neuklidní, ale určitě budou pokračovat v ničivém působení.

A tady není příliš důležité konstatování faktů, ale pochopení mechanismu, jehož prostřednictvím se uplatňuje ničivý vliv.

Již víme, že rozpad Sovětského svazu se neuskutečnil pod vlivem ozbrojeného vpádu, ale v důsledku ideologického zpracování obyvatelstva. Ideologie - to je hlavní mechanismus, s jehož pomocí lze zničit nebo posílit jakýkoliv stát. Ale jakákoliv ideologie může působit na dav, pokud je dobře vybudovaná a nastavená struktura vlivu. Ona existuje a není naše: jejím prostřednictvím nepracují naše obrazy. Ale kam zmizely naše ? Zničili jsme je !

V SSSR kromě ideologických ústavů a vysílacích center, ideologických oddělení Ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu a Ministerstva kultury, kromě tisku existovala obrovská síť paláců a domů kultury, okresních a vesnických klubů.

Tyto instituce umožňovaly miliónům mladých občanů bezplatně navštěvovat kroužky umělecké tvořivosti. Konaly se tam přednášky, schůze. Lidem se předávala a vysvětlovala ideologie přijatá státem.

Na začátku perestrojky, když se změnila ideologie, síť těchto institucí byla likvidována a přerušilo se její financování.

Je těžké si představit, že by řidič, jenž jede po silnici a najednou se dozví, že se pohybuje špatným směrem, místo toho, aby se otočil a namířil správným směrem, začal rozebírat své auto na části. Ale právě něco podobného se stalo v našem státě. Když společnost usoudila, samozřejmě ne bez pomoci určitých sil, že jedeme špatným směrem, místo toho, aby se otočila a použila již existující mechanismus, jednoduše jej zničila. A co místo toho ?

Hlavní roli v duchovní výchově obyvatelstva, a v první řadě mládeže, se předpokládalo svěřit Ruské pravoslavné církvi. Objevuje se však stále více důkazů toho, že v první řadě je třeba vychovávat větší část samotného duchovenstva.

Ruská pravoslavná církev, jako instituce duchovnosti, katastrofálně nesplnila očekávání. Proč ? Jednoduše proto, že už za několik let se ukázalo možné, za podpory státu, vystavět dvacet tisíc kostelů, ale na výchovu dvaceti tisíc vysoce duchovních kněží, skutečně schopných utěšovat a vychovávat lidi, jsou zapotřebí století a určité podmínky.

A ne takové podmínky, kdy stát rozhazuje úlevy a finance, což pouze kazí morálku, přivolává konjunkturalisty a podvodníky. V takové situaci nevyhrávají skuteční duchovní pastýři, ale ti, kteří jsou mazanější a nacházejí se blíže u koryta. Nevítězí ta farnost, v jejímž čele je vysoce duchovní kněz, ale ta, která dokázala získat financování.

Celý proces získávání farníků a zvyšování jejich duchovnosti je dlouhodobý, trvající léta. A tak si vesnický kněz záplatuje své roucho, nemaje možnost koupit si nové, zatímco jiný jezdí cizím drahým autem.

O mamonářství a chamtivosti, jež zasáhly duchovenstvo Ruské pravoslavné církve, mluvil také Jeho Svatost patriarcha moskevský a celé Rusi Alexij II. 15.

prosince roku 2004 v Sále církevních koncilů Katedrálního chrámu Krista Spasitele na každoročním zasedání Biskupského koncilu města Moskvy:

„Dnes jsme nuceni pozorovat řadu negativních jevů: je to celková statická státnost církevních zvyklostí, nepřítomnost dynamiky v životě farnosti, malá návštěvnost chrámových mší, nepřítomnost náboženských zájmů u dospívající generace.“

„Zneklidňujícím příznakem odumírání pravoslavného vědomí, poklesu zbožnosti a duchovního nadšení je stále zvětšující se komercializace mnohých stránek farního života... Materiální zájem stále častěji vystupuje do popředí, zastiňuje a zabíjí všechno živé a duchovní. Dosti často chrámy, podobně jako komerční firmy, obchodují „církevními službami“.“

„Nic tak neodtrhává lidi od víry, náboženství, jako hamižnost kněží a duchovenstva. Ne nadarmo se chamtivost považuje za ohavnou, zhoubnou vášeň a jedinou zradu před Bohem, smrtelný hřích.“

Patriarcha zakázal vybírat poplatky za církevní svátosti - svatost oltářní, sňatek, udělování posledního pomazání a pohřební obřad - a obchodovat „církevními službami“. Ale zda se duchovenstvo podvolí zákazu, jež uvalil vysoký církevní hodnostář, pokud již překročilo něco vyššího - Boží přikázání ?

Ruská pravoslavná církev, ale zdali je ruská ?

Mimo jiné na Ruskou pravoslavnou církev snad nejzhoubněji zapůsobily západní zvláštní služby. To bylo samozřejmě možné předpokládat, pokud by se to někomu nařídilo. Chápeme, že změnám v našem státě vždy předchází ideologické zpracování. Copak mohly oddíly západních speciálních služeb, jež jsou zodpovědné za přeměny v Rusku výhodné pro jejich pány, nechat bez povšimnutí tak důležitou instituci, jako je Ruská pravoslavná církev ? Samozřejmě, že ne ! Jinak by jejich práce nebyla odborná. Tím spíše, že situace pro ideologickou diverzi v Rusku se vyvíjela více než příznivě. Naše speciální služby byly, jemně řečeno, zaměstnané vnitřním vyřizováním a myslím si, že teď se mu stále ještě věnují.

Nelze posuzovat všechny operace západních speciálních služeb, jež byly uskutečněny prostřednictvím struktur Ruské pravoslavné církve. Ale jedna z nich měla velkou odezvu ve společnosti. Její zhoubné následky pocítily a stále pocítují miliony Rusů, včetně duchovenstva.

Jedná se o strukturu zřízenou pod záštitou Ruské pravoslavné církve (RPC), která očerňuje světské i náboženské organizace Ruska a vyvolává v nich nepřátelství vůči RPC.

„Sektoborci“ konali jménem církve, a podle jejich vyjádření, dokonce s požehnáním patriarchy Alexije II. Jako odpověď na jejich činy lidé, kteří se dříve chovali k církvi loajálně, nebo dokonce navštěvovali chrámy a byli pokřtěni, jednoduše začali strhávat z krků své křížky.

Ještě jedna vychytralost „sektoborců“: pod pláštěm odhalování „sekt“, které si vymysleli, fakticky kritizovali Ruskou pravoslavnou církev a vysmívali se jí.

Takovým způsobem byla církvi zasazena těžká rána.

Posléze se rozhodli řídit také vyšší orgány státní moci Ruské federace.

Lidé, kteří srdcem a duší přijali ideu překrásného budoucího Ruska vyličeného v knihách, se v různých oblastech Ruska obraceli a stále se obrací na místní správní úřady s prosbou, aby přidělily jejich rodinám pozemky pro vytvoření rodových statků.

A co je zvláštní, poprvé lidé nežádají úlevy, přídavky, ale nevelkou část přírody svého státu, kde si sami vytvoří podmínky pro život, ne pro přežití. Zdálo by se, že nadšení, jež se objevilo mezi lidmi, může být pouze vítané. A toto nadšení není krátkodobé. Poslední čtyři roky nasvědčují tomu, že přání těchto lidí je promyšlené a trvalé. Idea uchvacuje různé vrstvy obyvatelstva: studenty, vědce a podnikatele, učitele, lékaře a důchodce, vojáky a politiky, malíře, básníky a spisovatele. Jsou mezi nimi také akademici, guvernéri a manželky prezidentů bývalých sovětských republik.

Pomocí těchto lidí je možné vyřešit mnohé sociálněekonomické úlohy ve státě, rázně změnit demografickou situaci, problémy s bezpečností potravin, se zaměstnaností obyvatelstva a zdravím národa. Ale to hlavní - spojit se s obrovskou silou lidu, který, vytvářeje svůj prostor, posiluje milovanou zem a stát, jenž mu dal takovou možnost.

Ale zřejmě se někomu velice nelíbilo pozitivní zaměření vzniklé v ruském národě.

Okupanti v akci

Do výkonných „orgánů subjektů“ /*samosprávní územní jednotky (celkem 89)*/ Ruské federace, a dokonce i městských útvarů přišlo nařízení, aby čtenáři mých knih byli považováni za sektáře a teroristy, a tudíž aby se bránilo jakýmkoliv jejich počinům, obzvláště těm lidem, kteří projeví přání založit na venkově svůj rodový statek.

Aby se v informačních prostředcích, dokonce pod hrozbou výpovědi novinářům, nevyprávělo o tomto počinu. V případě, že by se o nich hovořilo, pak pouze jako o lidech, kteří se zbláznili a volají všechny lidi do lesa, zpátky do minulosti.

Aby se kladly překážky pracovníkům kulturních institucí v uskutečnění akcí spojených s knihami a ideami, které jsou v nich vyloženy.

Zpráva přicházející od čtenářů zjevně svědčí o tom, že na území našeho státu působí nějaké společenství, jež má své agenty ve státních a náboženských strukturách a provádí svou destruktivní politiku.

Není to jen mé tvrzení. Mluví o tom také analytici, kteří se seznámili se shromážděnými materiály.

Dokonce se objevil termín „kult Anastasie“. Ale co a kdo se myslí těmito slovy ? Já - jako spisovatel ? Má kniha s názvem „Anastasia“ ? Hrdinka knih, jež se jmenuje Anastasia ? Milióny čtenářů ? Nebo jejich snaha uskutečnit Anastasiinu ideu o překrásném, šťastném Rusku ? Vypadá to, že všichni a všechno najednou.

Je smutné pozorovat, jak zámořští i domácí diákoní, ani ne křesťanského náboženství, okupovali pravoslavnou církev a působí na úředníky státního aparátu. Křesťanství je pro ně pouze pohodlnou zástěrkou, jejich činy zřetelně svědčí o tom, jak daleko mají ke křesťanské morálce. Jejich metody jsou staré. Stejnými

způsoby lži a násilí se ničila kultura starodávné Rusi a vštěpovala se lidu cizí ideologie. Psal jsem o tom ve svých knihách. Hned jsem byl obviněn z pohanství. Ale co je to obviněn z pohanství? Není to nic jiného, než obvinění z přání znát dějiny své země, kulturu svých prarodičů.

Avšak jsou také velice radostné a povzbuzující události. Život stále častěji začal vytvářet situace, které jakoby osvětlují neviditelným paprskem jejich neslušné činy. Dostává je, dá se říci, do anekdotické situace. Posudte to sami.

(1 2 .)

RODOVÁ KNIHA A RODINNÁ KRONIKA

V roce 2002 vydalo nakladatelství DILJA další knihu ze série Zvonící cedry Ruska s názvem „Rodová kniha“, v níž čtenářům sdělilo: „Pro naše vydavatelství se stala blízkou a jasnou idea o RODOVÉ KNIZE. Když jsme tuto knihu tiskli, rozhodli jsme se neprodleně přistoupit k vydání RODOVÉ KNIHY pro vedení osobní rodinné kroniky.“

Vbrzku po vydavatelství DILJA vytisklo v roce 2003 vydavatelství RUSKÝ DŮM knihu s názvem „Rodinná kronika“, jedním z jejích autorů je archimandrita Tichon (Ševkunov). Na začátku knihy vystoupil s radami prezident Ruska V. V. Putin a patriarcha moskevský a celého Ruska Alexij II.

„Rodinná kronika“ - není pouhé povídání o několika lidských osudech, nebo dokonce o celém rodu, je to vyprávění o dějinách celého státu. Osud Ruska - to jsou příběhy rodin, jež se střídají v radě pokolení.“

„Tyto znalosti jsou zapotřebí proto, aby si každý ruský občan uvědomoval své kořeny, svou sounáležitost s dějinami naší velké Vlasti.“

Prezident Ruska V. V. Putin: *„Atmosféra rodiny, rodinného krbu, vzájemné vztahy s příbuznými, vzpomínka na předky a výchova potomku - to všechno má obrovský význam pro mravní zázemí osobnosti, a tudíž také státu. Ne nadarmo se u mnohých národů říká, že láska k Vlasti začíná rodinou.“*

Patriarcha moskevský a celé Rusi Alexij II.

Ale jako první tuto ideu vyslovila Anastasia: *„Uplyne jen málo dnu a milióny otců a matek v různých koncích Země budou tvořit Rodovou knihu, zaplňující stránky svou rukou. Rodových knih bude velké množství. A v každé - pravda, jdoucí ze srdce, pro naše děti. Záludnost v těchto knihách nebude mít místo. Před nimi padne historická lež.“*

Anastasia

Nebudeme se pouštět do podrobností, jak a díky komu vydavatelství RUSKÝ DŮM následovalo vydavatelství DILJA. Důležitá je realizace samotné myšlenky. Teď vidíme, že ideu podpořili prezident Ruska, patriarcha a předseda Státní dumy, jenž předával školákům „Rodinnou kroniku“ v Den vědění.

A copak teď mají dělat chudáci pomlouvači? Zařadit prezidenta, patriarchu a předsedu Státní dumy k sektářům? A zároveň také bývalého prezidenta

Ukrajiny, jenž podepsal nařízení o rolnickém hospodářství, podle něhož se Ukrajincům poskytuje ne jeden, ale dva hektary.

A také guvernéra Ajackova, jenž v rozhovoru na NTV (nezávislá televize) o anastasiovcích řekl: „Na nich je budoucnost státu," a vyzval úředníky svého aparátu, aby si vzali půdu a budovali rodové statky.

A také guvernéra Kemerovské oblasti Tulejeva, jenž přidělil půdu pro osadu.

A také Vrchního muftího Ruska Talgata Tadžuddina, který na otázku korespondenta studia „Stvoření": „Jaký máte vztah ke knihám ze série Zvonící cedry Ruska ?" odpověděl:

„Mám rád tyto knihy, čtu je a mnoho mi přinášejí. Cítím, že při čtení těchto knih se člověk upevňuje ve víře v Boha. Vždyť víra v Boha potřebuje každodenní potravu. Jenže pro tohle nemají být otevřené pouze oči, ale, co je nejdůležitější, - otevřené srdce. Srdce je dané pro to, aby člověk miloval, a knihy Vladimíra Nikolajeviče Megreho pomáhají milovat Boha. Tuto pravdu předává lidem prostřednictvím Anastasiiných slov. Možná, že pro teology jsou tam sporné otázky, možná někdo třeba řekne, že je to jakoby hypotéza, ale víra v Boha a co víc - láska k Bohu, se hromadí ze začátku po špetkách, až potom se stává nezměrnou. A člověk se stává šťastným již v tomto světě, ještě než odejde do onoho světa. Knihy ze série Zvonící cedry Ruska nám v tomto pomáhají."

Den před těmito událostmi, zjevně pod tlakem intrik a zastrašování stále týchž „sektoborců", jeden z pravoslavných arcibiskupů (nebudu ho jmenovat, aby se nezapsal do dějin) podepsal dopis, v němž vyhrožoval vyloučením z církve všem, kteří budou číst a šířit knihy ze série Zvonící cedry Ruska.

Takže arcibiskup „vylučuje" z církve samotného patriarchu, jenž podpořil ideu vytvoření „Rodinné kroniky" a spolu s prezidentem podepsal svou výzvu. Připusťme, že patriarcha mé knihy ani neměl v rukou, to není důležité, vždyť v knize nejsou důležité papír s natištěnými písmeny, ale myšlenky, jež jsou v nich vyloženy. Jedna z idejí je podpořena a jsem si jist, že vbrzku budou podpořeny na státní úrovni také ostatní. Ale zatím...

Možná, že je na čase, aby právní orgány zaměřily svou pozornost na to, čím ve skutečnosti jsou takzvaní „sektoborci". Jaké metody a intriky používají, usídliše se pod klenbami Ruské pravoslavné církve. Je zřejmé, že vůbec ne proto, aby se modlili ! Rozpoutávání nešváru mezi náboženstvími, diskreditace orgánů státní moci - to je to, čím se zabývají.

A je hloupé předpokládat, že nějaká skupina „sektoborců" je silně znepokojená mým osobním duchovním zázemím. Jejich činy jasně svědčí o tom, že pracují na zakázku a nemají dopustit jakékoliv pozitivní změny v Rusku. Jejich ideologická diverzní práce se názorně ukazuje také na následujícím příkladu.

Židovská otázka

Poslední dobou opět, již pokolikáté v posledním tisíciletí, se rozněcují vášně.

Stále častěji se mluví o nárůstu extremistických postojů v Evropě a Rusku, a to rovněž proti Židům. Kongres židovských klanů, jež se konal v Evropě, tuto situaci dává do souvislosti s růstem muslimského obyvatelstva

v evropských zemích, které prý je agresivně naladěno vůči Židům. Ale množství konkrétních historických příkladů svědčí o tom, že agrese může být vyprovokována. A tohle teď dělají určité kruhy velice aktivně. Podněcovatelé se mohou nacházet také mezi samotnými Židy.

Vzniká dojem, že organizace pogromů je objednána. Židovské pogromy jsou pro někoho výhodné, i materiálně. Extremistickým organizacím nemohou pogromy přinést materiální prospěch, spíše utrpí ztráty. Ale státy, do nichž se uchýlí část židovské finanční oligarchie, ve snaze zachránit se před pogromy, legalizovat mnohomiliardové zisky a získat mezinárodní imunitu, získají znatelný užitek.

A kvůli svému prospěchu jsou připraveni vystavit úderu obyčejné Židy, žijící na území Ruska, kteří za nic nemohou.

Tak už bylo nejednou v dějinách mučednického židovského národa.

Na co jsou potřebné pogromy? Jednoduchá logika. Ve společnosti narůstá nespokojenost vůči oligarchům a velkým finančním podnikavcům. Podle údajů státního statistického úřadu přibližně sedmdesát procent obyvatelstva země si myslí, že je třeba je neprodleně připravit o moc a soudit. Prezident, vláda i prokuratura Ruska se v rámci zákona pokoušejí vyšetřit činnost řady oligarchů. Je vyhlášen boj s korupcí a při nejmenším v nejbližších čtyřech letech mohou oligarchové přijít o svůj kapitál. Za takové situace se samozřejmě snaží opustit Rusko. Ale vzniká problém, jak legalizovat kapitál převedený na Západ. Nejjistější způsob - vyprovokovat takový pogrom, aby to otřásl celým světovým společenstvím. Dále je všechno jednoduché. Finanční magnáti, kteří se v době pogromů octnou v jedné ze západních zemí, se prohlásí za politické uprchlíky a samozřejmě dostanou politický azyl a legalizaci kapitálu. Zároveň si prostřednictvím nastrčených nebo pověřených osob zachovají, byť částečnou, kontrolu nad surovinami a továrnami.

A tady je třeba se obrátit na všechny Rusy, v první řadě na organizace, jež se považují za patriotické. V žádném případě se nenechte vyprovokovat a nedopouštějte se ničení synagog. Hráli byste podle cizího scénáře.

Nelze obviňovat všechny Židy z intrikánství a špatných činů. Mezi Židy, stejně jako mezi Bělorusy, Ukrajinci a Rusy, jsou různí lidé. Jako důkaz vám povím následující. Když jsem vystupoval na čtenářské konferenci v Kazani, kde v sále byli přítomní lidé různých národností včetně mnoha muslimů, přečetl jsem kapitolu z knihy židovského spisovatele a básníka Jefima Kušněra „Nekrvavá revoluce“. Předtím, než jsem začal číst, jsem řekl, že je to židovský spisovatel, který žije v Izraeli, ale píše o Rusku, o jeho budoucnosti. Přečetl jsem kapitolu, a když jsem byl na konci, zazněl v sále bouřlivý potlesk.

Muslimové tleskali židovskému spisovateli a básníkovi.

Proč se to stalo? Proč muslimové, kteří jsou považováni za agresivní, aplaudovali židovskému spisovateli?

No proto, že ve své knize vypráví o překrásné budoucnosti Ruska, jež spojuje s ideami vyloženými v knihách Zvonící cedry Ruska. Vyzývá ruskou vládu k přijetí programu založeného na těchto ideách.

Ihned řeknu, že to není jediný ze Židů, který přijímá a podporuje Anastasiinu koncepci vyloženou v knihách.

V Izraeli je klub čtenářů knih o Sibiřance Anastasii. Izraelci skládají písně v ruském jazyce a v hebrejštině o hrdinech ze série Zvonící cedry Ruska. Celkově mám dojem, že do čela hnutí za realizaci těchto idejí se nakonec postaví Židé a povedou za sebou lid mnohých států.

Přinejmenším mám informaci o tom, že právě v Izraeli jsou poskytnuty nemalé prostředky na budování ekologicky čistých osad. „Och, jsou to chytráci. Zmocnili se ruské ideje," řekne se potom.

Vždyť se ničeho nezmocňují, ale zachraňují. Řekněte mi laskavě, kdo brání ruské vládě v realizaci idejí vyložených v knihách ? Ale vždyť právě na ni se obraceli a obrazení téměř v průběhu pěti let s kolektivními a individuálními dopisy Rusové z blízkého i vzdáleného zahraničí.

Vzniká komická situace. Řada analytiků mluví o vzniku nacionální ideje v ruském národě. Ale realizovat se za současných okolností bude muset nejdříve v Izraeli. Kdo je vinen ?

Celkově úvahy o židovské otázce, přinejmenším ty, které jsem měl možnost přečíst v publikacích na toto téma, jsou dosti primitivní. Skoro všechny se omezují na obyčejné konstatování faktů: „Židé se zmocnili tisku v různých zemích.", „Televize je bez výjimky židovská.", „Většina finančních toků je kontrolována Židy."

Bez pochyby je to tak, včetně dnešního Ruska. Ale to je pouhé konstatování faktů, nic víc. Podstatně zajímavější je zjistit, proč podobné situace vznikají v různých zemích, a se záviděníhodnou neměnností, již v průběhu řady století ?

Ihned vám povím následující. Židé to jednoduše jsou povinni udělat a my se jim musíme podvolovat, a to na zákonodárné úrovni.

Posuďte to sami, Státní дума Ruské federace přijala zákon, podle něhož se v našem státě považují za hlavní čtyři náboženství. Dvě z nich jsou křesťanství a judaismus.

Z koncepce křesťanského náboženství vyplývá, že křesťan je otrokem Božím. Bohatství není vítané. V Sant Petěrburgu je z okna hotelu, v kterém píši tyto řádky, vidět obrovský pravoslavný chrám Vladimírské Matky Boží, na jehož fasádě je velkými zlatými písmeny napsáno: „Přijmi, vládkyně, modlitby otroka tvého."

Z koncepce judaismu vyplývá, že žid je Bohem vyvolený, patří mu bohatství, půda, lichvářství je vítáno.

Všichni víme, jak obrovský vliv mají náboženství na psychiku, formování osobnosti a způsob života člověka.

Uvažujme tedy logicky. Nejvyšší zákonodárný orgán našeho státu přijal tyto dvě koncepce, a tak určil, kdo má být otrokem a kdo vládcem.

A přestaňme si navzájem motat hlavy, pokud jsme občané uctívající zákon. Podle zákona, jež přijala naše vláda, přijmeme jako skutečnost moc Židů nad námi.

Někoho takový stav věcí třeba neuspokojí. Někdo dané tvrzení bude pokládat za absurdní. Ale přestaňme zavírat oči před realitou života, je třeba vidět příčiny jevu, ne si stále tupě vychutnávat následky.

Pokud se někomu vzniklá situace nelíbí, pojďme společně hledat východisko.

Tímto východiskem může být idea, kterou se stejným nadšením přijímají muslimové, křesťané, judaisté i představitelé jiných konfesí.

Taková idea existuje. Právě ona napraví situaci, právě v ní je budoucnost. Tomu nasvědčují konkrétní fakta a životní události.

Pojďme tvořit

Prezident Ruské federace v dopisu Federálnímu shromáždění vytýčil jako úkol zdvojnásobit do deseti let hrubý domácí produkt (HDP). Nu což, úkol je úkol. A je třeba činit opatření k jeho realizaci. V první řadě nadchnout lid. Vždyť právě on musí zapracovat tak, aby se ukazatele HDP zdvojnásobily. A co se stalo po vytýčení úkolu nejvyšší úřední osobou dnešního státu ?

Začaly se odehrávat neuvěřitelné události.

Místo toho, aby se alespoň udělal pokus splnit stanovený úkol, jedni vysoce postavení úředníci začali mluvit o nereálnosti jeho splnění, druzí o tom, že přece je třeba jej plnit. A to je všechno ! Nic víc. Na tyto debaty se utrácel čas a v důsledku toho skončil rok 2004 žalostně: růst HDP byl pouze 6,4 %.

Po celou dobu od okamžiku vytýčení úkolu se o něm v tisku mluvilo se zajímavým podtextem „splnitelný-nesplnitelný“ a opět žádný pokus o splnění.

Právě tato situace ukazuje, že v Rusku dochází k úplnému kolapsu vlády. A i kdybychom volili nebo určovali úředníky, nařízení se pod různými záminkami plnit nebude.

Představte si tuto situaci: vrchní velitel dává povel „připravit se k útoku“ a jeho pomocníci - generálové a plukovníci - místo toho, aby vypracovali plán útoku, začínají projednávat, „zda je to uskutečnitelné, nebo ne“. V důsledku toho je porážka nevyhnutelná. Což se také stalo.

Ale možná, že úkol stanovený prezidentem byl skutečně nesmyslný ? Nemůžeme to posoudit, dokud se nepokusíme udělat si v tom jasno. Ale už předem říkám: je splnitelný !

Předpokládám údiv čtenářů: co mají společného Ruská pravoslavná církev, „sektoborci“, západní speciální služby a úkol zdvojnásobit HDP, stanovený prezidentem ? Nepospíchejte. Tady je velice úzká vzájemná spojitost.

Zamysleme se, kdo má zájem na zdvojnásobení HDP ? Samozřejmě, že Rusko. Komu to nevyhovuje ? Samozřejmě Západu, který považuje Rusko jen za odbytiště svých produktů, ne vždy kvalitních.

A západní zvláštní služby se jako vždy ukázaly na úrovni, když „vynechaly“ úředníky a prezidenta Ruska. Vysmály se jim již ve stádiu vytýčení úkolu. Ale popořádku.

Aby se HDP celkově zdvojnásobilo, bylo zapotřebí určit ta odvětví národního hospodářství, kde je třeba výrazně zvýšit produkci, a také ta, kde zvýšení není žádoucí. Například: vždyť není třeba zdvojnásobovat produkci lihovin a tabákových výrobků: Rusko se i bez toho zalyká vodkou a dusí se tabákovým kouřem. Nelze zdvojnásobovat výrobu zbraní, budovat nová kasina a zdvojnásobovat odtok surovinových zdrojů ze státu. A pokud je tomu tak, na zbylá odvětví

národního hospodářství nepadá úkol zdvojnásobení, ale ztrojnásobení a zčtyřnásobení. Tato odvětví nejsou určena, a tudíž jim nebyly stanoveny ani úkoly.

Ale proč dávat úkol zčtyřnásobit, pomyslí si někdo, když se debatuje, zda je možné zdvojnásobit ? Zčtyřnásobit není možné.

A já říkám, že je možné ! Je možné a dokonce bez dodatečných kapitálových investic.

Jako příklad vezmeme zemědělství, v kterém se každoročně snižuje výroba, a tohle již ohrožuje národní bezpečnost. Mluví o tom politikové, poslanci Státní dumy a někteří státní úředníci.

Ne nadarmo se říká: dnes se do země z ciziny dováží až 40 % některých druhů potravin. Taková situace je hrozbou pro národní bezpečnost. A co na nás čeká ? Následující.

Do roku 2005 se očekává pokles venkovského obyvatelstva o 25 %, což ještě více prohloubí problém. Přesněji řečeno, země se stane úplně závislou, když vláda výměnou za potraviny bude muset odevzdávat nejen přírodní suroviny, ale také rakety, jinak ji obyvatelstvo rozdrtí.

Takže je třeba změnit stav zemědělsko-průmyslového komplexu: zdvojnásobit, ztrojnásobit množství produkce, kterou vyrábí. Ale ztrojnásobení nemůže být skutečně standardní cestou, kdy se v podstatě všechny návrhy omezují jen na nutnost dodatečných podpor. Není jasné, kam budou směřovat tyto podpory, když průceschopného venkovského obyvatelstva ubývá. A pokud je to tak, žádné nejnovější technologie a supertechnika již nepomohou. Jednoduše již nemá kdo s nimi pracovat.

Takže prvořadý úkol je stanoven: je třeba, aby se na vesnici objevili průceschopní lidé. Milióny lidí. Desítky miliónů. A navíc, aby si přáli s láskou se dotknout země. A pokud se neobjeví, mluvit o ostatních věcech je naprosto nesmyslné.

Avšak pro mnohé úředníky je objevení těchto lidí něco jako zázrak. Nevěří tomu a nevěřili dokonce ani tehdy, když se to stalo.

Ano, pánové, zázrak se stal !

Pouze díky jednomu člověku - sibiřské poustevnici Anastasii.

Ať její slova někomu připadají jako neuvěřitelná a fantastická, jsou účinná. Zrodila v lidských srdcích a duších neutuchající nadšení.

Desítky tisíc lidí v různých oblastech státu projevily přání zařídit si svůj život ve venkovském prostředí. Vybudovat tam své statky a přestěhovat se nastálo. Počet těchto lidí roste každým rokem.

Vytváří své regionální společenské organizace a žádají: „DEJTE NÁM PŮDU ! Jsme připraveni ji zvelebovat.“

Tito lidé se spojili do celostátní společenské organizace, jež byla založena 5. června roku 2004 na konferenci, která se konala ve městě Vladimíru.

Tato konference ukázala, že se poprvé v postkomunistickém prostředí objevila lidová síla, jež v současné době nemá sobě rovné. V sále nestačila místa, jelikož

přijelo množství lidí, kteří nebyli delegáty, ale přáli si alespoň si to poslechnout, dotknout se toho, co se dělo.

Konference se rozhodla založit a založila lidové hnutí „Zvonící cedry Ruska“, jehož hlavním úkolem se stala podpora ideje rodových statků. Lidové hnutí, které není opozicí proti vládě, ani stranám. Naopak, je otevřeno všem a říká: „Pojďme tvořit.“

Zrodilo se lidové hnutí, které má přesný a jasný program, pochopený a podpořený lidem.

Co může získat ruský stát při realizaci pouze jednoho bodu z tohoto programu? Navenek velice jednoduchého bodu, v němž se jedná o hektar půdy, jehož výsledkem je:

- značné zlepšení ekologické situace;
- obnovení úrodnosti půdy;
- vyřešení otázky zabezpečení obyvatelstva státu vysoce kvalitními potravinami;
- značné zvýšení, dvojnásobné až trojnásobné, platu ve všech sférách národního hospodářství, aniž by vznikla inflace;
- okamžitá změna k lepšímu v demografické situaci. Ozdravení a omlazení obyvatelstva;
- řešení otázky obranyschopnosti země;
- zastavení odtoku kapitálu ze země a naopak jeho přítok do Ruska; návrat intelektuálních zdrojů;
- výrazný pokles a následné vymýcení úplatkářství, korupce, zločinnosti a terorismu během nejbližších let;
- spojení všech zemí blízkého zahraničí a států bývalé Varšavské smlouvy - Polska, Česka, Slovenska, Maďarska, Bulharska, všech pobaltských států do jediného mocného svazu;
- zastavení horečného zbrojení a těsná spolupráce Ruska, USA, východních muslimských států.

Tyto závěry nejsou jenom moje, jsou potvrzeny diplomovými pracemi studentů (příklad - diplomová práce budoucí právničky Taťány Borodinovové). Mluví o nich ve svých pracích vědci (například doktor ekonomických věd, poslanec tří volebních období Zákonodárného shromáždění, profesor Viktor Jakovlevič Medikov).

Píší o tom výzkumníci a obyčejní lidé v samizdatových brožurách.

Pokusím se tady uvést jen krátké odůvodnění týkající se některých bodů.

Takže si představme: stát přistoupil k realizaci návrhu Anastasiina programu.

Každé rodině, jež si to přeje, se pro založení svého rodového statku bezplatně poskytuje na doživotí jeden hektar půdy s právem dědění. Produkce vyrobená na statku, stejně jako půda, nemá být zatížena žádnými daněmi.

Výsledkem toho bude následující.

- **značné zlepšení ekologické situace**

Jak se ukázalo v praxi, lidé, kteří již dostali půdu pro rodové statky, v první řadě začínají vysazovat divoce rostoucí stromy, průměrně až 200 kusů každá rodina. Křoviny, zelená ohrada a ovocné keře - průměrně 2000 kusu, ovocné stromy - průměrně 50 kusů.

Podle mínění analytiků, i při nejskromnějších výpočtech, v případě přijetí daného programu na státní úrovni a při jeho správném pochopení bude v počáteční etapě v Rusku kolem 10 miliónu rodin, které si budou přát budovat své rodové statky.

A to znamená, že již první nebo druhý rok po přijetí programu bez jakýchkoliv dodatečných podpor budou ve státě zasazeny 2 miliardy divoce rostoucích stromů, 20 miliard keříkových rostlin, 500 miliónů ovocných stromů. A to je pouze začátek procesu.

- obnova úrodnosti půdy

Jak ukázala praxe, lidé, kteří nedostanou půdu do krátkodobého pronájmu, ale do doživotního užívání, se v první řadě ihned pouštějí do obnovení půdy. Přičemž se to nedělá jenom pomocí přidávání organického hnojiva, ale také přirozenějším způsobem - zasetím rostlin, které zlepšují půdu.

- vyřešení otázky zabezpečení obyvatelstva státu vysoce kvalitními potravinami

Vzpomeňte si na „boj o úrodu“ v sovětském období. Vzpomeňte si, jak studenty, školáky, podniky vyváželi do kolchozů a sovchozů při sklizni úrody. Také jsem se účastnil podobných masových akcí: plel jsem a sklízel cibuli na polích předměstských sovchozů.

Avšak přebytek kvalitních produktů se ve státě nevyskytoval. Starší generace si samozřejmě pamatuje na třetinu nahnílých brambor, jež se prodávaly v obchodech, a na odpuzující vzhled zeleniny.

Pak začalo zahrádkářské hnutí. Začali lidem dávat po šesti arech půdy. A stal se zázrak. Statistické údaje jsou všem známy. Obyvatelstvo země samostatně, bez jakýchkoliv ministerstev a správ, zajistilo téměř 80% produkce zeleniny (bohužel se teď pro zahrádkáře začaly vytvářet složité podmínky: zvýšení cestovného, daň z pozemku, zdražení elektřiny). A tohle na šesti arech, kde ani není možné se přiblížit k dokonalé ekonomice, zasadit vysoké stromy, jež hnojí půdu, zřídit vodojem. Při tom se pracovalo v podstatě pouze o víkendech. Bez dostatečné zkušenosti a znalostí.

Hektar umožňuje vytvořit dokonalejší ekonomiku. Při její správné organizaci se vynaložení práce najeden čtvereční metr plochy snižuje přibližně třicetkrát. Samozřejmě ne hned, znovu říkám: při jejím správném nastartování. Takže již existující praxe a teoretické výpočty potvrzují, že realizace představ programu úplně zabezpečí stát absolutně všemi potřebnými potravinami.

Teď o jejich kvalitě. Není snad třeba říkat, že člověk, který pěstuje plodiny, jimiž se stravuje celá rodina, nebude dávat do půdy insekticidy, chemická hnojiva. Nebude pěstovat mutované produkty. Tento hnus se dodává do našeho státu a obyvatelstvo ho nakupuje výhradně z důvodu nedostatku potravin. Při jejich dostatečném množství ihned vystupuje do popředí kvalita. Doufám, že jsem se vyjádřil přesvědčivě.

- **značné zvýšení platu, dvojnásobné až trojnásobné, ve všech sférách národního hospodářství, aniž by vznikla inflace, a snížení vnitrostátních cen všech druhů zboží. Pokles sociálního napětí.**

Někdo si třeba pomyslí: jaká může být souvislost mezi realizací programu „Rodové statky“ a zvýšením platu, dejme tomu prodavače, řidiče trolejbusu, zdravotní sestry nebo učitele? Ale ona je! Dokonce bezprostřední a přímá.

Posudte to sami, většina podniku je teď privatizována a nachází se v rukou soukromých osob. Ti, kterým říkáme oligarchové, mají neuvěřitelné zisky, na čím účet? Zpravidla na účet minimální výplaty zaměstnanců. A jaký smysl má zvýšení výplaty, dejme tomu z pěti tisíc na dvacet, když lidé stejně stojí ve frontě na práci. Lidé jednoduše nemají na vybranou.

Úplně jiná situace se vytváří, když rodina, jež má vlastní statek, za práci na něm dostává průměrně deset tisíc měsíčně (což je absolutně reálné a prokázané v praxi) při minimálních životních nákladech. Není třeba platit za komunální služby, utrácet za každodenní cestu do práce a zpátky a také na stravování v městských restauracích. Aby člověka, jenž žije na statku, zaujala práce v továrně, bude třeba mu nabídnout plat minimálně jedenapůlkrát až dvakrát převyšující příjem na statku, a ještě mu kompenzovat výdaje na cestu a stravování.

Ted' oligarcha, jenž privatizoval továrnu nebo podnik, který se zabývá těžbou ropy, může žít třeba v londýnském zámku (což se také děje) a mít příjem kolem miliónu dolaru měsíčně, zatímco dělníci, kteří mu zabezpečují tento příjem, nedostávají ani jednu tisícinu.

Takový stav nemůže přetrvávat donekonečna. Nevyhnutelně povede k revoluci, zabavení podniku a ke svržení vlády, která dopustila podobnou nespravedlnost. Východisko je jediné: spravedlivě se rozdělit s dělníkem. Dobrovolně do toho oligarcha nepůjde, ale bude k tomu okolnostmi donucen.

Mluvíme o vzájemném vztahu majitele statku s vlastníkem průmyslového podniku. Ale lidem, kteří zůstanou žít v městských bytech, se také bude muset zvednout plat, aby se udrželi na pracovních místech. Vždyť také budou mít výběr: pokračovat v práci a žít pouze v městských podmínkách, nebo začít budovat nový způsob života.

A poslední otázka týkající se tohoto bodu. Proč nedojde k inflaci, zvýšení cen?

Inflace - to je vždy důsledek vyvolaný konkrétním úmyslným procesem. Zvýšení cen je pouze důsledek. Příčina - odloučení člověka od přirozeného způsobu života. Je jednoduché zvýšit ceny benzínu, potravin, když lidé nevlastní ani jedno. Jsou úplně závislí. Ale zkuste zvýšit cenu jablek člověku, jenž má vlastní zahradu. Je to absurdní. Benzín? Ale tady jsou také meze. Dnes jsou ceny benzínu tak vysoké, že obdělávat půdu o velikosti dvou až tří hektarů je podstatně výhodnější za pomoci vlastního koně, který mimochodem dává prvotřídní hnojivo.

- **rychlá změna k lepšímu v demografické situaci. Ozdravení a omlazení obyvatelstva**

Jak je známo, demografická situace ve státě je katastrofální. To slovo ani není dost výstižné. Pokud se ve státě v době míru každoročně snižuje počet

obyvatel o milión, je to hrůza ! Vládcové podobného státu by měli tajit svá jména před obyvatelstvem a před potomky. Rozhovory o nutnosti změnit vzniklou situaci jsou pouhým žvatláním. Tím se nic nemění. Zvýšení materiální podpory pro rodičky je samozřejmě potřebné, ale materiální pomoc nic podstatně nemění.

Dějiny mnoha tisíc let ukazují, že ženy vždy přestávají rodit, když nevidí jasnou budoucnost pro svědět. V první řadě je třeba přesně a jasně určit budoucí vývoj celé společnosti a konkrétně rodiny, jako jeho základní jednotky.

Vladimírský fond „Anastasia “provedl dotazování rodin, jež mají záměr zvelebovat své rodové statky. Z více než 2000 dotazovaných 1995 odpovědělo, že budou rodit děti. Chtěli by jich mít dvě a víc.

Ti lidé, kteří nejsou schopni mít vlastní děti ze zdravotních důvodů, mají v úmyslu si je adoptovat z dětských domovů. Proč se to stává ? No proto, že člověk, jenž tvoří překrásnou živou oázu, chápe, že tvoří něco věčného, a chce, aby se také jeho děti radovaly ze života.

Co se týče ozdravení a omlazení národa, vraťme se k praxi. Podívejte se, jak ožívají a mládnou naši dědečkové a babičky, když vyjíždějí na jaře na chatu. A není třeba dokazovat, že těhotná žena, jež se stravuje ekologicky čistými produkty, pije čistou vodu a dýchá čerstvý vzduch, bude rodit zdravé děti. Nesrovnatelně zdravější než dnes.

- vyřešení otázky obranyschopnosti země, značné omezení zbrojení a brzké odstranění úplatkářství, korupce, zločinnosti a terorizmu

Bojeschopnost a morální duch dnešních ozbrojených sil, včetně vnitřních vojsk a policie, překročila nulový bod a klesá k minusu. Není tajemství, do jaké míry je problematické pro vojenský komisariát splnit plán povolání mládeže do vojenské služby. Vyhýbání se vojenské povinnosti se mezi mládeží již nepovažuje za ostudu, ale za hrdinství. Kdo je bohatší, ten se pokouší vykoupit se, ti, kteří jsou chudší, hrát si na nemocného až do sebezmrzačení.

Jakžtakž se dají získávat povolanci z chudých rodin. Před silným nepřítelem není taková armáda schopná nikoho a nic zachránit. A nejen to, je potenciálně nebezpečná pro samotný stát, jenž ji udržuje.

Udělejme si jasno v tom, koho dnes má bránit voják Ruské armády ? Vlast - následuje standardní odpověď. Ale dnes je pojem vlast vágní a mnozí lidé si stěží představí, co je to vlast. Zcela nedávno ruští důstojníci a vojáci skládali přísahu věrnosti Svazu sovětských socialistických republik, který byl vlastí. Najednou se změnil hranice a část teritoria přestala být vlastí. Vojenským útvarům, jež byly dislokovány na tomto místě, se začalo říkat okupanti. Zbývá jen obrana lidí na území s názvem „Rusko“. Ale jakých lidí ? Úředníků, kteří berou úplatky, oligarchů ? Své rodiny ? Ale když voják nebo důstojník pochází z chudé rodiny, před kým ji má bránit ?

Státní propaganda již více než deset let tvrdí, že budujeme „civilizovaný demokratický stát západního typu“. Ted' si představte, jak mohou ruští vojáci zahájit boj proti armádě NATO nebo USA, když je jim dopředu vsugerováno, že ti jsou civilizovaní, rozvinutí, a tudíž my jsme nerozvinutí a necivilizovaní. Je to absurdní. Psychologický nesmysl, nebo promyšlená taktika ? Za všelék pro vzniklou bezvýchodnou situaci se považuje profesionální armáda. Ale

to je ještě větší nesmysl. Profesionální armáda, jak je známo, se skládá z námezdníků, kteří berou do rukou zbraň a střílejí za peníze, podle rozkazu. Podřizují se těm, kdo více platí.

Z dějin známe četná fakta, kdy se vlády obávaly návratu armády, jež se skládala z žoldnéřů. Bylo to ve starověkém Římě, podobné nebezpečí existuje v USA. Lokálně již je také v Rusku.

Profesionální armáda má neustále válčit a je nežádoucí, aby boje probíhaly na domácím území. Pokud se armáda vrací do své země, nevyhnutelně bude využita silami, které oponují existující vládě, nebo se rozpadne na četné skupiny a část z nich se promění v zločinecké útvary. Vyzbrojení žoldnéři většinou nebývají nezaměstnaní. Pokud jim práci nedají, najdou si ji sami, a podle profese. Navíc armádu, jež se skládá z lidí, kteří konají službu pouze za peníze, je velice jednoduché přetáhnout na druhou stranu.

Tak si představte cizí vojenskou základnu, umístěnou v Gruzii, Turkmenii nebo na Ukrajině, jejíž vojáci dostávají tři tisíce dolarů měsíčně, a naši pouze pět set. Ale co si tady budeme představovat? Máme již konkrétní příklady. Podívejte se, jaké množství vysoce kvalitních, odborně připravených důstojníků bývalé KGB teď pracuje v ochrance komerčních struktur, včetně cizích bank. A jaké je východisko? Pouze jediné. Je třeba udělat to tak, aby ruští vojáci, důstojníci a generálové měli co bránit.

- každý poručík Ruské armády, vnitřních vojsk a policie má mít při udělení hodnosti poručíka právo získat spolu s malinkou hvězdičkou i hektar půdy pro založení svého budoucího rodového statku

Půdní přiděl se má vydávat ne v nějakém zapadlém koutě, ale na vybraném teritoriu, speciálně státem určeném pro osady. V mezích tohoto určeného teritoria si důstojník sám může vybrat svůj hektar. A založit na něm, když přijede domů na dovolenou, sám nebo s rodiči novou zahradu, vykopat rybník, určit místo pro stavbu domu.

A i když jej budou rozkazy služebně překládat do různých oblastí, a dokonce jiných zemí, a i když bude žít na důstojnické ubytovně, v kasárnách, nebo dokonce ve stanu v polních podmínkách, každý důstojník Ruské armády musí vědět: tam, na vybraném místě, jež se mu zalíbilo, rozkvétá na jaře zahrada jeho malé vlasti, jeho zahrada. A dívka, které padne do oka, když se podívá na malinkou hvězdičku na nárameníku, bude vědět: její milovaný má budoucnost, má Vlast, má rodové hnízdo pro jejich budoucí děti.

A i když zatím bude muset se svým milovaným sdílet nelehké podmínky důstojnického života, stejně alespoň jednou za rok přijedou domů na dovolenou do své malinké vlasti a budou si snít, plánovat budoucí statek. Určí, kde mají vyhloubit rybník, kde postavit dům.

A i když budou muset měsíc dovolenky strávit na své půdě ve stanu, stejně dokážou pocítit s ničím nesrovnatelnou vizi překrásného budoucna svého rodu.

I když stromečky budoucí zahrady zatím budou úplně malinké a zelený živý plot statku sotva viditelný, ony již budou a budou růst a vzkvétat v očekávání svých stvořitelů.

- **pokud důstojníková manželka otěhotní, v průběhu tří měsíců je stát povinen na určeném místě na jejich půdě postavit menší vilu se všemi vymoženostmi podle projektu, který vyberou budoucí rodiče (dnešní technologie to umožňují)**

Manželka ruského důstojníka poslední měsíce svého těhotenství stráví ve vlastním domě. Možná, že tam budou její rodiče, možná, že bude sama, komunikujíc s příjemnými sousedy. Ale hlavní je to, že kolem ní a v ní budou tak potřebné pozitivní emoce. Vždyť bude v prostoru malé vlasti. Vlasti své a milovaného.

Neodjede rodit dítě do zámořského státu, ani ne do inkubátoru, jenž se z nějakého důvodu jmenuje „porodnice“. Důstojníková manželka porodí dítě na svém statku, jak to již dělají mnohé ženy. Byť pod dohledem doktoru, ale doma, v příznivém a laskavém prostředí, na které je zvyklá, a ne na stole, jenž slyšel sténání a výkřiky stovek rodiček.

- **dítě ruského důstojníka se má narodit pouze na svém vlastním rodovém statku**

I když se v tomto okamžiku mladý poručík bude nacházet někde daleko, uslyší, rozhodně uslyší, pocítí první radostný křik svého dítěte. A žádný nepřítel se nedostane do jeho velké Vlasti. Mladý poručík, ruský důstojník, nepropustí nepřítele. Protože v srdci jeho velké Vlasti je jeho malinká, ale nejbližší a nejmilejší vlast. Kde jeho milovaná v rozkvétající zahradě drží za ručičku malinkého syna, jenž se pokouší udělat své první kroky v životě.

Společnost ! Naše společnost, která tvoří stát, již dnes může udělat to, aby mladá matka - žena ruského důstojníka - nemyslela na to, jak má sehnat obživu pro své dítě. Musí být zabezpečena. Byť ne tak, jako manželky oligarchů, vždyť ani nepotřebuje laciné vymoženosti drahých aut. Bude mít víc - lásku a budoucnost. Dělá to podstatné - oživuje vlast. Tohle je její hlavní práce, hlavní úkol.

A společnost jí má dávat plat, rovnající se manželově výplatě. Je to samozřejmě málo za její velké stvoření, ale ať se podobný krok stane začátkem dobré vůle společnosti a státu.

Taková možnost existuje již teď, jen není třeba motat hlavy vyššími ekonomickými úvahami.

Ropovod zalévá Rusko dolarovým deštěm. Copak je možné, aby tento déšť alespoň jedinou kapkou nezasahoval ruského důstojníka, jeho manželku, dítě, jeho malou vlast ?

Kdo vymyslel tento řád, schovává se jakoby za panaceu proti všem neštěstím zvanou demokracie ?

Copak je to demokracie, když ruští chudí vojáci a důstojníci musí bránit ty bohaté, jejich paláce na Rublevské silnici a množství jiných podobných regiónu ve státě ? Není to demokracie, ale blouznokracie !

A pokud se toto blouznění nezmění, nebudeme mít záchranu a ochranu. Nebude ji mít obyčejný obyvatel, ani prezident a už vůbec ne malí a velcí oligarchové.

Korupce, narkomanie, dopravní policista, jenž se stal pověstným a vybírá velké

pokuty, zmizí, pokud se zničí toto blouznění.

No povězte mi, proč zaměstnanec státní dopravní inspekce musí stát na silnici a vdechovat silniční prach a smog z výfuků drahých i nepříliš drahých aut projíždějících kolem ? Jakoby všichni byli moudří a on - hlupák. Stojí a zajišťuje jim bezpečnost, přitom dostává žebrácký plat.

Ale když nebude vybírat pokuty od vlastníku těchto aut, příbuzní se mu vysmějí, budou ho považovat za skutečně nenormálního, žena ho zahrne výčitkami, děti se odvrátí od otce, který není sto koupit jim ani nepříliš moderní džiny.

Nebojí se ani Státní bezpečnosti. No, dají mu výpověď - to není velká ztráta. Tato práce, pokud ji bude vykonávat poctivě, nezabezpečí život jeho rodiny. Takže je třeba hledat jinou. A jakou ? Jakou, aby zůstal poctivý a byl zabezpečený ?

Proto také stojí v prachu a silničním smogu a vybírá pokuty. A společnost jej příliš neodsuzuje a platí. Co se dá dělat, všichni se stáváme takovými, myslí si společnost. A to je strašné ! Protože jsme si na to zvykli ! Přestáváme snít o jiných poměrech.

Zvykáme si na davy prostitutek, na děti bez domova, na zločince. Zvykáme si na show pod názvem „volby“. Nebo nás zvykají ?

Ale vždyť donedávna bylo nejstrašnějším pro člověka, jenž žil v ruské vesnici, společenské odsouzení: „Je to šlapka“, „Je špatný hospodář“.

Tak tedy, tato doba se má vrátit. Určitě se vrátí doba, kdy pro Rusy nejpříjemnějším bude ohodnocení společnosti: „Je to dobrý člověk“, „Má vnímavé a vychované děti“, „Jeho statek je krásný“. Pak nebude žádná zločinnost, korupce a narkomanie. Tato doba určitě přijde.

* * *

Na lavičce stinné zahrady sedí prošedivělý starší člověk a opatrně hladí rusou hlavičku tříleté vnučky, jež se přitulila k jeho hrudi. A jedenáctiletý vnuk sundal generálský kabát, který visel na lavici s opěradlem, a snaží se ho vyzkoušet. Na náramenících jsou dvě generálské hvězdy. Kdysi to byly dvě úplně malinké poručické hvězdičky.

To ale není nejdůležitější, přemýšlí prošedivělý generál a dívá se na vnoučata. Nejdůležitější je to, že stvořil a zachránil pro vnuky tuto zahradu, rybník a celý nádherný prostor svého statku, své malinké vlasti v srdci Ruska. Zachránil Rusko. A ono vzkvétá ! Jeho Vlast ! Čerstvý vánek roznáší libou vůni jejích zahrad do celého světa. A meziplanetární větry nesou jiným světům zvěst o rozkvětu Země. Hvězdy na nebi září lehkou závistí a touží uvítat návštěvu ze Země, moudré a světlé Boží dcery a syny.

Tak se stane ! Ale zatím... Slyšíte, poručíkové, jak bije na poplach srdce Ruské země ?! Jak prosí: vezměte mě po troškách a vysázejte sady. Pro každého z vás vypěstuji rajske prostory a daruji věčnost !

Slyšíte ? Rozhodně to uslyšíte !

- zastavení odtoku kapitálu ze země a jeho přítok do Ruska. Návrat intelektuálních zdrojů

Teoreticky můžu dokázat, že při úplném přijetí Anastasiina programu se něco podobného stane. Teoreticky to dokazují významní analytici, studenti ve svých diplomových pracích.

Na toto téma je možné také diskutovat. Nesporné důkazy může předložit pouze praxe. A ta je předložila.

Do osad, které se již budují a nemají pevný právní status, začali přijíždět lidé z blízkého i vzdáleného zahraničí. Já například vím, že pouze v jedné osadě poblíž města Vladimír buduje svůj statek učitel z Turkmenie a mladý pár z USA. Něco podobného lze pozorovat také v mnohých jiných osadách, jež se budují na území Ruska a Ukrajiny. Lidé nečekají na zákon o přidělení půdy, snaží se přizpůsobit existujícím zákonům a kupují půdu. Kupují svou vlast. Povinností společnosti, statuje vrátit jim tyto peníze. Jinak padne prokletí na všechny, kteří dokázali od člověka, narozeného na zemi, brát poplatek za to, že začal zvelebovat zem, na které se narodil.

Nicméně se lidé vracejí, byť zatím jsou to pouze jedinci. Co se stane při příznivé shodě okolností, tudíž po přijetí zákona o přidělení pozemku pro rodový statek každé rodině, jež si to přeje, posudte sami.

Dopis z Německa pro prezidenta Ruské federace

Kancelář prezidenta Ruské federace

Staré nám. 4,

102132, Moskva

ANASTASIA e.V

Schuetzlerbergerstr. 43

D-67468 Frankeneck

Tel: +49 6325 955 99 39

Fax: +49 6325 18 38 59

www.anastasia-de.com

E-mail: info@anastasia-de.com

Vážený prezidente Ruska, Vladimíre Vladimíroviči Putine !

Tento dopis je od bývalých občanů země, která již neexistuje - SSSR. Z různých důvodů se mnozí z nás ocitli v zahraničí. Německo se stalo útlukem pro více než tři milióny přistěhovalců ze Sovětského svazu. Mnozí z nás, kteří tam zamířili a poznali západní, „civilizovaný ráj“, si uvědomili, že zároveň ztratili Vlast, bez níž člověk nikdy nemůže být úplně šťastný.

Dnes se v Rusku objevila naprosto nová idea, jež zaručuje fyzické a duchovní zdraví člověka. Přijali ji mnozí lidé různých národností, včetně těch, co žijí v zemích západní Evropy. Díky této ideji jsme pochopili, že právě Rusko v tomto okamžiku vlastní duchovní potenciál, který je potřebný pro obrození harmonického člověka a obnovení harmonického státu.

Podrobněji se o této ideji lze dozvědět z knih Vladimíra Megreho ze série „Zvonící cedry Ruska“, jejichž celkový náklad činí téměř šest miliónů. S knhami V.

Megreho Rusové, obyvatelé SNS a jiných zemí dostali novou krásnou naději na obrození, které potřebuje každý člověk, rodina a stát.

Podstata ideje tkví v následujícím:

Každá rodina nebo občan mají mít právo bezplatně získat jeden hektar půdy, na němž budou zvelebovat svou malou vlast, svůj rodový statek, jenž by se dědil z generace na generaci. Člověk se narodil na zemi a musí mít svůj konkrétní kousek Vlasti, stvořený a vypěstovaný vlastníma rukama, rukama několika generací svého rodu.

V jednom ze svých vystoupení jste se zmínil, že se Rusko zrodilo a dlouho žilo na vesnicích, na půdě, a že je to jeho cesta. Souhlasíme s tím ! Zakusili jsme radosti západní civilizace a jasně jsme pochopili, že narkomanie, prostituce, děti bez domova, krádeže a vraždy jsou výplodem té vyhlášené civilizace. Již nemluvíme o nejbolestivějších evropských problémech - ekologickém a demografickém. Celý tento komplex problémů se projevuje také v Rusku, jež se pokouší uskutečnit přeměnu podle západního vzoru. Dnes mnozí lidé na Západě začínají chápat, že cesta, kterou kráčí západní demokratické státy, vede do slepé uličky, ne-li k sebezničení.

Rusko prošlo těžkými mnohověkovými zkouškami, v jejichž důsledku se vypěstoval zvláštní duch lidu. A díky němu se v době největší duchovní a ekologické krize Rusové dokážou zastavit na kraji propasti a navzdory všemu zrodit nejen novou národní ideu, vytvořit nový život, ale také zabránit katastrofě, sebezničení celého lidstva.

My, bývalí občané SSSR, si v plné míře uvědomujeme jednoduchý pojem - Vlast. Potom, co jsme se vzdali předchozího občanství a získali jsme cizí, mnozí z nás pochopili, že naše duše a srdce zůstaly na místech, na kterých jsme prožili větší část svého života.

Chtěli bychom se vrátit do Ruska, začít tvořit své rodové statky a vytvářet osady nového typu. Činnost, spojená se zřízením rodového statku, povede ke kvalitativní změně života obrovského společenství lidí. Uvědomujeme si, že mnohé záleží na nás, na naší práci, dovednostech, zkušenostech. Mnozí z nás získali v Evropě nové profese, vystudovali cizí jazyky, někteří mají své podnikání. Je nemálo takových, kteří začali studovat zkušenosti západních ekologických osad a netradičního obdělávání půdy.

V osadách budeme sami stavět školy, kluby, lékárny. Možná, že speciální dotace státu ani nebudou zapotřebí, jelikož mezi námi jsou lidé různých specializací, prostředky a možnosti jsme připraveni a schopni hledat sami.

Taková činnost povede ke kvalitativní změně života obrovského společenství lidí. Půda, jež dosud ležela ladem, opuštěná, vyčerpaná, se promění v úrodné zahrady a v nich se narodí generace nových Rusů s novým vědomím, světonázorem a vnímáním světa.

Přitom si všichni přejeme pomoci svým příbuzným a blízkým, kteří teď žijí v Rusku a SNS, což také napomůže vyřešení otázky mládeže, zaměstnanosti a otázek bydlení. Jsme připraveni již dnes vynaložit úsilí několika generací našich rodů, a také všechny své dovednosti, zkušenosti, znalosti, finance pro vytvoření mocné, vznešené, hrdé Vlasti - Ruska.

Pro uskutečnění této ideje prosíme, abyste posoudil následující body:

- 1. Každé rodině, jež si to přeje, nebo samotnému občanovi dát právo na bezplatné získání jednoho hektaru půdy na doživotí s právem dědění, bez práva prodeje, pro stvoření rodového statku.*
- 2. Zjednodušení procedury získání ruského občanství pro osoby, které si přejí tvořit svou malou vlast a velké Rusko, narodily se na území SFSR nebo jiných republik bývalého Sovětského svazu a v minulosti měli občanství SSSR.*

S nadějí a úctou,
budoucí občané Ruska.
Německo, 160 podpisů.

* * *

Bohužel, na tento dopis nepřišla z Ruska žádná odpověď. Dokonce ani krátká formální reakce nějakého úředníka. A tak Rusové žijící v Německu uchovávají poštovní stvrzenku o tom, že administrace ruského prezidenta dostala jejich dopis. Nu což, už se to stalo zákonitostí. Neodpovídají nejen vám, ale ani nám, žijícím tady v Rusku. Na internetu je na webových stránkách již celá rubrika dopisů napsaných také v angličtině, včetně dopisů prezidentovi Ruska. Pět let lidé píší stále na jedno téma - rodové statky, ale neexistuje odpověď ani na jeden dopis. Ani na kolektivní, ani na individuální.

Jak brzy pochopíte, jinak to ani nemohlo být, protože v Rusku existují síly, jež se postavily nad prezidenta a vládu. Domnívají se, že stojí výš než lid, ale myslím si, že zbytečně. Je samozřejmě možné se povznést nad opilý lidem, ale není a nemůže být žádná síla, která by byla vyšší než lid, v jehož srdci již žije sen o budoucnu a vroucí přání uskutečnit tento sen.

Budu vám muset odpovědět místo úředníků a místo prezidenta, drazí bývalí spoluobčané.

Především děkuji vám, kdo dnes žijete v Německu, Americe, Izraeli, Polsku, Česku a Slovensku, Itálii a Francii, v Gruzii, Bělorusku, Kazachstánu a Mongolsku. To díky vašemu úsilí jsou v zemích vašeho dnešního pobytu přeloženy a vytištěny knihy o Anastasii. Neznal jsem vás, a proto jsem o to nemohl požádat. Ale vím o něčem jiném. Víam, jak se chvěla vaše srdce a jak jste chodili za vydavateli a překladateli, a když vám nerozuměli, rozhodli jste se překládat a vydávat mé knihy sami. Jako například v Česku a na Slovensku, v Kanadě a Americe.

A pak vám začali rozumět! Poprvé jsem to pocítil v Německu, když jsem vystupoval před čtenáři v Berlíně a Stuttgartu.

V přeplněných sálech seděli rusky mluvící Němci, kteří emigrovali z Ruska do Německa, a rodilí obyvatelé, kteří nemluví rusky. Byli přibližně ve stejném počtu. Víam, že ti lidé, kteří přijeli z Ruska, rodilí Němci a Němci, kteří emigrovali z Ruska, nejsou k sobě moc přátelští. Ale tady seděli spolu a přívětivě se snažili vysvětlit jeden druhému zřejmě ne vždy srozumitelný překlad z ruštiny. Dříve jsem považoval Němce za pedantickou a nepřilíš emocionální národnost. Ale život ukázal opak. Právě německý rolník, jenž si přečetl knihu o Anastasii, nasedl do svého auta a jel na Sibiř. Jel, aniž by uměl rusky, aniž by znal ruské silnice, ruskou státní dopravní inspekci a ruské počasí. Dostal se tam. Vrátil se domů a přivezl přátelům dárky z Ruska.

Samozřejmě, velice děkuji všem těm, kdo z vlastní iniciativy, občas i na vlastní náklady, překládal a vydával knížky v cizině. Ale vždyť nejde pouze o knihy. To důležité je v něčem jiném. Děkuji vám za pochopení a podporu idejí a touhy, jež vycházejí ze sibiřského Ruska. Teď tato touha není pouze ruská. Ve stejné míře je také vaše. Ať se vám podaří ji uchovat, uskutečnit a předat dětem pro zdokonalení.

Není známo, kdo udělal víc: Anastasia svým zaníceným vyprávěním, knihy, nebo všichni lidé, kteří podchytili ideu a nesli ji jako pochodeň.

„Celou svou duši lidem dám, duši svou v lidech odolám. Připrav se, zlo, odejdi ze světa,“ řekla Anastasia.

Myslel jsem si, že jsou to pouhá slova. Avšak život ukázal, že ne.

Malinkými plamínky vzplanula její touha v duších miliónů lidí, rozptýlených v různých zemích, lidí různých národností a vyznání. Tato touha se stala nejen Anastasiinou. Je vlastnictvím lidí a není pomíjející. Je teď na nekonečná staletí !

(1 3 .)

HEKTAR - KOUSÍČEK PLANETY ZEMĚ

Občas mi říkají: „Co se stále staráš o hektar - jsou důležitější věci.“ Ale, myslím si, že v našem dnešním životě není nic důležitějšího než navrátit zemi původní rozkvět.

A proto také mluvím o hektaru rodové půdy, vždyť za ním stojí něco nezměrně většího. Ne vždy mi stačí rozum, intelekt a možná také temperament, abych to vysvětlil, ale když se mi alespoň trochu daří a lidé mě chápou, je to vítězství.

Stejně jako tenkrát. Rok 2003. Švýcarsko. Curych. Mezinárodní fórum. Pozvali mě tam organizátoři a přidělili mi čas na vystoupení. Začal jsem mluvit o ideji zrozené v Rusku, ale sál mě moc nevnímal.

Otázka ze sálu:

„Jakým způsobem spojujete hektar půdy s duchovním formováním člověka ? Možná, že pro Rusko je důležitý problém obdělávání půdy, ale v Evropě jsou tyto otázky dávno vyřešeny. Sešli jsme se tady, abychom si popovídali o duchovnosti.“

S rozechvěním jsem začal odpovídat:

„Mluvím o hektaru půdy, o zřízení rodového statku a někdo si myslí, že je to primitivní. Že je třeba mluvit o velkých vědách a duchovnosti proto, že takové je téma prestižního evropského fóra. Jsem informován, že teď v tomto sále přede mnou sedí známí evropští pedagogové-novátoři, filozofové, spisovatelé, kteří píšou o duchovnosti, i jiní neméně proslulí lidé, kteří přemýšlejí o duchovnosti. Ale právě proto, že si uvědomuji, kdo se teď přede mnou nachází v tomto sále, mluvím o hektaru půdy.

Pánové, jsem si jist, že pojmy jako láska, duchovnost rozhodně mají získat svou materiální podobu.

Hektar půdy, který mám na mysli a o němž mluví Anastasia, není pouhým

hektarem půdy. Je to prostor, jehož prostřednictvím budete spojeni s kosmem. Na tento prostor, a tudíž na vás, budou reagovat všechny planety vesmíru. Budou vašimi přáteli, pomocníky a spolutvůrci.

Podívejte se, co se stává podle zákonů přírody: obyčejná květina - kopretina - i ona je nerozlučně spjatá s kosmem, s planetami, se sluncem. Květina otevírá své lístečky, když vychází slunce, a zavírá je, když slunce zapadá. Jsou ve vzájemné harmonii. Biliony kilometrů a světelných let je nemohou rozdělit. Jsou spolu - velké Slunce a malinká pozemská květina. Ony vědí, že pouze spolu jsou tvůrci velké vesmírné harmonie.

Každá pozemská bylinka reaguje nejen na slunce. Reaguje na jiné planety, reaguje na člověka, na energii jeho citů.

Vědci prováděli takový experiment. K pokojové květině připojili čidlo, ručičky přístroje zaznamenávaly nejmenší energetické impulsy, jež vydávala květina. Do pokoje postupně vcházelo několik lidí. Jeden prošel kolem, druhý přišel blíž a zalil květinu, třetí vešel a utrl lísteček. Přístroje zaznamenaly, že když do pokoje vcházel člověk, jenž utrl lísteček, rostlina se začínala chvět a ručičky přístroje se odchylovaly.

Často lze pozorovat také následující fenomén: květiny vadnou, když člověk odjíždí. Takže chápeme, že všechny rostliny reagují na člověka. Mohou jej milovat, anebo nemilovat. Tudíž sdělovat svým planetám lásku nebo nelásku.

A teď si představte, že máte nějaký prostor - hektar půdy. Nejen hektar půdy, na kterém jsou zasazeny brambory na prodej, ale hektar půdy, na němž jste začali tvořit s určitou mírou uvědomělosti, s určitou úrovní duchovnosti.

Máte své teritorium, na němž je množství rostlin, které nevysadili námezdní pracovníci, ale bezprostředně vy. Každá rostlinka, každá bylinka se k vám chová s láskou, a tyto rostliny, živé bytosti, jsou schopné pro vás sebrat všechny nejlepší vesmírné energie. Sebrat a odevzdat je vám. Rostliny jsou vyživovány nejen energií země. Vždyť víte, že jsou rostliny, které mohou růst bez půdy.

Před pěti tisíci lety žili ve starověkém Egyptě žrecové, kteří vytvořili množství náboženství. A tito žrecové řídili celé národy. Byli nejbohatšími lidmi té doby. Ve sklepech jejich paláců byly uchovávány truhlice se zlatem a klenoty. Znali mnoho tajných věd, pro radu a pro peníze za nimi chodili faraóni. Ale každý z vysoce postavených žreců měl svůj hektar půdy, na němž nedovoľoval pracovat otrokům. Tito nejbohatší lidé znali mnoho věd, znali tajemství hektaru. Na zdech starodávných chrámů Egypta, žrecovských chrámů, bylo napsáno: „Nepřijímej potravu od svého otroka." To je jeden příklad.

Druhý příklad. Ve starověkém Římě vydali senátoři nařízení, že pokud otrok umí pracovat s půdou a je mu dán pozemek, pak tohoto otroka lze prodat jinému hospodáři spolu s půdou, aby se k tomu, co na ní roste, nepřipouštěli cizí lidé. Proč římské senátoři dávali některým otrokům půdu? A ještě jim dávali peníze, aby si tam postavili dům. Z jednoho jediného důvodu - aby si od otroků vzali deset procent úrody vypěstované a nasycené láskou a péčí člověka, který ji pěstoval. Pouze taková produkce může být užitečná.

Egyptští žrecové a senátoři starověkého Říma věděli, která strava je člověku prospěšná. Produkty, jež teď konzumujeme, v žádném případě nelze používat k jídlu: je to „mrtvé" jídlo. Je velký rozdíl mezi plodem, který utrhnete

z keříku a ihned zkonzumujete, a tím, který se prodává v obchodě. Tady nejde jen o to, že už je zvadlý, jde o to, že nemá energii. Nemůže živit lidskou duši. Již nemluví o tom, že náš technokratický svět stvořil takové druhy rostlin, které jsou mutanti.

Tudíž, pokud nemáte svůj hektar půdy, nikde nenajdete potravu důstojnou člověka. Můžete vzít peníze a koupit si nějakou zeleninu. Ale musíte vědět: tato zelenina nerostla pro vás, ona vůbec nerostla pro člověka. Rostla pro peníze.

Neexistují nemoci, jež by nemohl vyléčit Prostor Lásky, ten prostor, který jste stvořili svými rukama a duší.

Lidé jsou Boží děti. Svět rostlin a zvířat, vzduch a okolní prostor jsou také Boží výtvoři. A všechno společně není nic jiného než materializace Božího ducha. Pokud někdo o sobě říká, že je vysoce duchovním člověkem, ať ukáže materializaci své duchovnosti.

Představte si, že se teď na vás seshora dívá Bůh. A vidí, jak řídíte tramvaj, jak někdo z Jeho dětí staví budovu, někdo stojí za pultem a prodává - je prodáváč. Takové profese Bůh nestvořil. Tyto profese jsou pro otroky. Bůh si nepřál, aby Jeho děti byly otroky. Stvořil zázračný svět a odevzdal ho svým dětem, aby mu vládly. Přijměte ho a užívejte ! Ale pro tohle je třeba tento svět pochopit. Pochopit, co je to měsíc, pochopit také, co je to bylina s názvem řebříček.

Co je vlastně hektar půdy ? Je to místo, na němž má člověk pracovat v potu tváře ? NE ! Je to místo, na němž člověk vůbec nemá pracovat ! Je to místo, jehož prostřednictvím člověk má řídit svět. Povězte mi, kdo více potěší Boha: člověk, který řídí tramvaj, nebo člověk, který proměnil v ráj, byť malinký, kousíček země ? Samozřejmě že ten druhý.

Je možné otevřít dnešním lidem cestu do kosmu ? A naučit je ovládat Mars, Měsíc ? Není ! Protože se tam objeví zbraně, špína, budou tam stejné války jako na Zemi. Ale vždyť člověk je stvořen proto, aby ovládal jiné světy. A stane se to pouze tehdy, když pochopí a osvojí Zem. Způsob osvojení vesmírných planet není technický, je psychotelepatický.

Člověk si musí uvědomit, v čem je skutečná krása vesmíru.

Vaše město Curych je považováno za krásné. Můžeme tisíckrát říci, že je krásné. Ale co konkrétně je v něm krásného ? Ano, je tady velice čisto. Ano, je mnoho, podle vzhledu, zabezpečených lidí. Ale copak je krásná zem uvalčovaná asfaltem ? Copak je to dobré, že pouze na některých místech proráží zelené ostrůvky ? Copak je to dobré, že v centru vašeho města umírá velkolepý strom - cedr ? Dusí se kouřem. Dusí se výfukovými plyny. Neumírá a nedusí se jen on. Těmito plyny se dusí člověk, jenž chodí tímto městem.

Musíme se zamyslet nad tím, co jsme natropili na této zemi. A je lepší, když budeme mluvit velice jednoduše. Ať si každý z nás vezme malinký pozemek, dá dohromady všechn svůj rozum a všechnu svou duchovnost a vytvoří byt malinký, ale konkrétní ráj. Promění malinký kousíček půdy na velké planetě v kvetoucí zahradu, materializuje svou duchovnost, jak to udělal Bůh. Pokud to uskuteční milióny lidí v různých státech, celá zem bude kvetoucí zahradou a nebudou války, protože milióny lidí se budou s láskou oddávat velkému tvoření. A i když se vypraví Rusové na Švýcarsko nebo Německo, tak jen proto, aby

se pokochali pohledem na krásné živé oázy, aby přejali zkušenosti materializace pravé duchovnosti.

Rusko se teď bohužel snaží napodobit Západ. Když ruští politici mluví o západních zemích, používají ve svých projevech takové výrazy jako „vyspělé“, „civilizované“, vyzývají lidi dohnat je ve „vyspělosti“ a „civilizovanosti“. Naši politici zatím nevědí, že je možné nejen rychle dohnat, ale také značně rychle předběhnout. Stát se to ale může pouze v případě, že budeme běžet opačných směrem.

V žádném případě nechci ponížit nebo urazit vaši západní civilizaci. Ale přece mluvíme o duchovnosti, máme být k sobě upřímní. Duchovnost se nemůže měřit pouze materiálním dostatkem, technickými vymoženostmi. Taková jednostranná, technokratická cesta rozvoje lidstva nezbytně vede do propasti. Vy, zde přítomní, to nepochybně uznáváte, pak ale musíte uznat to, že na trati k propasti běžíte jako první a my - za vámi. Zkuste se zastavit a popřemýšlet, co se stalo s naším světem. Pokud si to dokážete uvědomit, zakřičte na ty, kdo běží za vámi: „Zastavte se, přátelé, přestaňte běžet, tady je propast a my jsme již u jejího kraje. Hledejte jinou cestu.“

Musíme si společně poslechnout svá srdce a od slov o duchovnosti přejít k její materializaci. Jeden hektar je pouze malinký bod na planetě Země. Ale milióny takových bodů ji promění v kvetoucí zahradu. Biliony okvětních lístečků, šťastnými úsměvy dětí a staříků oznámí vesmíru:

„Pozemští lidé jsou připraveni k velkému tvoření.“

„Čekáme na tebe, člověče,“ odpoví vesmírné planety. „Čekáme na tebe, důstojný Boží syne.“

Naše tisíciletí se stalo počátkem velkých změn na Zemi. Desítky tisíc ruských rodin namířily k svému hektaru. Otec a matka, kteří reálně tvoří Prostor Lásky pro své děti, jsou duchovnější než nejproslulejší mudrcové, kteří o duchovnosti jen mluví.

Ať duch každého člověka prorůstá krásnou květinou, stromem s voňavými plody a ať se to děje na každém hektaru naší planety.“

Po těchto slovech bylo v sále nějakou dobu absolutní ticho, potom - bouře potlesku.

Vystoupil jsem v Curychu i další den. A opět byl plný sál. Byli tam také naši bývalí občané.

Myslím si, že jsem nemluvil moc souvisle, navíc prostřednictvím překladatele. Ale lidé neodcházeli, poslouchali, protože v tom sále jsem s nimi nemluvil jen já, mluvila velká síla. Velmi jednoduchá, konkrétní a zároveň neobvyklá, jež po tisíciletí uchovávala v hloubce lidské duše nostalgii po pravém způsobu života člověka-tvůrce.

Tehdy jsem si pomyslel: „Je vůbec třeba někomu dokazovat, že se do Ruska určitě vrátí všichni synové a dcery, které odvál nepříznivý vítr? Vráť se!“ Vzpomeňte si na Anastasiina slova:

„Do Ruska v tento den přijedou hosté. Všichni, koho země zrodila jako Atlantány! Zbloudilí synové se vrátí také! Ať bardi všude hrají na kytary. A staříci napíší dětem dopisy a všechny děti - svým rodičům. I my dva se najednou staneme velmi mladými, jako budou lidé mladí poprvé.“

VLÁDA LIDU

Chtěl bych se ještě jednou obrátit na čtenáře série knih Zvonící cedry Ruska.

V současné době probíhá proces vytváření vašeho národního programu rozvoje ruského státu. Část článku je publikována v almanaších, část je umístěna na webových stránkách „Anastasia“. Zdá se mi, že drtivá většina materiálů je velice zajímavá. Avšak jedna otázka, týkající se vlády, není dostatečně vysvětlena. Je ale velice důležitá. Zamysleme se nad ní společně. Pro začátek se s vámi podělím o své závěry.

Vláda se mění často. Jen za posledních sto let lidé žili pod vládou carů, komunistů a několika demokratických vládců. Vláda se mění, ale život se nezlepšuje. Proč? Stále přicházejí k moci špatní lidé? Pochybuji. Nejspíš vytvořený systém z každého politika, jenž přišel k moci, dělá úředníka neschopného vyřešit otázky reálného zlepšení života společnosti.

Například zákonodárná shromáždění posledních volebních období. Jakoby volíme obyčejné lidi, kteří mají rodiny, ale během jejich funkčního období dostáváme, jemně řečeno, podivné návrhy zákonů. Proč? Možná, že po tom, co přijdou k moci, se ocitnou v jiném světě, odtrženém od lidí? Byt v poslaneckém domě, auto s majáčkem, kancelář, do níž lid nemá přístup, všemožné úlevy a věčný shon.

Anastasiin dědeček navrhl zajímavý projekt zákona pro poslance. Všichni by měli dostat půdu a bezpodmínečně žít v osadách vybudovaných na této půdě v sousedství lidu.

Občanka Ukrajiny, absolventka právnické fakulty Taťána Borodinová, rozpracovala projekt, který myslím si zaslouží pozornost. Proto jsem se také rozhodl otisknout v této knize jeho hlavní články a požádat čtenáře, aby předložili tento projekt poslancům zákonodárných shromáždění všech úrovní ve svých regionech.

Ještě vyzývám čtenáře, aby se určitě zúčastnili regionálních a federálních voleb, jenomže volit je třeba ty kandidáty na poslance, kteří žijí na vlastních statcích.

Copak pouze razítko v pase mluví o příslušnosti toho či onoho občana k Rusku? Existuje množství případů, kdy kandidát, který se uchází o funkci, má ruskou příslušnost, trvalé bydliště, byt, ale jeho přepychový statek se nachází v jiné zemi. Copak bude myslet na potřeby ruského lidu? Nejspíš jeho úmysly budou směřovat k něčemu jinému. Pokud kandidát má svou malou vlast - svůj rodový statek - v Rusku a žije tam mezi ruskými občany, lze od něj očekávat práci, která bude směřovat ku prospěchu těchto občanů a velké Vlasti.

Začínají to chápat mnozí lidé. Studenti dokonce začínají psát zákony jako pomoc zákonodárcům.

Zákon Ruska o rodových statcích vytvářených ruskými lidovými poslanci všech úrovní (projekt)

Zákon určuje právní, sociální a ekonomické základy vytváření a fungování rodových osad založených ruskými lidovými poslanci a rodových statků,

také zabezpečuje právo ruských občanů, dané Ústavou Ruska, na půdu jako hlavní národní bohatství.

Zákon je zaměřen na vytvoření plnohodnotných podmínek pro kvalitní a plodnou práci lidových poslanců Ruska při přípravě, vytváření a přijímání zákonů Ruska a také zabezpečuje, aby poslanci byli co nejbliž k voličům.

Článek 1. Hlavní terminologie a pojmy, používané v Zákoně

V níže uvedeném Zákoně se používá následující terminologie:

rodový statek - pozemek o velikosti 1 až 1,3 hektaru, poskytnutý plnoletému občanovi Ruska na doživotí s právem dědění, bez uvalení daně na půdu a úrodu;

rodová osada - obec s místní samosprávou, kterou tvoří rodové statky a objekty sociálně-kulturního a společenského významu;

doživotní používání - bezpodmínečné, neomezené, bezplatné vlastnictví a používání pozemku;

živý plot - dřevnaté a keřovité rostliny vysazené po obvodu rodového pozemku a rodové osady.

Článek 2. Zákonodárství o rodových statcích a rodových osadách

Předpisy spojené s poskytnutím pozemku pro tvoření rodové osady lidovému poslanci Ruska, právní ustanovení týkající se rodového statku a rodové osady, jejich fungování se řídí Ústavou Ruska, Pozemkovým zákoníkem Ruska, tímto Zákonem, Zákonem Ruska „O rodových statcích a rodových osadách v Rusku“, jinými zákony.

Článek 3. Základní principy zákonodárství v oblasti rodových osad

Při vytváření rodových osad lidovými poslanci Ruska je nutno se řídit následujícími základními principy:

- a) dodržování zákonnosti;
- b) vytvoření podmínek, které by umožňovaly všem občanům Ruska realizovat právo na půdu, jako na hlavní národní bohatství;
- c) bezplatné, bezpodmínečné a časově neomezené vlastnictví a používání pozemku poskytnutého pro vytvoření rodového statku;
- d) osvobození vlastníků rodových statků od placení daní z prodané produkce, vypěstované a vyrobené na rodovém statku;
- e) vytvoření jedné rodové osady jedním ruským poslancem právě probíhajícího volebního období;
- f) jinými principy

Článek 4. Oblast působnosti Zákona

Účinnost daného Zákona se vztahuje na lidové poslance Ruska všech úrovní, zvolených podle zákonů o volbách, a také na plnoleté občany Ruska, kteří projeví přání bydlet v rodové osadě založené na principech vyložených v daném Zákoně.

Článek 5. Poskytnutí pozemku pro založení rodové osady lidovému poslanci Ruska

1. Každému lidovému poslanci Ruska současného a následujícího volebního období se poskytuje v průběhu roku ode dne jeho zvolení pozemek o velikosti nejméně 150 hektarů pro založení rodové osady (dále pozemek).

2. Při volbě lidového poslance Ruska podle poměrného systému ve vícemandátovém celostátním volebním okruhu, podle volebního seznamu kandidátů na poslance za politické strany, volební bloky politických stran se pozemek poskytuje ruskému lidovému poslanci v jednom z regionů Ruska podle jeho výběru.

Při volbě lidového poslance Ruska podle majoritního systému relativní většiny v jednomandátních volebních okruzích se poslanci poskytuje pozemek v mezích toho volebního okruhu, jímž byl zvolen.

3. Zakazuje se vytváření jedné rodové osady dvěma a více ruskými lidovými poslanci a také bydlení dvou nebo více lidových poslanců právě probíhajícího volebního období v jedné rodové osadě.

4. Nedílnou součástí pozemku, jenž se poskytuje uceleně, jsou i vodní zdroje na půdě, která je ve státním nebo komunálním vlastnictví. Půda taktéž může být zabavená osobám, kteří ji mají ve stálém užívání, a předána ruskému lidovému poslanci pro vytvoření rodové osady.

5. V případě nutnosti může být půda vykoupena od vlastníků pozemků pro společenské potřeby. Vlastník pozemku musí být nejméně rok před předpokládaným výkupem informovaný písemnou formou orgánem, který rozhoduje o výkupu pozemku. Výkup se uskutečňuje se souhlasem vlastníka pozemku. Jeho cena se stanovuje podle finančního a znaleckého ohodnocení půdy, které se provádí podle metody schválené vládou Ruska.

6. Pozemek, u kterého se předpokládá zařazení do seznamu pozemkového přidělu pro vytvoření rodové osady ruským lidovým poslancem a který je vlastnictvím fyzické nebo právnické osoby, může být se souhlasem vlastníka vyměněn za jiný rovnocenný pozemek ve stejném regionu, anebo podle přání vlastníka v jiném regionu Ruska.

7. Občané Ruska - vlastníci pozemků a podílů konkrétně určených a přiléhajících k teritoriu rodové osady, jež se zakládá, mají právo bezplatně předat pozemek, který jim patří, pro vytvoření rodové osady ruskými lidovými poslanci a získat v této osadě pozemek do doživotního používání pro zřízení rodového statku.

8. Občan Ruska, jenž je vlastníkem podílu neurčeného konkrétně, má právo celý podíl nebo jeho část (nejméně o velikosti hektaru) připojit k rodové osadě, jež se zakládá lidovým poslancem Ruska, a získat v této osadě na doživotí pozemek pro stvoření rodového statku.

Článek 6. Složení půdy rodové osady

1. Půda rodové osady se skládá z následujících pozemků:

- pozemky pro vytvoření rodových statků;
- pozemky pro vytvoření rodového statku dětmi ruského lidového poslance (rezervní fond) v počtu ne více než dva pozemky na jednu rodovou osadu.

2. Pozemky pro objekty sociálně-kulturního a společenského významu jsou vyčleňovány podle generálního plánu rodové osady. Velikost plochy daných

pozemků nesmí tvořit víc než 7 % celkové plochy rodové osady. Tyto pozemky jsou pod správou teritoriální rady příslušné rodové osady.

3. Zbylá část přidělu se rozděluje na pozemky pro založení rodových statků, každý nejméně o velikosti jednoho hektaru. Rozloha pozemku může dosahovat až 1,3 hektaru, se zřetelem na zvláštnosti reliéfu krajiny a na jiné faktory.

4. Mezi pozemky různého půdorysu se nařizuje vytvořit uličky o šířce nejméně 3 až 4 metry. Po obvodu každého pozemku, poskytnutého pro vytvoření rodového statku, má jeho vlastník právo vysadit živý plot.

5. Na pozemcích, určených pro vytvoření rodových statků, mají občané Ruska právo sázet dřevnaté a keřovité rostlinstvo (včetně lesních odrůd), vybudovat umělý vodojem, stavět obytné budovy a stavení, zřizovat pomocné místnosti a jiné objekty podle principu dobrého sousedství.

Článek 7. Pravidla přidělování pozemků určených pro vytvoření rodových statků občanům Ruska

1. V zakládané rodové osadě má lidový poslanec Ruska právo na přednostní získání pozemku pro vytvoření rodového statku na doživotí s právem dědění podle vlastního výběru.

2. Kterékoli z dětí lidového poslance Ruska, jenž má rodinu, má právo získat na doživotí pozemek pro vytvoření rodového statku.

3. Jeden nebo dva pozemky v rodové osadě jsou povinně poskytovány dětem - svěřencům dětských domovů, uprchlíkům.

4. Lidový poslanec Ruska má právo, dle svého uvážení, rozdat ruským občanům pro založení rodového statku až 30 % zbylých pozemků.

5. Zbylé pozemky mají být rozděleny občanům Ruska různých vrstev (podnikatelé, pracovníci sociální sféry, důchodci, představitelé tvůrčí inteligence, vojenské osoby atd.). Pozemky jsou rozdělovány mezi občany Ruska formou losování, jež se provádí veřejně na společné schůzi budoucích obyvatel rodinné osady.

Článek 8. Teritoriální rada rodové osady

1. Teritoriální radu rodové osady tvoří obyvatelé, které spojuje trvalé bydliště na území rodové osady, jež je samostatnou administrativní územní jednotkou.

2. Teritoriální rada rodové osady je oprávněna vytvořit zastupitelský orgán místní samosprávy - radu rodové osady tvořenou pouze obyvateli dané rodové osady.

3. Lidovému poslanci Ruska je zakázáno kandidovat ve volbách do rady rodové osady. V případě zvolení ruského lidového poslance do rady rodové osady se volby považují za neplatné.

4. Pro regulaci detailů, které by mohly vzniknout v činnosti místní samosprávy, má teritoriální rada rodové osady právo přijmout na schůzi místní rady nebo na místním referendu Stanovy teritoriální rady osady (dále - Stanovy). Stanovy podléhají registraci na okresních soudních úřadech.

Článek 9. Status pozemku pro založení rodového statku

1. Pozemek pro založení rodového statku je poskytován na doživotí s právem dědění pouze občanovi Ruska. Pozemek pro založení rodového statku je zakázáno poskytovat cizím občanům a osobám bez státní příslušnosti, kromě osob,

jež získaly status uprchlíka podle zákonem stanovených pravidel (ale ne více než dvě rodiny na jednu rodovou osadu zakládanou lidovým poslancem Ruska) */Podrobný návrh zákona a komentáře k němu budou zveřejněny v následujícím čísle almanachu „Zvonící cedry Ruska“. Bude jej možné zakoupit. A bylo by dobré, aby jej čtenáři doporučili poslancům všech úrovní pro obeznámení/.*

* * *

Nevím, jak dlouho jsem se procházel, dokud se Anastasiin dědeček seznamoval s obsahem desek, jež jsem přivezl, když jsem najednou uslyšel hlasitý, hlučný a vůbec ne stařecký smích. Smál se i tehdy, když jsem k němu rychle přišel.

„To je dobré... Och, rozesmál jsi mě... Děkuji ti... Děkuji ti, Vladimíre. A já jsem se do toho ze začátku nechtěl ponořit.“

„Ale pokud jste se do toho ponořil, proč se smějete ? Vždyť situace je velice vážná. Velice složitá !“

„Pro koho je velice složitá ?“ zeptal se dědeček.

„Pro mě, pro čtenáře, kteří budou chtít budovat statky, o nichž mluvila Anastasia.“

Možná, že tón mého hlasu byl poněkud nervózní a uražený. Dědeček se přestal smát, pozorně se na mě podíval, pak klidně a vážně odpověděl:

„Stále nemohu pochopit, proč s tebou vnučka ztrácí čas k tomu ti ještě rodí děti. Jen se na mě, na staříka nezlob, Vladimíre. Nemohu to pochopit, znamená to, že ostatní také nepochopí, ale v tomto nepochopení může být velký smysl. Proto se k tobě chovám přátelsky. Neodsuzuji vnučku a obdivuji to, co učinila.“

„Mohl byste k těm textům říci něco podstatného ?“

„Vždyť jsem řekl - obdivuji, co bylo uděláno.“

„Kým uděláno ?“

„Vnučkou.“

„Ale vždyť jsem se ptal na ty texty.“

Dědeček se podíval na desky s papíry. Pak mlčky a pozorně na mě - a odpověděl:

„Ani nevím, Vladimíre, do jaké míry je potřebné tvé oslovení čtenářů ? Možná, že je pro ně důležité. Pro mě to, co jsem si přečetl, je pouhým potvrzením předpokladu toho, že vnučka již před deseti lety předvíдалa všechny trable a všechno, co ti připadá jako opozice, dávno přesměřovala na dobro.“

„Jak je možné pokládat za dobré urážky čtenářů a mě ?“

„A pochopil jsi, kdo uráží tebe a tvé čtenáře ?“

„Nějaká struktura, jež se vytvořila pod střechou Ruské pravoslavné církve.“

„Vznikl v tobě pocit uraženosti ?“

„Ano.“

„To je dobře. Teď ne rozumem, ale pocity, jež v tobě a v mnohých lidech vznikly, dokážeš pochopit, jak byli pomluveni vaši prarodičové před svými potomky. Jak byli nazváni pohany a po staletí jim byly připisovány špatné činy, které prarodičové nekonali. Nejsi jediný, kdo o tom zkoušel psát. Nemálo dějepisců se v minulých stoletích pokoušelo vyvrátit pomluvy. Ale marně.“

Ted' vznikla situace, kdy stejným způsobem jsou pomlouváni lidé, kteří si přejí dotknout se Božích výtvorů. Takových lidí je ted' nemálo a pociťují na sobě, jak byli očerněni jejich prarodiče. V těch lidech, kteří jsou dnes pomlouváni, okřejí duše vzdálených prarodičů. Jako andělé-strážci začnou vzdálení rodiče ochraňovat své dnešní děti. Nenajde se lepší a světlejší síla, než ta, která ted' vzniká ve světě. Věř mi. Pokud se to dnes stalo lidem... Pokud neviditelná niť bude schopna spojit dnešního syna s jeho rodičem, jenž žil před dvěma tisíci lety. A pokud se niť spojení prodlouží, dnešní člověk se spojí s Bohem, s prvním svým rodičem."

Dědeček mluvil se zjevně potlačeným vzrušením. Ale žádal jsem upřesnění:

„Možná, že to, co jste řekl, je důležité, ale vždyť se brzdí zakládání rodových statků."

„Možná, že je to potřebné pro uvědomění a vytvoření projektu budoucna ?"

„Možná. Vše se vyvíjí nějak neobvykle. První kniha začínala jakoby jednoduchými věcmi, potom - druhá, čtenářské kluby, a ted' se objevila „Rodová kniha" a „Rodinná kronika"."

Při těchto slovech se dědeček opět zasmál, ale ihned zmlkl a s laskavým úsměvem řekl:

„S „Rodinnou kronikou" si vnučka zjevně pohrála. Možná proto, aby všechny potěšila. To je ale, vytvořila situaci, kdy vrchní vládcové země a patriarcha podpořili její ideu, ale jen jednu. Pokud zamlčují nebo nechápou její filozofii, ve věčnost nevejdu, jsou polovičatí, plaší.

Do dějin a věčnosti vejdu ti lidé, kteří ted' tvoří, byť v myšlenkách, své bohulibé statky. A není důležité, zda se k této ideji přidali sami, nebo byli vyvoleni. Před sebou mají věčnost ti lidé, kteří tvoří budoucnost pro své děti. Pro své děti a pro sebe. Poprvé pozemský člověk, jenž byl stvořen pro věčnost, do věčnosti se vrátí.

Vladimíre, začínám chápat vnuččino jednání. Anastasii byla odhalena mnohá tajemství bytí. Ale je jedno, o němž v plné míře neví ani všichni žrecové. Vždy věděli pouze to, že lidský život může být věčný. Právě část těchto znalostí jim umožňovala znovu se inkarnovat. Ale jejich převtělení nebylo úplné. Proto ani jim, ani lidem činy nepřinášely radost. Ted' jsem si jist, věř mi, Anastasia zná v plné míře, co je třeba udělat pro získání věčnosti. Zeptej se jí na to a pokus se to pochopit. A když se v ní najdou slova srozumitelná pro mnoho lidí, otevrou se světy důstojné člověka-boha.

„Jdi, Vladimíre, k vnučce, promluv si s ní. Sedí ted' na břehu jezera pod cedrem. Ve světě se může stát něco velice důležitého, když se najdou slova o věčnosti, srozumitelná pro rozum a city. Vzlétnou do výše tužby velké civilizace, jež se probudila. Galaxie pocítí velká úsilí a s rozechvěním budou čekat na dotek těch, kdo může dát planetám zázračný život. Jdi, neotálej."

Udělal jsem několik kroků, ale dědečkovu zavolání mě zastavilo:

„Vladimíre, celkem již je na čase, abyste vy, anastasiovci, založili svou rodnou stranu."

„Stranu ? Jakou ?"

„Vždyť ti říkám, právě takhle ji pojmenujte - „Rodná strana"."

NOVÁ CIVILIZACE

Anastasia seděla u cedru v světle šedých lněných šatech. Rukama objala kolena, trochu sklonila hlavu a dívala se na vodní hladinu jezera. Nešel jsem k ní hned. Nějakou dobu jsem stál opodál a pozoroval jsem poustevnici tiše sedící na břehu. Ne. Tato definice se pro Anastasii nehodí. Spíš lze nazvat poustevníky ty lidi, kteří žijí v současných bytech.

Člověk si žije v bytě, nezná dokonce sousedy na patře. Jde si ulicí a nezajímá se o lidi, kteří procházejí kolem. Ti, co jdou proti němu, i ti, kteří jdou stejným směrem, si ho také nevšímají.

To znamená, že není strašné, když člověk žije sám. Podstatně strašnější je, když je samotný mezi lidmi, kteří mu jsou podobní. Tu sedí Anastasia na břehu jezera v tajze sama, ale její srdce bije současně s miliony lidských srdcí žijících v různých zemích. Někdo ji nazývá kamarádkou, někdo sestrou, jako by byli příbuzní.

A její tiše pronesená slova, klidně procházejí nekonečným proudem informací, jež hřmí a vřeští z televizních obrazovek a z mnoha jiných pramenů. Její slova pronikají a jsou vnímána lidmi. A ti, kteří tato slova uslyší, odpovídají kytarovou strunou a písní, často i činy. Budují jinak svůj život. A dědeček... Poprvé jsem viděl, jak vášnivě se vyjadřoval, prosil, abych promluvil s Anastasií o věčnosti.

Když jsem se vedle ní posadil, otočila se. Laskavý pohled šedomodrých očí uklidňoval. Nějakou dobu jsme se jednoduše na sebe dívali.

A já jsem, jako bych se nekontroloval, vzal její ruku, rychle ji políbil a položil ji zpět na kolena. Na Anastasiiných tvářích vzplanul ruměnec, zachvěly se řasy. A z ničeho nic jsem přišel do rozpaků. Jak divné je přijít do rozpaků před ženou po deseti letech známosti s ní ! A jak je to příjemné.

Abych překonal pocit trapnosti ze svých rozpaků, promluvil jsem jako první:

„Ted' jsem rozmlouval s tvým dědečkem, Anastasie. Nějak neobvykle a vzrušeně mluvil o nutnosti nějakých slov o věčnosti. Říkal, že tato slova mají být taková, aby je člověk nejen chápal rozumem, ale také city. Jsou to skutečně důležitá slova ?"

„Ano, důležitá, Vladimíre. Ale ne slova, důležité je lidské uvědomění. Aby se objevilo, jsou, samozřejmě, potřebná slova. Uvědomění si věčného života napomůže člověku dosáhnout dokonalého způsobu života."

„Ale jaká je spojitost mezi způsobem života a uvědoměním si věčnosti ?"

„Přímá. Dnešní lidé si myslí, že mohou žít jen několik desítek let, a poté navěky opouštějí život, odcházejí do nicoty. A zatím život člověka může být věčný. O tomto je třeba hovořit tak, aby to pochopil každý člověk nebo většina."

„Ale o tom jsi již mluvila. A tvá slova jsem psal v různých knihách."

„Ano, mluvila jsem, ale zřejmě má řeč nebyla srozumitelná, nebo tisícileté řeči o pomíjivosti lidského bytí byly velmi silné. Je třeba najít nová slova a argumenty."

„Tak je zkus najít právě ty."

„Zkusím to. Zřejmě je třeba je hledat společně s těmi, kteří dosáhnou uvědomění."

„Ale nejdřív prones svá.“

„Dobře. Možná, že je to třeba říci takhle...”

Většina lidí, žijících na zemi, si myslí, že svůj život plánují sami. Volí si povolání, zakládají rodinu, rodí děti nebo naopak, odmítají si je pořídit. Ale jejich rozhodnutí jsou z velké části nesamostatná. Velký vliv na ně má cizí vůle, působící prostřednictvím společenského mínění. Například, máte takovou věc, které se říká „věšák na oblečení“. Jednou se někdo rozhodl tento předmět zdokonalit: použít pro tento účel samotného člověka. A vznikla profese s názvem „modelka“ - od slova „model“. Je nezáviděníhodná, nepatří k předurčení člověka.

Ale někdo se rozhodl z ní udělat nejpřitažlivější profesi a udělal to. Živé manekýny se začaly ukazovat v různých barevných časopisech a televizních pořadech, vyprávělo se o jejich údajně šťastném životě. Mluví se o tom, jak vydělávají mnoho peněz a jak bohatí lidé se chtějí s nimi oženit. Miliony mladičkových dívek začaly toužit po tom, aby se staly nejlepšími modelkami na světě, a tudíž - šťastnými. Miliony mladičkových dívek v různých zemích začaly dělat všemožné, aby dosáhly iluzorní slávy. Jedna z milionu se stávala proslulou manekýnou, přitom v podstatě zůstávala pouze živým věšákem na oblečení. Ostatní postihlo životní zklamání, jelikož se jejich touha nesplnila.

Stalo se to proto, že nedokázaly samostatně stanovit své předurčení a začaly budovat svůj život pod vlivem cizí vůle.

Lze uvést množství podobných příkladů, kdy muž nebo žena, dokonce děti usilují o iluzorní hodnoty a zanedbávají své předurčení.

Kam vůbec může směřovat takové lidské společenství ? Co si myslíš, Vladimíre ?”

„Toto lidské společenství nikam nesměruje. Podívej, v našem státě, v Rusku, ani jedna strana, ani stát celkově nemají žádný program budování budoucnosti. Z toho, co jsi řekla, Anastasie, mě zaujalo poznání předurčení člověka. V čem spočívá ? Jak jej poznat ?”

„Ať mysl tvá, Vladimíre, a mysl ostatních lidí zkusí poznat Boží výtvoř a Jeho toužebný program.”

„Copak je to možné - poznat Boží touhu ?”

„Je to možné. Vždyť před lidmi - svými dětmi - nic neskrýval a neskrývá. Nepsal spletité texty, všechno ukázal na příkladech. První, co musí každý pochopit a pocítit, je následující: jaké činy vedou člověka k věčnosti. Popřemýšlej, Vladimíre, proč Bůh, jenž stvořil mnohotvárný a živý svět, nestvořil auto, televizi, rakety v jejich dnešní podobě ?”

„Možná, že to jednoduše nedokázal stvořit, ale člověk - dokázal ?..”

„Stvořil všechno potřebné pro člověka: způsoby přemísťování, představivost, s jejíž pomocí člověk může vidět lepší obrázky, než jsou na televizní obrazovce. Osvojovat vesmírné planety člověk také může bez pomoci umělých, primitivních přístrojů.

Stanovil předurčení člověka a program rozvoje pro život celého vesmíru. Abychom pochopili Jeho program, není třeba jej ničit, ale studovat a určovat význam všeho pozemského.”

Nesmrtelnost

„Bůh stvořil člověka nesmrtelným, je třeba pro to splnit pouze tři podmínky. První: stvořit živý prostor, o nějž člověk usiloval a ke kterému tíhl.

Druhé: na Zemi musí být alespoň jeden člověk, který by na tebe myslel v dobrém a s láskou.

Třetí: nikdy si nepřipustit myšlenky o tom, že tě může zasáhnout smrt, a to je velmi důležité. Pokud usínajícímu člověku bude vnuceno, že umírá, a on tomu uvěří, pak také zemře podrobený svou myšlenkou. Ale pokud v pozemském smyslu dokonce starý člověk opotřebuje své tělo, bude ležet na smrtelné posteli a nebude myslet na smrt, ale představovat si svůj život v živém prostoru, který vytváří, opět se zrodí, takový je zákon vesmíru. Nedopustí, aby zemřela mysl tvořící život.

Máte takový pojem - přirozený výběr. Také teď Boží program vybírá všechno nejlepší pro znovuzrození. Výběr však nebyl velký. Teď mnohokrát narůstá. Ti lidé, kteří s láskou budou budovat statek, budou se vtělovat znovu a znovu.

Všechno, co jim překáží, navěky zmizí ze země a uvolní místo nové rodící se civilizaci."

„Proč nové civilizaci ? Stejní lidé, rostliny, stejná planeta."

„Nová civilizace, Vladimíre, se vyznačuje novým uvědoměním, novým pociťováním okolního světa. Tento velký začátek, zrozený v dnešním člověku, je neviditelný obyčejným zrakem, dokud nezmění tvář celé planety Země. Zapůsobí na život celého vesmíru."

„Ale jak se pod vlivem pozemské tváře může měnit vesmír ?"

„Může, Vladimíre. Naše planeta je sice malinká částička, ale je v těsném vzájemném spojení s jinými částmi vesmíru. A i když se mění malá částička, svou změnou může zapůsobit na celou jeho mnohotvárnost."

„Ano, je to zajímavé, a mohla bys ukázat nějaký obraz z budoucna, Anastasie, jak se může měnit vesmír ?"

„Mohla bych, dívej se."

Láska tvořící světy

„Na planetě Jalmeza rozkvétalo jaro. Libě voněly byliny, květy na stromech a keřích, jež se podobaly pozemským. Cestičkou mezi jarní velkolepostí šel na sympozium Vladislav. Měl přednést referát o vzniku života na planetě Jalmeza. Oponovat mu měl jeho kamarád z dětství Radomír.

Ve svých dvaceti letech měl Vladislav dostatek informací, aby mohl představit svou teorii na sympoziu jakékoliv úrovně. Ale znalosti jeho kamaráda Radomíra nebyly o nic menší. Radomír a skupina, která ho podporuje, využijí jakékoliv slabé místo referátu anebo nedostačující argumentaci událostí, které se staly v minulosti. Na sympoziu bude také Ludmila. Ludmila... Stalo se, že oba byli do této dívky zamilovaní již od samého dětství. Milovali ji, ale nepřiznali to jeden před druhým, ani před ní, a stále čekali alespoň na nějaké znamení ze strany Ludmily: komu

dá přednost.

Vladislav šel schválně delší cestou, aby si ještě jednou promyslel svůj referát. Ale něco mu bránilo v soustředění. Měl pocit, jako by ho někdo pozoroval. A když za sebou uslyšel nějaký šramot, prudce se otočil. Z cestičky se někdo vrhl ke křoví a znehybněl v trávě. Vladislav udělal několik kroků zpátky a uviděl svou čtyřletou sestřičku Káťu, jež se schovala v trávě.

„Kateřinko, opět ses na mě přilepila,“ laskavě promluvil na sestru Vladislav. „Čeká na mě důležitá záležitost. Nechápeš, že mi můžeš uškodit? Chápeš to, samozřejmě, proto se také schováváš v trávě.“

„Neschovávám se, jen si tak ležím. Prohlížím si květinu, různé broučky,“ sdělila malinká Káťa a dělala, jako že se skutečně zajímá o malinkou květinu.

„Aha... Vtom případě lež dál a prohlížej si. Já jdu.“

Káťa ihned vyskočila, běžela k Vladislavovi a rychle začala mluvit:

„Jdi, Vládíčku. Půjdu za tebou potichoučku, abych ti nepřekážela v přemýšlení. Až přijdeme na to místo, kde se shromáždili lidé, vem mě za ruku, aby všichni viděli, jak krásného a moudrého mám bratra.“

„Nech toho, nepodlézej. Dej mi svou ruku. Jenom si zapamatuj: když já nebo někdo jiný bude vystupovat, ne aby tě napadlo komentovat to, co řekli dospělí, jako minule.“

Spokojená Kateřinka se chopila Vládíkovy ruky a slíbila:

„Ze všech sil, Vládíku, se budu snažit nekomentovat.“

* * *

Přírodní amfiteátr se zaplňoval starými a mladými představiteli různých regionů planety Jalmeza. Nikdo neměl propisky, bloky nebo jakékoliv jiné psací potřeby. Vrozená paměť jim umožňovala zapamatovávat si vše do nejmenších podrobností. Také Vladislav, jenž vystoupil před posluchačstvo, neměl žádné příručky. Silou své mysli mohl v prostoru vytvářet hologramy, jež ukazovaly jakékoliv obrázky minulosti, reprodukovat předměty každodenní spotřeby, a dokonce city.

Trochu s rozechvěním začal Vladislav svůj referát:

„Planeta, na které žijeme, se jmenuje Jalmeza. Je stará více než devadesát bilionů let. Ale život na ní vznikl teprve před třemi sty lety. Za vznik života vděčíme našim prarodičům, dvěma obyvatelům planety Země. Přesněji řečeno, život na planetě Jalmeza vznikl pod vlivem energie Lásky a touhy dvou obyvatelů planety Země. Z tohoto důvodu uvádím historickou informaci ze života pozemšťanů.“

Prvotní období života lidí na Zemi bylo možná zcela stejné jako naše. Dobře znali a cítili svou planetu a předurčení vesmíru. Pozemšťané mohli stanovit předurčení všech živých organismů své planety, obratně je využívali.

Ale jednou se stala katastrofa. Do vědomí jednoho z obyvatel Země pronikl virus, jenž se začal intenzivně šířit mezi ostatními obyvateli planety. Naši vědci tento virus pojmenovali slovem „smrt“. Vnější příznaky tohoto viru, jak nasvědčují historické údaje, tkví v následujících projevech. Lidé jím nakažení začínají ničit živou rozmanitost planety a výměnou budovat primitivní, umělý svět. Toto období života sami pozemšťané nazývali technokratickým.

Lidé zasažení virem „smrt“ se začali měnit z rozumných bytostí na nerozumné. Shromažďovali se ve velkém množství na menších plochách země a budovali si obydli, která se podobala kamenným sklepům postaveným na sebe.

Představte si kamennou horu s množstvím nor. Přibližně takové kamenné hory stavěli svými rukama lidé a říkali jim domy. Sklepním norám v umělé hoře říkali byty. Velkým seskupením umělých kamenných hor říkali města.

V tak zvaných městech byl vzduch nevhodný pro dýchání, voda nevhodná pro pití a nečerstvá strava. Jednotlivé orgány lidské bytosti ještě za života začínaly hnit a rozkládaly se. Je samozřejmě těžké si představit pohybující se lidské tělo, uvnitř kterého hnijí a rozkládají se orgány. Ale tak to bylo.

Historické prameny dávají svědectví o tom, že u lidí technokratického období dokonce existovala věda, jež se nazývala medicína. Za velký úspěch této vědy byla považována možnost výměny vnitřních orgánů. Lidé nechápali, že samotná existence podobné vědy svědčí o jejich neplnohodnotném vědomí.

Ale rozkládalo se nejen lidské tělo, intenzivně degradovalo jejich vědomí - rozum, brzdila se mysl, dokonce začali ztrácet schopnost počítat a vymysleli kalkulátor. Ztratili schopnost vytvářet v prostoru hologramy a vynalezli televizor. Je to primitivní zařízení, jež ukazuje něco podobného hologramům.

Ztratili schopnost přemísťování v prostoru a začali budovat umělá zařízení, kterým říkali automobily, letadla, rakety.

Čas od času jedny skupiny lidí útočily na druhé a zabíjely se. Ale nejneuvěřitelnější je to, že virus „smrt“ vnutil lidem, že nejsou věční, ale pouze dočasní v uvědoměném prostoru.

Činy lidí technokratického období stále více proměňovaly planetu Zem v zapáchající, čoudící bod ve vesmíru. A vesmírný Rozum stále na něco čekal, neničil tento škodící bod.'

„Zastavte se, prosím, na okamžik,“ přerušil Vladislavův referát hlas ze skupiny oponentů, v jejímž čele stál jeho kamarád Radomír. „Vaše další vystoupení je nesmyslné. Nic podobného se na Zemi konat nemohlo.“

„Dobře, přeruším svůj referát, pokud skutečně dokážete nepravděpodobnost toho, co jsem řekl.“

Ve skupině oponentů se zvedl mladý muž a sdělil následující:

„Ze spolehlivých pramenů je známa existence náboženství ve společnosti pozemšťanů. V náboženských traktátech se mluvilo o tom, že Zem a všechno rostoucí na ní stvořil vesmírný Rozum, nazývali ho Bohem. Uctívali Jej a uskutečňovali na Jeho počest množství obřadů. Doufám, vážený referente, že nebudete popírat toto faktum?“

„Ne, nebudu,“ odpověděl Vladislav.

„V tom případě řekněte, jak je možné uskutečňovat obřady na počest své modly a zároveň ničit její výtvary? Současně tohle dělat není možné. Tudiž, hustě osídlená města na Zemi existovat nemohla. Lidé nemohli znečišťovat vodu, již stvořil jimi uctívaný Bůh. A také vesmírný Rozum nemohl dopustit podobnou bakchanálii, jinak Jeho samotného nelze nazvat Rozumem, ale naopak, je třeba

zapochybovat o rozumnosti toho, co stvořil, v první řadě člověka. Co na to řeknete, vážený referente ?'

„Řeknu, že existence Rozumu, tím spíše vesmírného, je jednotou dvou velkých principů - Rozumu a Antirozumu.

Antirozumné období života lidí planety Země bylo potřebné. A pokud mi dovolíte, ve svém následujícím sdělení dokážu existenci dvou principů v člověku.'

„Dobře, pokračujte,' souhlasil mladý člověk a usadil se na své místo.

„Vesmírný svět je jednotou protikladů,' s jistotou pokračoval Vladislav, „člověk taky odráží jednotu protikladů. V neuvěřitelném chaosu, jenž postihl vědomí lidí Země, se najednou objevili lidé, kteří dokázali pochopit... Tito lidé ne slovy, ne pomocí náboženských traktátů změnili svůj vztah k pozemským výtvorům. Začali měnit svůj způsob života. Ještě si sami neuvědomovali velikost svého tvoření, svým činům jednoduše říkali „budování rodového statku".

Ještě nevěděli, že když se dotýkají země s novým vědomím, začínají oživovat vesmírné planety. Že pro ně nebude existovat smrt. A děti, které porodí, potomci budou nazývat bohy. Jednoduše budovali své rodové statky na planetě Zemi. Se zatajeným dechem a rozechvěním sledoval vesmírný Rozum jejich činy. A nastoupila doba, kdy všichni lidé Země začali žít na svých překrásných statcích. A nastoupil den, kdy... Dívejte se, ukážu vám hologram, jsou v něm dva lidé.'

V prostoru před posluchačstvem vznikla pozemská krajina. Stezkou, jež vedla k lesu, od svého statku šli dva staří lidé, kteří se drželi za ruce, muž a žena. Bylo jim zjevně více než sto let. Stmívalo se, na nebi se objevovaly zatím slabě viditelné hvězdy. Lidé se přiblížili k cedru a starší žena se o něj opřela zády.

„Už jsem babička a prababička, ale stále mě přemlouváš jako v mládí, abychom se procházeli pod hvězdným nebem,' laskavě promluvila ke svému společníkovi žena.

„Copak to sama nechceš ?'

„Samozřejmě že chci, můj milovaný.'

Vzal ji kolem ramen, prudce objal a políbil na ústa. Pak posunul ramínko šatů a odhalil její rameno. V měsíčním světle bylo na levém rameni ženy dobře vidět tři znaménka umístěna v řadě za sebou. Muž políbil každé z nich.

„Jsi stále stejný, můj milovaný, nechci se s tebou loučit.'

„Také se nerozloučíme. Zemřeme a znovu se zrodíme.'

„Nemůžeme se znovu zrodit,' smutně pronesla. „Podívej se, na Zemi je stále méně volného místa, kolem jsou zahrady, statky. Naším vnukům nemusí stačit místo. Stvořitel zřejmě něco neuvážil, když tvořil naši Zem.'

„Nemyslím si to. Nějaké východisko existuje, jenže zatím ho neznáme. Ale jsem si jist, že naše láska se nemůže přerušit. Zemřeme, abychom se zrodili znovu.'

„Ale kde ?'

„Dívej se, má milovaná, na té hvězdě. Ať naše mysl na nové planetě stvoří život podobný pozemskému. Posud' to sama. Na co by stvořil tak mnoho planet ? Tohle všechno není jen tak. Naše mysl je materiální, stvoří pro nás život na neobydlené planetě. Stále se budeme přetělovat. Naše láska...'

„Děkuji ti za překrásnou touhu, můj milovaný. S tebou... Pomohu ti zrodit život na nové planetě.“

„Jak ji pojmenujeme, má milovaná, planetu našeho nového života?“

„Ať se jmenuje Jalmeza.“

„Jalmezo, čekej na nás a zatím rozkvétej zahradami, pokryj se trávami, jak to chci,“ s jistotou a vášní pronesl muž.

„Já také,“ odpovídala ona.

Hologram zmizel. Vladislav se poklonil posluchačstvu a odešel stranou, uvolnil místo svému kamarádovi a oponentovi Radomírovi.

Radomír si stoupl na Vladislavovo místo, přejel pohledem auditorium a začal mluvit:

„Musím oponovat svému kamarádovi. A ihned řeknu: Jeho verze má mnoho neprokazatelného, a dokonce protichůdného. Já, stejně jako mí přátelé, nemohu uvěřit v existenci absurdního období lidského života.“

Hologram, jenž nám ukázal, je výtvozem jeho mysli, představivosti, jak všichni chápeme, a potřebuje důkazy. I když hologram ve mně vyvolal nějaký divný pocit. Zdálo se mi, že můj kamarád ho převzal z již známého příběhu, jenom si nemohu vzpomenout, z jakého je pramene.“

Amfiteátre se neslo reptání a zazněly výkřiky:

„Cožpak je to plagiát?! Neslýchané! Ale, možná, že referent nevěděl...“

„Plagiát. Skutečně vzniká pocit již viděného.“

Vladislav stál stranou a sklonil hlavu. Škubl sebou, když slyšel dětský křik ze vzdálených řad sedících lidí. „Áá... áá,“ křičela jeho neposedná sestra Kateřinka.

„Dobře, že jen jednoduše křičí a nekomentuje to, co se děje,“ pomyslel si Vladislav. Ale mýlil se.

Kateřina se dočkala, až nastalo ticho, a hlasitě řekla:

„Ani se neodvažujte oponovat mému bratříčkovi. Protože je velice rozumný a citlivý.“

„Ano, to je pádný argument,“ zazněly posměšky.

„Správně, velice pádný,“ pokračovala malá Kateřinka. „A ty, Radku, již nepokukuj po Ludmilce. Nepokukuj a hotovo.“

„Káťo, zmlkni!“ zakřičel Vladislav.

„Nezmlknu. Ludmilka je do tebe zamilovaná a ty do ní též, vím to určitě.“

„Káťo!“ ještě jednou zakřičel Vladislav a směřoval k sestře.

„Ludmilko, proč sedíš?“ vykřikla Káťa. „Zastav ho. Nenechá mě domluvit. Teď mě odtáhne. Násilím.“

Ze vzdálené řady se zvedla rusovlasá dívka, šla vstříc Vladislavovi a postavila se mu do cesty. Na Ludmiliných tvářích planul ruměnec. Sklonila hlavu a zašeptala:

„Tvá sestra má pravdu, Vladislave.“

Její šepot uslyšel ztichlý sál. Hlavy přítomných se otočily k malinké Kateřince, lidé se na ni usmívali a tleskali. Holčička, nadšená podporou sálu, běžela k Radomírovi, jenž stál před auditoriem, stoupla si vedle něj a zvedla ručičku nahoru, aby uklidnila sál.

Když všichni ztichli, opět začala mluvit, obracejíc se k Radomírovi:

„A ty, Radku, ses málem stal zrádcem. Mého bratříka nekritizuj. Všechno řekl správně. Je tvůj kamarád. Ty jsi jeho kamarád. Tak nekritizuj.“

Radomír se blahosklonně podíval na malou holčičku seshora dolů a stejně shovívavě promluvil k ní k lidem sedícím v sále:

„Nekritizuji. Jen konstatuji fakt. Hologramu, který jsme viděli, chybí důkazy. Jednoduše není ani jeden.“

„Jeden je. Nebo dokonce dva,“ odhodlaně prohlásila Kateřinka.

„A kdepak je, nebo jsou, pokud jsou dva?“

„Jeden jsem já. Druhý jsi ty, Radku,“ s jistotou pronesla holčička.

Při těchto slovech rozepnula dva knoflíčky na svých šatech a odhalila ramínko. Na levém ramínku malinké Kateřinky uviděl Radomír tři znaménka přesně jako u starší pozemské ženy z hologramu. Radomír se pozorně zadíval na znaménka na ramínku malinké holčičky a krev mu stále silněji pulzovala v žilách. Usilovně vzpomínal. Před ním se objevil hologram, který byl viditelný pouze jemu.

...Pozemská krajina. Líbá tři znaménka na rameně své milované. Pak jej objímá ona. Se smíchem rozcuchává vlasy na jeho hlavě a jako vždy se smíchem líbá špičku nosu...

Hologram zmizel.

Ještě nějakou dobu se Radomír díval na Kateřinku, jež před ním pořád stála s odhaleným ramínkem. Pak se rychle sklonil, vzal holčičku do náruče a přitiskl ji k sobě. Objala ho, se smíchem rozcuchala vlasy na jeho hlavě a rychle mu políbila špičku nosu. Držel v náruči malinkou Kateřinku a ona mu šeptala do ucha:

„Pospíšil sis s narozením, Radku, nebo jsem se zpozdlila já. Teď čekej, až vyrostu. Čekej čtrnáct let. S jinými šťastný nebudeš: jsem tvá polovička.“

„Dočkám se, až vyrosteš, má milovaná,“ tiše odpověděl mladík.

Kateřinka, jež se unavila vzrušením a pak se uklidnila, položila hlavičku na Radomírovo rameno a sladce usnula. Mlčky stál před auditoriem a opatrně držel v náruči svou budoucí manželku.

V myšlenkách psal v prostoru písmena. Shromáždění lidé přečetli text hologramu, jenž vytvořil: „Důkazy existují. Jsou v každém z nás! Láska ve vesmíru je nekonečná a věčná.“

Pak velice opatrně, aby nevzbudil holčičku, jež spala na jeho rameni, Radomír zamířil k východu.

Zapomněl odpojit svou mysl od prostoru a hologram se dále zaplňoval písmeny. Shromáždění lidé chápali, že tato slova již nejsou adresována jim, ale nechtěně je četli:

„Bosýma nožičkama jsi běžela po hvězdách. Nehledala jsi lásku pro sebe. Ve vesmírných prostorech jsi jediná chránila to, co máme chránit spolu.“

Tato slova byla určena pro malou holčičku planety Jalmeza a pro pozemskou ženu - bohyni, jež daroval život jejich planetě.

Malinká bohyně sladce spala na Radomírově rameni a možná ve snu také slyšela slova svého milovaného."

* * *

„Skvělé, Anastasie ! Takže, když lidé podle Božího programu všechno na Zemi zvelebí, objeví se u nich možnost osídlovat jiné planety ?

„Samozřejmě. Jinak je samotná existence vesmírných planet nesmyslná. A u Něj má všechno velký smysl. Láska dvou, touha zrozená v lásce je schopná vdechnout život jakékoliv planetě.

„A ještě, jak jsem to pochopil, lidé, kteří teď budují statky, nebudou umírat. Pouze měnit svá těla a ihned se vtělovat do života.“

„Samozřejmě, jejich pozemské činy jsou nejdůležitější. Jsou bohulibé. Dokonce ti lidé, kteří se nestihli dotknout země rukou, ale v myšlenkách začali vytvářet svůj budoucí rajský živý koutek, jsou mnohokrát potřebnější pro Boží program než stovky mudrců za kamennými zdmi, kteří se odtrhli od Božích výtvorů, ale mluví o Bohu a o duchovnosti.

Jejich řeči jsou rouhavé a smutné, čeká na ně smrt bez převtělení. Jejich úděl je strašný, jenže není to Boží trest, ale vlastní výběr svého osudu !

Stvořitel zazářil ve vesmíru novou myšlenkou, která je velkou energií, ale také soudcem. V traktátech a legendách se o Božím soudě mluvilo hodně. Přišel tiše a neviditelně. Dotkne se všech lidí, žijících na planetě. A každý sám si bude soudcem.

Kdo volí a tvoří živý život, bude věčný a stane se podobným velkému Tvůrci vesmíru.

Kdo ve své představě modeluje smrt, je odsouzený ke smrti svou myslí."

Tato její slova, pronesená na břehu jezera klidným a jistým tónem, jako by podchytil prostor jako ozvěnu. Za deset let jsem nejen já poznal, jak je Anastasia schopna svými myšlenkami a slovy modelovat budoucnost.

* * *

Vzdaloval jsem se po řece. Ona stála na břehu. Prostor stále opakoval její slova o věčném životě. Najednou jsem si pomyslel, z jakých vesmírných světů nebo z jakých galaxií se objevila Anastasia, stojící na břehu ve své pozemské podobě, a darovala uvědomění věčnosti planetě s názvem „Země“ ? Nehází slova do větru. Potvrzuje to život.

A pokud je to tak, musím vám, mým čtenářům, gratulovat. Blahopřeji vám k vašemu uvědomění ! Budeme žít věčně a tvořit věčný život ve vesmíru.

Na radostné shledání,
přátelé !

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu